

eul_wid: quo-aa

Ἀλκίφρων ὁ Σοφιστής · Alciphron the Sophist

Fishermen's Sea Letters

Ἐπιστολαί

Period: Ῥωμαϊκή [Roman](#)

Dialect: Ἀττική [Attic](#)

Domain: Ῥητορική [Oratory](#)

Format: Ἐπιστολή [Epistle](#)

Affiliation: [Sophist](#)

1.1 Χρηστέην ἡμῖν ἡ θάλαττα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρεσεν. ὥς γὰρ τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμῶν ἡμέραν, καὶ λάβρως κατὰ τοῦ πελάγους ἐπέπνεον ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων οἱ βορεῖς, καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινόμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων — τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτρταις προσηράσσετο, τὰ δὲ εἴσω ἀνοικοδοῦντα ἐρρήγνυτο —, ἀεργία παντελὴς ἦν· καὶ τὰ ἐπὶ ταῖς ῥόσι καταλαβόντες καλύβια, ὀλίγα ξυλισάμενοι κομμάτια ὅσα οἱ ναυπηγοὶ πρῶην ἐκ τῶν δρυῶν ἅς ἐξέτεμον ἀπέλιπον, ἐκ τούτων πῦρ ἀνάψαν· τες τὸ πικρὸν τοῦ κρυμοῦ παρεμυθούμεθα. τετάρτη δὲ αὕτη ἐπιλαβοῦσα ἡμᾶς ἀλκυονίδας ὥς οἶμαι ἡμέρα — ἔστι γὰρ τοῦτο τῷ καθαρῷ τῆς αἰθρίας τεκμήρασθαι — πλοῦτον ἀθρόον ἀγαθῶν ἔδειξεν. ὥς γὰρ ὥφθη μὲν ὁ ἥλιος, πρώτη δὲ ἀκτὶς εἰς τὸ πέλαγος ἀπέστιλβε, τὸ πρῶην νεωκληθὲν σκαφίδιον σπουδῇ κατεσύραμεν, εἴτ' ἐνθέμενοι τὰ δίκτυα ἔργου εἰχόμεθα. μικρὸν δὲ ἄπωθεν τῆς ἀκτὸς χαλάσαντες, φεῦ τῆς εὐοψίας, ὅσον ἰχθύων ἐξειλκύσαμεν· μικροῦ καὶ τοὺς φελλοὺς ἐδέησε κατασῦραι ὑφάλους τὸ δίκτυον ἐξωγκωμένον. εὐθὺς οὖν ὁψῶναι πλησίον, καὶ τὰς ἀσίλλας ἐπωμίους ἀνελόμενοι καὶ τὰς ἐκατέρωθεν σπυρίδας ἐξαρτήσαντες καὶ ὑπὲρ αὐτῶν καταβαλόντες <τ> ἀργύριον, ἄστυδ' ἐκ Φα- λήρων ἠπεύγοντο. πᾶσι δὲ τούτοις ἠρκέσαμεν ἡμεῖς καὶ πρὸς τούτοις ἀπηνεγκάμεθα γαμεταῖς καὶ παιδίσις ὄγκον οὐκ ὀλίγον ἔχειν τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων, οὐκ εἰς μίαν, ἀλλ' εἰ χειμῶν ἐπιλάβοι[το] καὶ εἰς πλείους ἡμέρας ἐμφορηθῆναι.

1.2 Μάτην ἡμῖν τὰ πάντα πονεῖται, ὦ Κύρτων, δι' ἡμέ- ρας μὲν ὑπὸ τῆς εἵλης φλεγομένοις νύκτωρ δὲ ὑπὸ λαμ- πάσι τὸν βυθὸν ἀποξύουσι, καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς τὸν τῶν Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθον· οὕτως ἄπρακτα καὶ ἀνήνυτα διαμοχθοῦμεν. ἡμῖν μὲν γὰρ οὐδὲ ἀκαλήφης ἔστιν ἡ πελωρίδος ἐμπλῆσαι τὴν γαστέρα, ὁ δεσπότης δὲ συλλέγει καὶ τοὺς ἰχθύας καὶ τὰ κέρματα. οὐκ ἀπόχρη δὲ αὐτῷ τοσαῦτα ἔχειν παρ' ἡμῶν, ὁ δὲ διερευνᾶται καὶ τὸ σκαφίδιον συνεχῶς, καὶ πρῶην, ὅτε ἐκ Μουνυχίας ἐπέμψαμεν αὐτῷ κομι- οῦντα τοῦψώνιον Ἑρμῶνα τουτονὶ τὸν μεираκίσκον, σπόγγους ἡμῖν ἐπέταττε κομίζειν καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀλὸς ἔρια, ἃ φύεται ἐπιεικῶς ἐναβρυνομένης εἰς λῆμνον· ὥσθ' ὁ μὲν <ὅσον> οὐπω ταῦτα προσαπῆται, καὶ ὁ Ἑρμῶν ἀφείλκε τὸ φερνίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφείλκε δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ σκάφει, ὥχeto ἐπὶ λέμβου κωπήρους Ῥοδίσις τισὶ θαλαττουργοῖς ἀναμιχθεῖς. καὶ ὁ μὲν δεσπότης οἰκέτην, ἡμεῖς δὲ συνεργὸν ἀγαθὸν ἔπεν- θήσαμεν.

- 1.3 Χρηστὸν ἡ γῆ καὶ ἡ βῶλος ἀκίνδυνον, [οὐ μάτην γοῦν ἀνησίδωραν ταύτην ὀνομάζουσιν Ἀθηναῖοι ἀνιεῖσαν δῶρα δι' ὧν ἔστι ζῆν καὶ σώζεσθαι], χαλεπὸν ἡ θά- λαττα καὶ ἡ ναυτιλία ῥιποκίνδυνον. ὀρθῶς ἐγὼ τοῦτο κρίνω πείρα καὶ διδασκαλία μαθῶν. ποτὲ γὰρ ὄψον ἀποδόσθαι βουληθεὶς ἤκουσα ἐνὸς τῶν ἐν τῇ Ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδῆτων καὶ ἐνεροχρώτων στιχίδιον ἀποφθεγγομένου τὴν ἀπόνοιαν τῶν πλεόντων ἐπιστῦ- φον· ἔλεγε δ' Ἀραίου τινὸς εἶναι σοφοῦ τὰ με- τέωρα, καὶ ἦν ὅσον ἀπομνημονεύσαντα [οὐχ ὅλον] εἰπεῖν ὧδε εἰρημένον 'ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον αἰδ' ἐρύκει'. τί οὖν, ὦ γύναι, οὐ σωφρονοῦμεν καὶ ὁψὲ τοῦ καιροῦ φεύγομεν τὴν πρὸς θάνατον γειτνίασιν, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, οἷς εἰ καὶ μηδὲν μέγα παρέχειν δι' ἀχρηματίαν ἔχομεν, τάδε παρέξομεν καὶ χαριούμεθα, τὸ τὰς τρικυμίας καὶ τοὺς ἐκ βυθοῦ κινδύνους ἀγνοῇ-σαι, γεωργία δὲ συντραφῆναι καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεᾶ βίον ἀσπᾶσθαι.
- 1.4 Ὅσον ἡ θάλαττα τῆς γῆς διαλλάττει, τοσοῦτον καὶ ἡμεῖς οἱ ταύτης ἐργάται τῶν κατὰ πόλεις ἢ κώμας οἱ-κούντων διαφέρομεν. οἱ μὲν γὰρ ἢ μένοντες εἴσω πυλῶν τὰ δημοτικὰ διαπράττονται, ἢ γεωμορία προσ- ἀνέχοντες τὴν ἐκ τῆς βώλου πρὸς διατροφήν ἀναμέ- νουσιν ἐπικαρπίαν· ἡμῖν δὲ οἷς βίος ἐν ὕδασι, θάνα-τος ἡ γῆ καθάπερ τοῖς ἰχθύσιν ἥκιστα δυναμένοις ἀναπνεῖν τὸν ἀέρα. τί δὴ οὖν παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα καὶ τὰ νήματα τοῦ λίνου ἄστυδε θαμίζεις Ὀσχοφῶρια καὶ Λήνια ταῖς πλουσίαις Ἀθη- ναίων συνεορτάζουσα; οὐκ ἔστι τοῦτο σωφρονεῖν οὐδ' ἀγαθὰ διανοεῖσθαι. οὐχ οὕτω δὴ σε ὁ πατὴρ ἐκ τῆς Αἰγίνης, οὗ τεχθῆναι σε καὶ τραφῆναι συνέβη, μυεῖ-σθαι ὑπ' ἐμοὶ γάμῳ παρέδωκεν. εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζη, χαῖρε καὶ ἄπιθι· εἰ δὲ τὰ ἐκ θαλάττης ἀγαπᾷς, ἐπάνιθι εἰς τὸν ἄνδρα τὸ λῶον ἐλομένη, λήθῃ δέ σοι ἔστω μακρὰ τῶν κατ' ἄστυ τούτων ἀπατηλῶν θεαμάτων.
- 1.5 Οἷε μόνος πλουτεῖν, ὅτι τοὺς παρ' ἐμοὶ θητεύον- τας δελεάζων ἄγεις ὥς ἑαυτὸν περιουσία μισθωμάτων. καὶ εἰκότως· σοὶ μὲν γὰρ ὁ βόλος ἥνεγκε πρῶην χρυ-σοῦς κόμματος Δαρεικοῦ, τῆς ἐπὶ Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἴσως λείψανα, καταδύσης οἶμαι νηὸς Περσικῆς αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ αὐτοῖς χρήμασιν, ὅτε ἐπὶ τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων ὁ Θεμιστοκλῆς ὁ τοῦ Νεοκλέους ἥρατο τὸ μέγα κατὰ Μήδων τρόπαιον. ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ τὴν τῶν ἀναγκαίων εὐπορίαν ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ποριζόμενος. ἀλλ' εἰ πλουτεῖς, σὺν <τῷ> δικαίῳ πλούτει· γινέσθω δέ σοι ὁ πλοῦτος μὴ κακίας, ἀλλὰ καλοκαγαθίας ὑπηρετής.
- 1.6 Ἀγάγου με, ὦ Εὐθύβολε, οὐκ ἀπερριμμένην γυ-ναῖκα οὐδὲ μίαν τῶν ἀσῆμων, ἀλλ' ἐξ ἀγαθοῦ μὲν πατὴρ ἀγαθῆς δὲ μητὴρ γεγονυῖαν. Σωσθένης ὁ Στειριεὺς ἦν μοι πατὴρ καὶ Δαμοφίλη μήτηρ, οἱ με ἐγγυητὴν ἐπὶ κληρὸν ἐπὶ παῖδων ἀρότῳ γνησίων συν-ῆψάν σοι γάμῳ. σὺ δὲ ῥάδιος ὦν τῷ ὀφθαλμῷ καὶ πρὸς πᾶσαν ἡδονὴν ἀφροδίσιον κεχυμένος, ἀτιμάσας ἐμὲ καὶ τὰ κοινὰ παιδιά, Γαλήνην καὶ Θαλασσίωνα, ἐρᾷς τῆς Ἑρμιονί[τι]δος μετοίκου, ἣν ἐπὶ κακῷ τῶν ἐρώντων ὁ Πειραιεὺς ἐδέξατο. κωμάζουσι γὰρ εἰς αὐ-τὴν ἢ πρὸς θάλατταν νεολαία καὶ ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει· ἢ δὲ εἰσδέχεται καὶ ἀναλοῖ Χαρυβδεως δίκην. σὺ δὲ ὑπερβαίνων τὰς ἀλιευτικὰς δωροφορίας μαινί-δας μὲν ἢ τρίγλας οὔτε φέρεις οὔτε θέλεις διδόναι, ἀλλ' ὥς ἀφηλικέστερος καὶ γυναικὶ πάλαι συνών. καὶ παιδίων οὐ μάλα νηπίων πατὴρ παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος, κεκρυφάλους Μιλησίους καὶ Σικελικὸν ἱμάτιον καὶ ἐπ' αὐτῷ χρυσίον εἰσπέμπεις. ἢ πέπαυσο τῆς ἀγερωχίας, καὶ τοῦ λάγνος εἶναι καὶ θηλυμανῆς ἀπόσχου, ἢ ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἱ χησομένην, ὃς οὐτ' ἐμὲ περιόψεται καὶ σὲ γράφεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως.
- 1.7 Ἐπεμψά σοι ψῆτταν καὶ σανδάλιον καὶ κεστρέα καὶ κήρυκας πέντε καὶ τριάκοντα, σὺ δέ μοι τῶν ἐρετμῶν δύο πέμψον, ἐπειδὴ τὰμὰ κατέαγεν. ἀντίδοσις γὰρ [ἡ] παρὰ φίλων εἰς φίλους. ὁ

γὰρ προχείρως καὶ θαρσαλέως αἰτῶν εὐδελός ἐστιν ἅπαντα κοινὰ [τὰ πρὸς τοὺς φίλους καὶ] τὰ τῶν φίλων [ἔχειν] ἡγούμενος.

1.8 Οἱ τὴν γνώμην ἀμφίβολοι τὴν παρὰ τῶν εὐνοούν- των κρίσιν ἐκδέχονται. κἀγὼ τὰ πολλὰ ταῖς αὔραις διαλαλήσας — οὐδὲ γὰρ οὐδὲν πρὸς σὲ ἐθάρρουν ὧ γύναι — νῦν ἐξαγορεύω καὶ δέομαι τὸ λῶον ἡρημένην συμβουλευσαί. ἄκουε δὴ ὡς ἔχει καὶ πρὸς ὃ τι σε δεῖ τὴν γνώμην ἐξενεγκεῖν. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παν- τελῶς ἐστιν ἄπορα καὶ βίος κομιδῇ στενός· τρέφει γὰρ οὐδὲν ἢ θάλαττα. ὁ λέμβος οὖν οὗτος ὃν ὀρᾷς ὁ κω- πήρης, <ὁ> τοῖς πολλοῖς ἐρέταις κατηρτυμένος, Κωρύ- κιον ἐστὶ σκάφος, λησταὶ δ' Ἀτταλῆς τὸ ἐν αὐτῷ σύστημα. οὗτοί με κοινωνὸν ἐθέλουσι λαβεῖν τοῦ τολμήματος, πόρους ἐκ πόρων [εὐμεγέθεις] ὑπισχνού- μενοι. πρὸς μὲν οὖν τὸν χρυσὸν ὃν ἐπαγγέλλονται καὶ τὴν ἐσθῆτα κέχηνα, ἀνδροφόνος δὲ οὐχ ὑπομένω γενέσθαι οὐδὲ μιᾶναι λύθρῳ τὰς χεῖρας, ἅς ἡ θάλαττα ἐκ παιδὸς εἰς δεῦρο καθαρὰς ἀδικημάτων ἐφύλαξε· μένειν δὲ πενία συζῶντα χαλεπὸν καὶ οὐ φορητόν. τούτων σὺ τὴν αἴρεσιν ταλάντευσε. ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς, ὧ γύναι, ἅπαξ, ἐκεῖσε ἀκολουθήσω. ἀποκόπτειν γὰρ εἴωθε τῆς γνώμης ἢ τῶν φίλων συμβουλή τὸ ἀμφί- βολον.

1.9 Βά <λ> ἴξ μακαρίαν, ὡς ἐναντίως ἡμῖν καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου χωρεῖ τὰ πράγματα. τὸ μὲν γὰρ [ἐπὶ] λεπτῶν κερμάτων ἀποδίδοσθαι καὶ ὠνεῖσθαι τὰ ἐπιτήδεια λιμνηρὰν φέρει τὴν παραμυθίαν. ὥρα οὖν σὲ συμπράττοντα ἡμῖν, ὦ Στρουθίων, τὴν παρ' ἡμῶν ἐξ ὧν ἂν ἡ θάλαττα πορίζῃ παραμυθίαν ἐκδέχεσθαι. βούλομαι δὲ πρὸς ἓνα ἢ δεῦτερον του- τωνὶ τῶν λακκοπλούτων διὰ σοῦ προξένου, ἢ πρὸς Ἑρασικλέα τὸν Σφήττιον ἢ πρὸς Φιλόστρατον τὸν Χολαργέα, οἰκείως ἔχειν ὡς αὐτὸς ἐπὶ τῶν φερνίων κομίζειν αὐτοῖς τοὺς ἰχθύας. πάντως γὰρ πρὸς τῇ καταβολῇ τὰργυρίου ἔσται παρ' αὐτῶν τις διὰ σοῦ παραμυθία Διονυσίων ἢ Ἀπατουρίων τελουμένων. καὶ ἄλλως ἐκ τῆς πικρὰς τῶν ἀγορανόμων ἐξελοῦνται ἡμᾶς χειρός, οἱ καθ' ἐκάστην ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει εἰς τοὺς ἀπράγμονας ἐμφοροῦσιν ὕβρεις. πολλοῦ δὲ δύ. νασθαι τοὺς παρασίτους ὑμᾶς παρὰ τοῖς νέοις καὶ πλουσίοις οὐ λόγος ἄλλ' ἔργον ἔδειξεν.

1.10 Τὴν μὲν θάλατταν, ὡς ὀρᾷς, φρίκη κατέχει καὶ τὸν οὐρανὸν ὑποβέβηκεν ἀχλὺς καὶ πάντα πανταχόθεν συννέφελα, καὶ οἱ ἄνεμοι δὲ πρὸς ἀλλήλους ἀρασσό- μενοι ὅσον οὐπῶ κυκῆσειν τὸ πέλαγος ἐπαγγέλλονται. ἀλλὰ καὶ οἱ δελφῖνες ἀνασκιρτῶντες καὶ τῆς θαλάττης ἀνοιδοῦσης λείως ἐφαλλόμενοι χειμῶνα καὶ τάραχον ἐπιόντα μηνύουσι. Ταύρου δὲ φασὶν ἐπιτολὴν κατ' οὐρανὸν οἱ τὰ μετέωρα δεινοὶ τὰ νῦν ἐστάναι. πολ- λάκις οὖν σώζονται ὑπ' ἀσφαλείας οἱ προμηθεύμενοι φυλάξασθαι τὸν κίνδυνον· εἰσὶ δὲ οἱ, παραδόντες ἑαυ- τοὺς ἅπαξ τῷ πελάγει, ὑπ' ἀμηχανίας τῇ τύχῃ τοὺς οἴακας ἐπέτρεψαν φέρεσθαι. ὅθεν ἀκούομεν τοὺς μὲν κατὰ τὸ Μαλέας ἀκρωτήριον, τοὺς δὲ κατὰ τὸν Σικε- λικὸν πορθμόν, ἄλλους δὲ εἰς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος ῥύμῃ φερομένους ἐποκέλλειν ἢ καταδύεσθαι. ἔστι δὲ οὐδὲν τούτων πρὸς χειμῶνα καὶ κίνδυνον ὁ Καφηρεὺς ἐπιεικέστερος. ἀναμείναντες οὖν ἀπολήξαι τὸ κλυδῶ- νιον καὶ καθαρὰν αἰθρίαν γενέσθαι, περινοστήσομεν ἄχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ Καφηρέως τὰς ἀκτάς, ἵν' εἴ ποῦ τι τῶν ἐκ ναυαγίας ἀποπτυσθὲν εὐρεθῇ σῶμα, τοῦτο περιστείλαντες ταφῇ καλύψωμεν. οὐ γὰρ ἄμισθον τὸ εὖ ποιεῖν κἂν μὴ παραχρῆμα τῆς εὐεργεσίας ἢ ἀντί- δοσις φαίνεται. τέρπει δὲ οὐδὲν ἥττον τοὺς ἀνθρώ- πους πρὸς τοῖς ἐλπιζομένοις ἀγαθοῖς καὶ διαχεῖ τὴν καρδίαν τὸ συνειδός, καὶ μάλισθ' ὅταν εἰς τοὺς ὕμο- φύλους οὐκέτ' ὄντας τὴν εὐποιίαν καταβάλλωνται.

1.11 Οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ, ὦ μῆτερ, οὐδὲ ἀνέχομαι γήμασθαι ὧ με κατεγγυήσειν ἐπηγγείλατο ἔναγχος ὁ πατήρ, τῷ Μηθυμναίῳ μεираκίῳ τῷ παιδί τοῦ κυβερ- νητου, ἐξ ὅτου τὸν ἀστικὸν ἔφηβον ἐθεασάμην τὸν ὠσχοφόρον, ὅτε με ἄστυδε προὔτρεψας ἀφικέσθαι Ὠσχο- φορίων ὄντων. καλὸς γάρ ἐστι, καλός, ὦ μῆτερ, καὶ ἡδιστος, καὶ βοστρύχους ἔχει βρύων οὐλοτέρους, καὶ μειδιᾷ τῆς θαλάττης γαληνιώσης χαριέστερον, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστι

κυαναυγής, οἷος τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ὁ πόντος καταλαμπόμενος φαίνεται. τὸ δὲ ὅλον πρόσωπον αὐτοῦ — ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιπούσας καὶ τῆς Ἀργαφίας κρήνης ἀπονιψαμένης· τὴν χεῖλη δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης ἀποσυλῆσας τῶν κόλπων διήνθισται ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐπιθέμενος. ἢ τοῦ- τῷ μιγήσομαι ἢ τὴν Λεσβίαν μιμησαμένη Σαπφῶ οὐκ ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Πειραϊκῶν προβόλων ἐμαυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὥσω.

1.12 Μέμνηνας, ὦ θυγάτριον, καὶ ἀληθῶς ἐξέστης. ἔλλε- βόρου δεῖ σοι, καὶ οὐ τοῦ κοινοῦ τοῦ δὲ ἀπὸ τῆς Φωκίδος Ἀντικύρας, ἥτις, δέον αἰσχύνεσθαι κορικῶς, ἀπέξυσαι τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου. ἔχε ἀτρέμα κατὰ σεαυτὴν καὶ ῥάπιζε τὸ κακὸν ἐξωθοῦσα τῆς διανοίας. εἰ γάρ τι τούτων ὁ σὸς πατὴρ πύθοιτο, οὐδὲν διασκε- ψάμενος οὐδὲ μελλήσας τοῖς ἐναλίοις βορὰν παραρρίψει σε θηρίοις.

1.13 Εὐοψία μὲν ἦν καὶ πλῆθος ἰχθύων· ἐγὼ δὲ τὴν σαγήνην ἀπλώσας . . . ἠπόρουν ὃ τι πράξαιμι. ἔδοξεν οὖν Σισύφειόν τί μοι βουλευσαμένῳ βούλευμα ἐλθεῖν παρὰ τὸν δανειστὴν Χρέμητα, καὶ ὑποθήκην αὐτῷ καθομολογήσαντα τὸ σκάφος λαβεῖν χρυσοῦς τέσσαρας, ἐξ ὧν αὐθις καινουργῆσαι μοι τὴν σαγήνην ὑπάρξειεν. καὶ δῆτα τοῦτο λόγου θάττον ἐγένετο. καὶ ὁ Χρέμης ὁ κατεσκληκῶς, ὁ συνεσπακῶς τὰς ὀφρῦς, ὁ ταυρηδὸν πάντας ὑποβλέπων, ἴσως ἔρωτι τῆς ἀκάτου χαλάσας τὸ βαρὺ καὶ ἀμειδές, ἀνείς τὰς ὄψεις ὑπεμειδία πρὸς με καὶ οἷος εἶναι ὑπουργεῖν πάντα ἔφασκεν. εὐθύς μὲν οὖν ἔκδηλος ἦν, οὕτως ἀθρόως τὸ σκυθρωπὸν λύσας, οὐκ ἀγαθὸν τι διανοούμενος, ἀλλ' ὑπουλον ἔχων τὸ φιλάνθρωπον· ὥς δὲ ἐνστάντος τοῦ καιροῦ πρὸς τῷ ἀρχαίῳ καὶ τὸν τόκον ἀπῆτει οὐδὲ εἰς ὥραν ἐνδιδούς, ἐπέγνω τούτον ἐκεῖνον ὃν πιστάμην πρὸς τῇ Διο- μη[τ]ίδι πύλη καθήμενον, τὸν τὴν καμπύλην ἔχοντα, τὸν ἐχθρὰ πᾶσι φρονοῦντα Χρέμητα τὸν Φλυέα· καὶ γὰρ ἔτοιμος ἦν ἐπιλήψεσθαι τοῦ σκάφους. ἰδὼν οὖν εἰς ὅσον ἀμηχανίας ἐληλάκειν, οἶκαδε ἀποτρέχω καὶ τὸ χρυσοῦν ἀλύσιον, ὅπερ ποτὲ εὐπορῶν τῇ γαμετῇ κόσμον εἶναι περιουχένιον ἐπεποιήκειν, ἀποσπάσας τοῦ τρα- χήλου, ὥς Πασίωνα τὸν τραπεζίτην ἐλθὼν ἀπημπόλησα, καὶ συναγαγὼν τὰ νομίσματα αὐτοῖς τόκοις φέρων ἀπέδωκα, καὶ ὥμοσα κατ' ἐξωλείας ἐμαυτοῦ μήποτ' U+003CἄνU+003E ὑπομεῖναι παρὰ τινα τῶν ἐν πόλει δανειστῶν ἐλθεῖν μηδ' ἂν U+003CεἰU+003E φθάνοιμι λιμῷ κατασκληῖναι. ἄμεινον γὰρ εὐπρεπῶς ἀποθανεῖν ἢ ζῆν ὑποκείμενον δημοτικῷ καὶ φιλοκερδεῖ πρεσβύτῃ.

1.14 Θυναῖος Σκοπέλῳ.

1.15 Ηγνόουν ὅσον εἰσὶ τρυφερὰ καὶ ἀβρόβια τῶν Ἀθή- νησι πλουσίων τὰ μειράκια· ἔναγχος δὲ Παμφίλου μετὰ τῶν συνηλικιωτῶν μισθουμένου τὸ σκαφίδιον. ὥς ἂν ἔχοι γαληνιῶντος τοῦ πελάγους παραπλεῖν ἅμα καὶ συμμετέχειν ἡμῖν τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων, ἔγνω ἡλικία αὐτοῖς ἐκ γῆς καὶ θαλάττης πορίζεται τρυφή- ματα. οὐ γὰρ ἀνεχόμενος τῶν ξύλων τῆς ἀλιάδος ἐπὶ τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφεστρίδων κατακλιθεῖς — οὐ γὰρ οἷός <τε> ἔφασκεν εἶναι κεῖσθαι ὥς οἱ λοιποὶ ἐπὶ τῶν καταστροφμάτων, τὴν σανίδα οἶμαι λίθου νομίζων τραχυτέραν — ἦται παρ' ἡμῶν σκιὰν αὐτῷ μηχανήσασθαι τὴν τοῦ ἰστίου σινδόνα ὑπερπε- τάσαντας, ὥς οὐδαμῶς οἷός τε ὦν φέρειν τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας. ἡμῖν δὲ οὐ μόνον τοῖς ταύτην ποιούμενοις τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν ἀπαξαπλῶς ὅσοις μὴ περιουσία [πλούτου] πρόσεστι, ἢ σπουδάζεται ἔστιν οὐ δυναμένοις τῇ εἴλῃ θέρεσθαι. ἐν ἴσῳ γὰρ κρυμὸς καὶ θάλαττα. φερομένων δὲ ἅμα — οὐ μόνος οὐδὲ μετὰ μόνων τῶν ἐταίρων ὁ Πάμφιλος, ἀλλὰ καὶ γυναιῶν αὐτῷ περιττῶν τὴν ὥραν πλῆθος συνείπετο, μουσουργοὶ πᾶσαι· ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον καὶ ἦν αὐλή- τρίς, ἡ δὲ Ερατὼ καὶ ψαλτήριον μετεχειρίζετο, ἄλλη δὲ Εὐεπίς καὶ αὕτη κύμβαλα ἐπεκρότει — ἐγένετο οὖν μοι μουσικῆς ἢ ἄκατος πλέα, καὶ ἦν ᾠδικὸν τὸ πέλα- γος καὶ πᾶν θυμηδίας ἀνάμεστον. πλὴν ἐμέ γε ταῦτα οὐκ ἔτερπεν. οὐδὲ γὰρ οὐκ ὀλίγοι τῶν ὁμοβίων καὶ μάλιστα ὁ πικρὸς Γλαυκίας Τελχίνος ἦν μοι βασκαίνων βαρύτερος. ἐπεὶ δὲ τὸν

μισθὸν πολὺν κατέβαλε[το], τὰργύριόν με δέχει, καὶ νῦν ἐκείνου τοὺς ἐπιθαλατ- τίους ἀγαπῶ κώμους καὶ τοιοῦτον ἕτερον εὐτιστῆναί μοι ποθῶ δαπανηρὸν καὶ πολυτελῆ νεανίσκον.

1.16 Εἰ μὲν τι δύνασαι συμπράττειν, καὶ δῆτα λέγε πρὸς με, οὐ πρὸς ἑτέρους ἔκπυστα ποιῶν τὰμά· εἰ δὲ μηδὲν οἷός τε εἶ ὠφελεῖν, γενοῦ μοι τὰ νῦν Ἀρεοπαγίτου στεγανώτερος. ἐγὼ δέ, ὅπη ποτὲ τὰμά, σοι διηγῆσο- μαι. ἔρω με οὐκ ἔῳ παρεμπεσὼν ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ κυβερναῖσθαι, ἀλλὰ τὸ νῆφον ἐν ἑμοὶ συνεχῶς ὑπὸ τοῦ πάθους βυθίζεται. πόθεν γάρ ποτε εἰς ἀλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα δια- τροφὴν ἔρω ἐνέσκηψε καὶ ἐντακεῖς οὐκ ἀνίσιν, ἀλλ' ἴσα τοῖς πλουσίοις καὶ ὠρικοῖς νεανίσκοις φλέγομαι; καὶ ὁ ποτε γελῶν τοὺς ἐκ τρυφῆς πάθει δουλεύοντας ὅλος εἰμὶ τοῦ πάθους, καὶ γαμησεῖω νῦν καὶ τὸν Ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι τὸν παῖδα τῆς Τερψιχόρης. ἔστι δὲ ἡ παῖς ἥς ἐρῶ τὸ τῶν μετοίκων θυγάτριον τῶν ἐξ Ερμιόνης οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς Πειραιᾶ φθαρέν- των. ἄλλην μὲν οὖν δοῦναι προῖκα οὐκ ἔχω· ἑμαυτὸν δὲ δείξας οἷός εἰμι θαλαττουργός, εἰ μὴ μαίνοιτο ὁ ταύτης πατήρ, οἷμαι παρέξειν ἐπιτήδειον νυμφίον.

1.17 Ἡρόμην ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡόνος τῆς ἐν Σουνίῳ πα- λαιὸν καὶ τετραχωμένον δίκτυον, ὅτου εἴη καὶ τίνα τρόπον οὐκ ἐξ ὄγκου μόνον ἀποσχισθέν, ἤδη δὲ καὶ ὑπὸ χρόνου παλαιότητος διερρωγὸς ἀποκέοιτο. οἱ δὲ ἔφασαν σὸν κτῆμα γεγονέναι πρὸ τούτων ἐτάρων ἐτῶν, εἴθ' ὕφάλω προσομιλήσαν πέτρα κατὰ μέσον ἀποσχισθῆναι τῶν πλεγμάτων· σοῦ δὲ ἐξ ἐκείνου μήτε ἀκέσασθαι μήτε ἀνελέσθαι βουλευθέντος μεῖναι, μηδε- νὸς τῶν ἐνοικούντων ὡς ἀλλοτρίου θιγγάνειν ἐπι- χειρήσαντος. ἐγένετο οὖν οὐκ ἐκείνων μόνον ἀλλὰ γὰρ καὶ σοῦ τοῦ ποτε δεσπότου λοιπὸν ἀλλότριον. αἰτῶ οὖν σε τὸ τῇ φθορᾷ καὶ τῷ χρόνῳ μὴ σόν. σὺ δ' ὦ παντελῶς ἀπώλειαν προσένειμας, ἥκιστα ζημιού- μενος, ἔτοιμος ἔσο πρὸς τὴν δόσιν [ἔρρωσο].

1.18 Δυσμενῆς καὶ βάσκανος ὁ τῶν γειτόνων ὀφθαλ- μός, φησιν ἢ παροιμία. τίς γάρ σοι τῶν ἐμῶν φρον- τίς; τί δὲ τὸ παρ' ἐμοῦ ῥαθυμίας ἡξιωμένον κτῆμα σὸν εἶναι νομίζεις; εἶργε τὰς χεῖρας, μᾶλλον δὲ τὰς ἀπλήστους ἐπιθυμίας, μηδέ σε ἡ τῶν ἀλλοτρίων ὄρεξις ἀδίκους αἰτεῖν χάριτας ἐκβιαζέσθω.

1.19 Οὐκ ἦτησά σε ἃ ἔχεις, ἀλλ' ἃ μὴ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ οὐ βούλει ἃ μὴ ἔχεις ἕτερον ἔχειν, ἔχε μὴ ἔχεις.

1.20 Οὐκ ἐς κόρακας φθαρήσεται ὁ σκοπιωρὸς ὁ Λέσβιος; φρίκη σκιερὰν κατὰ μέρος τὴν θάλατταν ἰδὼν ἀνεβό- ησεν ὡς πλήθους ὅλου προσιόντος θύννων ἢ πηλα- μύδων· καὶ ἡμεῖς πεισθέντες τῇ σαγήνῃ μονοινοῦχὶ τὸν κόλπον ὅλον περιεβάλομεν. εἶτα ἀνιμώμεθα, καὶ τὸ βάρος μεῖζον ἦν ἢ κατὰ φορτίον ἰχθύων. εὐέλπιδες οὖν καὶ τῶν πλησίον τινὰς ἐκαλοῦμεν μερίτας ἀπο- φανεῖν ἐπαγγελλόμενοι, εἰ συλλάβοιντο ἡμῖν καὶ συμπο- νήσαιεν. τέλος μόγῳ πολλῷ δείλης ὀψίας εὐμεγέθη κάμηλον ἐξειλκύσαμεν μυδῶσαν ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπι- βρύουσαν. τοιαῦτα θηράσας οὐχ ἵνα ἐπιγελάσης ἐδή- λωσα, ἀλλ' ἵνα μάθης αἷς καὶ πόσαις μηχαναῖς ἡ τύχη με τὸν ἀτυχῆ καταγωνίζεται.

1.21 Ὑπερμαζᾶς ἡ μέμνηας· ἀκούω γάρ σε λυρωδοῦ γυ- ναικὸς ἐρᾶν καὶ εἰς ἐκείνης φθειρόμενον πᾶσαν τὴν ἐφήμερον ἄγραν κατατίθεσθαι. ἀπήγγειλε γάρ μοι τοῦθ' ὁ γειτόνων βέλτιστος ὠσίας, οὗτος ἐκεῖνος [Σωσίας] ὁ τὸν χρηστὸν καὶ ἡδύν γάρων ἔψων ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων οὐς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ. ἔστι δὲ τῶν ἐπιεικῶς τὴν ἀλήθειαν τιμώντων, καὶ οὐκ ἂν ποτε ἐκεῖνος εἰς ψευδηγορίαν ὠλίσθησεν. πόθεν οὖν, εἶπέ μοι, μουσικῆς σοι διάτονον καὶ χρωματικὸν καὶ ἐναρμόνιον γένος ἐστίν; ὁμοῦ γὰρ τῇ ὥρᾳ τῆς παιδίσκης ἡρέθης καὶ τοῖς κρούμασιν, ὡς <ὁ> αὐτὸς ἔφασκεν ἀπαγγέλλων. πέπαυσο εἰς ταῦτα δαπανώμε- νος, μή σε ἀντὶ τῆς θαλάττης ἡ γῆ ναυαγὸν ἀποφῆνῃ ψιλώσασα τῶν χρημάτων, καὶ γένηταί σοι τὸ τῆς ψαλ- τρίας καταγώγιον [ὁ] Καλυδώνιος κόλπος ἢ [τὸ] Τυρ- ρηνικὸν πέλαγος, καὶ Σκύλλα ἡ μουσουργός, οὐκ ἔχοντί σοι Χράταιϊν ἐπικαλεῖσθαι, εἰ δεύτερον ἐφορμᾷ.

- 1.22 Τηνάλλως ποιεῖ[ς] τὴν πρὸς με νουθεσίαν, ὦ Εὐπλοε. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἀποσταίην τῆς ἀνθρώπου θεῷ μυσταγωγοῦντι πυρφόρῳ καὶ τοξοφόρῳ πειθόμενος. καὶ ἄλλως ἡμῖν τὸ ἐρᾶν συγγενές, τῆς θαλαττίας θεοῦ τεκούσης τοῦτο τὸ παιδίον. ἡμέτερος οὖν πρὸς μητρὸς ὁ Ἔρω, καὶ ὑπὸ τούτου βληθεὶς τὴν καρδίαν ἔχω πρὸς θαλάττῃ τὴν κόρην, Πανόπη νομίζων ἢ ἀλατεία ταῖς καλλιστευούσαις τῶν Νηρηίδων συνεῖναι.
- 2.1 Ἀποπειρώμενος τῶν σκυλακίων εἰ λοιπὸν ἐπιτή- δεῖα εἰς δρόμον, λαγῶν ἔν τινι θάμνῳ διπστροβήσας ἐξαίφνης ἀνέστησα, τὰ δὲ σκυλάκια οὐμοὶ υἱεῖς ἐκ τῶν ἱμαντίων ἀπέλυσαν. καὶ τὰ μὲν ἐθορύβει καὶ ἐγγὺς ἦν ἐλεῖν τὸ θηρίον, ὃ λαγῶς δέ, . . . τοῦ κιν- δύνου φυγῇ ὑπερβάς τὸ σιμὸν, φωλεοῦ τινος κατάδυσιν εὔρετο. μία δὲ ἡ προθυμοτέρα τῶν κυνῶν ἤδη περι- κεχηνυῖα καὶ ψαῦσαι προσδοκῶσα τῷ δήγματι συγκατ- ἤλθεν εἰς τὴν ὀπὴν τῆς γῆς, <καὶ> ἐντεῦθεν ἀνελ- κύσαι βιαζομένη τὸ λαγῶδιον, [καὶ] θραύει τοῖν Β προσθίον ποδοῖν τὸν ἕτερον. καὶ ἀνειλόμην χωλεύ- ουσαν σκύλακα ἀγαθὴν καὶ τὸ ζῶον ἡμίβρωτον, καὶ γέγονέ μοι κέρδους ἐφιεμένῳ λυπροῦ ζημίαν μεγάλην ἀπενέγκασθαι.
- 2.2 Ἐπιτριβεῖη καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ μιαρὸς ἀλεκτρυών, ὅς με ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον ἀναβοήσας ἐξήγειρεν. ἐδόκουν γάρ, ὦ φίλτατε γειτόνων, λαμπρὸς τις εἶναι καὶ βαθύπλουτος, εἶτα οἴκετῶν ἐφέπεσθαί μοι στίφος, οὓς οἰκονόμους καὶ διοικητὰς ἐνόμιζον ἔχειν. ἐώκειν δὲ καὶ τῷ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι καὶ πολυταλάντους λίθους περιφέρειν· καὶ ἦσαν οἱ δάκτυ- λοί μου μαλακοὶ καὶ ἥκιστα τῆς δικέλλης ἐμέμνηντο. ἐφαίνοντο δὲ καὶ οἱ κόλακες ἐγγύθεν, Γρυλλίωνα εἴ- ποις ἂν καὶ Παταικίωνα παρεστάναι. |ἐν τούτῳ δὴ καὶ ὁ Ἀθηναίων δῆμος εἰς τὸ θέατρον παρελθόντες ἐβόων προχειρίσασθαι με στρατηγόν. μεσοῦσης δὲ τῆς χειροτονίας ὁ παμπόνηρος ἀλεκτρυών ἀνεβόησε καὶ τὸ φάσμα ἠφανίσθη. ὅμως <δ> ἀνεγρόμενος περι- χαρῆς ἦν ἐγώ, ἐνθύμιον δὲ ποιησάμενος τοὺς φυλλο- χόους ἐστάναι μῆνας ἔγνων εἶναι τὰ ἐνύπνια ψευδῆ.
- 2.3 Ἀπέκειρεν ἡμῶν ἡ χάλαζα βαρέως ἐμπεσοῦσα τὰ λήια, καὶ λιμοῦ φάρμακον οὐδέν. ὠνεῖσθαι δὲ ἡμῖν ἐπακτοὺς πυροὺς οὐχ οἷόν τε διὰ σπάνιν κερμάτων. ἔστι δέ σοι, ὡς ἀκούω, τῆς πέρυσιν εὐετηρίας λείψανα. δάνεισον οὖν μοι μεδίμνους εἵκοσιν, ὡς ἂν ἔχοιμι σώζεσθαι αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὰ παιδία. καρπῶν δὲ εὐφορίας γενομένης ἐκτίσομεν ‘αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λῶϊον’ ἂν τις ἀφθονία γένηται. μὴ δὴ περιίδης ἀγα- θοὺς γείτονας εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους.
- 2.4 - Οὐδέν με τῆς γῆς ἀμειβομένης τῶν πόνων ἀντάξιον, ἔγνων ἑμαυτὸν ἐπιδοῦναι θαλάττῃ καὶ κύμασι. ζῆν μὲν γὰρ καὶ τεθνάναι μεμοίραται πᾶσιν ἡμῖν, καὶ οὐκ ἔστι τὸ χρεῶν φυγεῖν, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθεῖρξας τηρῇ. ἐνεργὸς γὰρ ἡ εἰμαρμένη καὶ τὸ πεπρωμένον ἄφυκτον· ὥστε τὸ ζῆν οὐχ ὑπὸ τούτοις ταλαντεύεται, ἀλλ’ ὑπὸ τῇ τύχῃ βραβεύεται. ἤδη γάρ τινες μὲν ἐπὶ γῆς ὠκύμοροι, ἐπὶ θαλάττης δὲ μακρό- βιοι κατεβίωσαν· ὥστε εἰδὼς ταῦθ’ οὕτως ἔχειν ἐπὶ ναυτιλίαν βαδιοῦμαι, καὶ ἀνέμοις ὁμιλήσω καὶ κύμασι. κρεῖττον γὰρ ἐπανάκειν ἐκ Βοσπόρου καὶ Προποντίδος νεόπλουτον, ἢ καθήμενον ἐπὶ ταῖς τῆς Ἀττικῆς ἐσχα τιαῖς λιμῶδες καὶ αὐχμηρὸν ἐρυγάνειν.
- 2.5 Μέγα, ὦ γενναῖε, κακὸν εἰσιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι. ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα τί παθῶν, δέον παρὰ σέ ἢ παρὰ τινά ἄλλον τῶν κατ’ ἀγρὸν γειτόνων ἐπεὶ κατέστην ἐν χρεῖα χρημάτων, βουλόμενος ἐπὶ Κο- λωνῷ πρίασθαι χωρίον, ξεναγήσαντός μέ τινος τῶν ἀστικῶν ἐπὶ τὰς Βυρτίου θύρας ἀφικόμην. εἶτα κατα- λαμβάνω πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥικνόν, συνεσπακότα τὰς ὀφρῦς, χαρτίδια ἀρχαῖά τινα σαπρὰ δὲ διὰ τὸν χρόνον, ὑπὸ κόρων καὶ σιτῶν ἡμίβρωτα, διὰ χειρὸς κατέχοντα. εὐθὺς μὲν οὖν μόλις με προσεῖπε, ζημίαν ἡγούμενος τὴν προσηγορίαν. εἶτα τοῦ προξένου φήσαντος ὡς δεοίμην χρημάτων, πόσων ἤρετο τάλαντων. ἐμοῦ δὲ θαυμάσαντος τὴν ὑπερβολὴν διέπτυνεν εὐθέως καὶ δῆ- λος ἦν δυσχεραίνων. ὅμως <δ> ἐδίδου καὶ ἀπῆται

γραμματεῖον καὶ πρὸς τῷ ἀρχαίῳ τόκον βαρύν καὶ τὴν οἰκίαν ὑποτεθειμένος ἢ ἔστι μοι. μέγα τι κακὸν εἰσιν οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κατακάμψεις ἀλινδούμενοι. μή μοι γένοιτο, ἀγροίκων ἔφοροι δαίμονες, μὴ λύκον ἔτι, μὴ δανειστὴν ἰδεῖν.

- 2.6 Φεύγεις με, ὦ Φοιβιανή, φεύγεις, καὶ ταῦτα ἀρτίως ὅλον τὸν ἀγρὸν ἀπενεγκαμένη. τί γὰρ οὐ τῶν ἐμῶν λαβοῦσα ἔχεις; οὐ σῦκα; οὐ τυρὸν ἐκ ταλάρων; οὐκ ἔριφον νεογιλόν; οὐκ ἀλεκτορίδων ζευγος; οὐ τὰ λοιπὰ τρυφήματα πάντα ἔστι σοι ἐξ ἐμοῦ; οὕτως ὅλον με αὐτῇ . . . κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα δουλεύειν κατηνάγκασας. σὺ δὲ οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ δια- καὶ φλεγομένου· ἀλλὰ χαῖρε καὶ ἄπιθι· ἐγὼ δὲ [οἶσω] βαρέως μέν, οἶσω δὲ ὅμως τὴν ἀτιμίαν.
- 2.7 Ὡδίνουσά με ἀρτίως ἤκειν ὡς ἑαυτὴν ἢ τοῦ γεί- τονος μετέπεμψε γυνή· καὶ δῆτα ἦεν ἀραμένη τὰ πρὸς τὴν τέχνην, σὺ δὲ ἐξαπίνης ἐπιστὰς ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κύσαι. οὐ παύση, τρικώρωνον καὶ ταλάν- τατον γερόντιον, πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς ὡς τις ἄρτι γενειάζειν ἀρχόμενος; οὐχὶ τῶν κατ' ἀγρὸν πόνων ἀφεῖσαι ἀεργὸς τὴν ἀηδίαν πορισάμενος; οὐ τοῦπτανίου καὶ τῆς ἐσχάρας ὡς ἀδύνατος ὦν ἐξέωσαι; πῶς οὖν τακερὸν βλέπεις [βλέμμα] καὶ ἀναστένεις; πέπαυσο, Κέκροψ ἄθλιε, καὶ τρέπου κατὰ σεαυτόν, ὦ πρέσβυ, μὴ σε λαβοῦσα κακὸν τι ἐργάσωμαι.
- 2.8 Οὐκέτι σοι μέλει οὔτε τῆς εὐνῆς ἡμῶν οὔτε τῶν κοινῶν παιδίων οὔτε μὴν τῆς κατ' ἀγρὸν διατριβῆς, ὅλη δὲ εἴ τοῦ ἄστεος, Πανὶ μὲν καὶ Νύμφαις ἀπεχθο- μένη, ἅς Ἐπιμηλίδας ἐκάλεις καὶ Δρυάδας καὶ Ναΐδας, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς πρὸς πολλοῖς τοῖς προϋπάρχουσι. ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύσω Κω- λιάδας ἢ Γενετυλλίδας; οἶδ' ἀκούσας ἄλλα τινα δαι- μόνων ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπώλισθέ μου τῆς μνήμης τὰ πλείονα. οὐ σωφρονεῖς ὡς ἔοικεν, γύναι, οὐδὲ ὑγιές τι διανοῇ, ἀλλὰ ἀμιλλᾷ ἐν ταῖς ἀστικαῖς ταυταισί ταῖς ὑπὸ τρυφῆς διαρρεούσαις, ὧν καὶ τὸ πρόσωπον ἐπίπλαστον καὶ ὁ τρόπος μοχθηρίας ὑπερ- γέμων· φύκει γὰρ καὶ ψιμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσο- ποιοῦσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων. σὺ δὲ ἦν ὑγιαίνης, ὅποιαν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ρύμμα τὸ πρὶν ἐκάθηρε, τοιαύτη διαμενεῖς.
- 2.9 Μεσημβρίας οὔσης σταθερᾶς φιλήνεμόν τινα ἐπιλεξά- μενος πίτυν καὶ πρὸς τὰς αὔρας ἐκκειμένην, ὑπὸ ταύτῃ τὸ καῦμα ἐσκέπαζον. καί μοι ψυχάζοντι μάλ' ἡδέως ἐπῆλθέ τι καὶ μουσικῆς ἐπαφήσασθαι, καὶ λαβὼν τὴν σύριγγα ἐπέτρεχον τῇ γλώττῃ, στενὸν τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλέων ἐπισύρων, καί μου ἡδύ τι καὶ νόμιον ἐξηκούετο μέλος. ἐν τούτῳ δέ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὑπὸ τῆς ἡδυφωνίας θελγόμεναι πᾶσαι μοι πανταχόθεν αἱ αἶγες περιεχύθησαν, καὶ ἀφεῖσαι νέμεσθαι τοὺς κομά- ρους καὶ τὸ <ν> ἀνθήρικον ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. ἐγὼ δὲ ἐν μέσαις τὸν Ἥδωνὸν ἐμιμούμην τὸν παῖδα τῆς Καλλιόπης. ταῦτά σοι οὖν εὐαγγελίζομαι, φίλον ἄνδρα συνειδέναί βουλόμενος ὅτι μοι μουσικόν ἐστὶν τὸ αἰπόλιον.
- 2.10 Ἐγὼ μὲν ἦκοντος τοῦ καιροῦ γύρους περισκάψας καὶ ἐμβαθύνας βόθρια οἷός τε ἤμην ἐλάδια ἐμφυ- τεύειν καὶ ἐπάγειν αὐτοῖς ναματιαῖον ὕδωρ, ὃ μοι ἐκ τῆς πλησίον φάραγος ἐποχετεύεται. ἐπελθὼν δὲ ὄμβρος ἐς τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας ἴσας ποταμοὺς ἄνωθεν ἐκ τῆς ἀκρωρείας τῶν ὄρων ἐγέννησεν, οἱ ρύμη κατασυ- ρόμενοι ἰλὺν ἐπεσπάσαντο καὶ τοὺς βόθρους κατέχωσαν, ὥστε εἶναι πάντα ἰσόπεδα καὶ οὐδὲ δοκεῖν ὅλως εἰρ- γασμένα. οὕτως ἠφάνισται μοι τὰ πονήματα καὶ εἰς μίαν ὄψιν ἄτοπον κατέστη. τίς ἂν οὖν ἔτι πονοίῃ μάτην, ἀδήλους ἐλπίδας ἐκ γεωργίας караδοκῶν; μετι- τέον μοι ἐφ' ἕτερον βίον. φασὶ γὰρ ἅμα ταῖς τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀλλαγαῖς καὶ τὰς τύχας μετασχηματί- ζεσθαι.
- 2.11 Εἰ πατρώζεις, ὦ παῖ, καὶ τὰμὰ φρονεῖς, χαίρειν τοὺς ἀλαζόνας ἐκείνους τοὺς ἀνυποδήτους καὶ ὠχρίων- τας, οἱ περὶ τὴν Ἀκαδήμ <ε> ιαν ἀλινδοῦνται, καὶ βιω- φελές μὲν οὐδὲν οὔτε εἰδότας οὔτε πράττειν δυναμένους, τὰ μετέωρα δὲ πολυπραγμονεῖν ἐπιτηδεύοντας, ἐάσας ἔχου τῶν

κατ' ἀγρὸν ἔργων, ἀφ' ὧν σοι διαπονοῦντι μεστή μὲν ἡ σιπύη πανσπερμίας, οἱ δὲ ἀμφορεῖς οἴνου γέμοντες, πλέα δὲ ἀγαθῶν τὰ σύμπαντα.

- 2.12 Ὁ τρύγητος ἐγγὺς καὶ ἀρρίχων ἔστι μοι χρεία. δάνεισον οὖν μοι τούτων τοὺς περιττούς, ὅσον οὐκ εἰς μακρὰν ἀποδώσουντι. ἔχω δ' ἐγὼ πιθάκ <ν> ἰα πλείονα. εἰ οὖν δέοιο, προθύμως λάμβανε. τὸ γὰρ κοινὰ τὰ τῶν φίλων οὐχ ἥκιστα τοῖς ἀγροῖς ἐμφιλοχωρεῖν ὀφείλει.
- 2.13 Εἰ γεωργεῖν ἐβούλου καὶ νοῦν ἔχειν, ὦ Θρασωνίδη, καὶ τῷ πατρὶ πείθεσθαι, ἔφερες ἄν [καί] τοῖς θεοῖς κιττὸν καὶ δάφνας καὶ μυρρίνας καὶ ἄνθη ὅσα σύγκαιρα, καὶ ἡμῖν τοῖς γονεῦσι πυροὺς ἐκθερίσας καὶ οἶνον ἐκ βοτρύων ἀποθλίψας καί, βδάλας τὰ αἰγίδια, τὸν γαυ- λὸν πλήρη γάλακτος· νῦν δὲ ἀγρὸν <μὲν> καὶ γεωρ- γίαν ἀπαναίνῃ, κράνους δὲ ἐπαινεῖς τριλοφίαν καὶ ἀσπίδος ἐρᾶς, ὥσπερ τις Ἀκαρνὰν ἢ Μαλιεὺς μισθο- φόρος. μὴ σύγε, ὦ παιδίον, ἀλλ' ἐπάνιθι ὡς ἡμᾶς καὶ τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον ἀσπάζου — καὶ γὰρ ἀσφαλῆς καὶ ἀκίνδυνος ἡ γεωργία, οὐ λόχους, οὐκ ἐνέδρας, οὐ φάλαγγας ἔχουσα — ἡμῖν τε [ὁ] γηροκόμος γενοῦ, ἀντὶ τῆς ἐν ἀμφιβόλῳ ζωῆς τὴν ὁμολογουμένην ἐλό- μενος σωτηρίαν.
- 2.14 Ἐπιτριβεῖς, ὦ Λερίον, κακὴ κακῶς, ὅτι με τῇ μέθῃ καὶ τοῖς αὐλοῖς κατακλήσασα βραδὺν ἀπέφηνας τοῖς ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀποπέμψασιν. οἱ μὲν γὰρ ἔωθεν προσ- ἐδόκων με φέροντα αὐτοῖς τὰ κεράμεια σκεύη, ὧν ἔνεκεν ἀφικόμην· ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς πάννουχος καταυ- λούμενος εἰς ἡμέραν ἐκάθευδον. ἀλλ' ἄπιθι, ὦ τάλαινα, καὶ τοὺς ἀθλίους τουτουσί θέλγε τοῖς γοητεύμασιν. ἐμοὶ γὰρ εἰ ἔτι ἐνοχλοῖς, κακόν τι παμμέγεθες προσ- λαβοῦσα ἀπελεύση.
- 2.15 Τοῦμοῦ παιδίου γενέσια ἐορτάζων ἦκειν σε ἐπὶ τὴν πανδαισίαν, ὦ Πιθακ <ν> ἰων, παρακαλῶ, ἦκειν δὲ οὐ μόνον ἀλλ' ἐπαγόμενον τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά καὶ τὸν σύργαστρον· εἰ βούλοιο δέ, καὶ τὴν κύνα, ἀγαθὴν οὔσαν φύλακα καὶ τῷ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀποσοβοῦσαν τοὺς ἐπιβουλεύοντας τοῖς ποιμνίοις. ἡ δὲ τοιαύτη οὐκ ἂν ἀτιμάζοιτο δαιτυμὼν εἶναι σὺν ἡμῖν. ἐορτάσομεν δὲ μάλ' ἡδέως, καὶ πίομεθα εἰς μέθην καὶ μετὰ τὸν κόρον ἄσόμεθα, καὶ ὅστις ἐπιτήδειος κορδακίζειν, εἰς μέσους παρελθὼν τὸ κοινὸν ψυχαγωγῇσει. μὴ μέλλε οὖν, ὦ φίλτατε· καλὸν γὰρ ἐν ταῖς κατ' εὐχὴν ἐορ- ταῖς ἐξ ἑωθινοῦ συντάττειν τὰ συμπόσια.
- 2.16 Κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν παιδίων, Εὐσταχυ. ἐγὼ δὲ τὸν κλῶπα φωράσας, ἐφ' ᾧ πάλαι ἤσχαλλον τὴν ἐχέτλην ὑφελομένῳ καὶ δύο δρεπάνας, ἔχω παρ' ἐμαυτῷ τοὺς κωμήτας ἀναμένων ἐπικούρους. νῦν γὰρ οὐκ ἐδοκί- μαζον ἀσθενέστερος ὢν καὶ μόνος τῷ χεῖρε ἐπιβάλλειν αὐτῷ. ὁ μὲν γὰρ δριμύ βλέπει καὶ τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς καὶ σφριγῶντας ἔχει τοὺς ὦμους καὶ ἀδρὰν τὴν ἐπι- γουνίδα φαίνει· ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῶν πόνων καὶ τῆς δι- κέλλης κατέσκληκα, καὶ τύλους μὲν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχω, λεπτότερον δὲ μοι τὸ δέρμα λεβηρίδος. ἡ μὲν οὖν γυνὴ καὶ τὰ παιδιά εἰς σοῦ βαδιοῦνται καὶ τῆς εὐωχίας μεθέξουσιν, ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. ἐγὼ δὲ καὶ ἡ κύων τὸν μιάρων οἶκοι φυλάζομεν.
- 2.17 Οἷσθά με ἐπισάξαντα τὴν ὄνον σῦκα καὶ παλάθας <ἄστυδε> καταγαγόντα· ὡς οὖν ταῦτα ἀπεδόμην τῶν τινι γνωρίμων, ἄγει μέ τις λαβὼν εἰς τὸ θέατρον, οὗ καθίσας ἐν καλῷ διαφόροις ἐψυχαγωγούμην θεωρίαις. τὰς μὲν οὖν ἄλλας οὐ συνέχω τῇ μνήμῃ, εἰμὶ γὰρ τὰ τοιαῦτα καὶ εἰδέναι καὶ ἀπαγγέλλειν κακός· ἐν δὲ ἰδὼν ἀχανὲς ἐγὼ σοι καὶ μικροῦ δεῖν ἄναυδος. εἷς γάρ τις εἰς μέσους παρελθὼν καὶ στήσας τρίποδα τρεῖς μικρὰς ἐπετίθει παροψίδας· εἶτα ὑπὸ ταύταις ἔσκεπε τρία μικρὰ καὶ λευκὰ καὶ στρογγύλα λιθίδια, οἷα ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῶν χειμάρρων ἀνευρίσκομεν· ταῦτά ποτε μὲν <ἐν> κατὰ μίαν ἔσκεπε παροψίδα, ποτὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῇ μιᾷ ἐδείκνυ, ποτὲ δὲ παντε- λῶς ἀπὸ τῶν παροψίδων ἠφάνιζε καὶ ἐπὶ τοῦ στόμα- τος ἔφαινε. εἶτα καταβροχθίσας τοὺς πλησίον ἐστῶ- τας ἄγων εἰς μέσον τὴν μὲν ἐκ ῥινός τινος τὴν δὲ ἐξ ὠτίου τὴν δὲ ἐκ κεφαλῆς ἀνῆρεῖτο, καὶ πάλιν ἀνε- λόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει.

κλεπτίστατος ἄνθρωπος ὑπὲρ ὃν ἀκούομεν Σύρυβάτην τὸν Οἰχαλιέα. μὴ γέ- νοιτο κατ' ἄγρὸν τοιοῦτον θηρίον· οὐ γὰρ ἀλώσεται ὑπ' οὐδενός, καὶ πάντα ὑφαιρούμενος τᾶνδον φροῦδά μοι [τὰ κατ' ἄγρὸν] ἀπεργάζεται.

- 2.18 Ὁ μὲν ἀνὴρ ἀπόδημός ἐστί μοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει, ὁ δὲ θητεύων παρ' ἡμῖν Παρ- μένων ζημία καθαρά, ῥάθυμος ἄνθρωπος καὶ τὰ πολλὰ καταπίπτων εἰς ὕπνον. ὁ δὲ λύκος ἀργαλέος πάροικος βλέπων φονῶδές τι καὶ αἰμοβόρον· Χιόνην γὰρ τὴν καλλιστεύουσαν τῶν αἰγῶν ἐκ τοῦ φελλέως ἀρπάσας οἴχεται καὶ ὁ μὲν δειπνεῖ ἀγαθὴν αἶγα καὶ εὐγάλακτον, ἐγὼ δὲ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολείβω. πέπυσται δὲ τούτων οὐδὲν ὁ ἀνὴρ· εἰ δὲ μάθοι, κρεμῆσεται μὲν ἐκ τῆς πλησίον πίτυος ὁ μισθωτός, αὐτὸς δὲ οὐ πρό- τερον ἀνήσει πάντα μηχανώμενος, πρὶν τὰς παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι.
- 2.19 Πάγην ἔστησα ἐπὶ τὰς μιὰς ἀλώπεκας κρεάδιον τῆς σκανδάλης ἀπαρτήσας. ἐπεὶ γὰρ ἐπολέμουν τὰς σταφυλάς, καὶ οὐ μόνον τὰς ῥάγας ἔκοπτον ἀλλ' ἤδη καὶ ὀλοκλήρους ἀπέτεμνον τῶν οἰνάρων τοὺς βό- τρυς, ὁ δεσπότης δὲ ἐπιστήσασθαι κατηγγέλλετο — ἀργαλέος ἄνθρωπος καὶ δριμύς, γνωμῖδια καὶ προβου- λευμάτια συνεχῶς ἐπὶ τῆς Πνυκὸς Ἀθηναίοις εἰσηγού- μένος, καὶ πολλούς ἤδη διὰ σκαϊότητα τρόπου καὶ δεινότητα ῥημάτων ἐπὶ τοὺς ἔνδεκα ἀγαγὼν — δέισας μὴ τι πάθοιμι κἀγὼ καὶ ταῦτα τοιούτου <τοῦ> δεσπό- του ὄντος, τὴν κλέπτειν ἀλώπεκα συλλαβὼν ἐβουλόμην παραδοῦναι. ἀλλ' ἡ μὲν οὐχ ἦκε· Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον, ὃ <ἐ> τρέψομεν ἄθυρμα τῇ δε- σποίνῃ προσηνές, ὑπὸ τῆς ἄγαν λιχνείας ἐπὶ τὸ κρέας ὀρμήσαν κεῖται σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρὸν ἤδη μυδῆσαν. ἔλαθον οὖν ἐπὶ κακῷ κακὸν ἀναρριπίσας. καὶ τίς παρὰ τῷ σκυθρωπῷ τῶν τοιού- των συγγνώμη; φευξόμεθα ἢ ποδῶν ἔχομεν, χαιρέτω δὲ ὁ ἄγρὸς καὶ τὰμὰ πάντα. ὥρα γὰρ σώζειν ἑαυτόν, καὶ μὴ <τὸ> παθεῖν ἀναμένειν ἀλλὰ πρὸ τοῦ παθεῖν φυλάξασθαι.
- 2.20 Πάντα φιλῶ τρυγᾶν — ἔστι γὰρ τὸ καρπῶν ἀπο- δρέπεσθαι πόνων ἀμοιβὴ δίκαιος — ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλῖττειν τὰ σμήνη. ἔχων οὖν, σίμβλους ὑπὸ τῇ πέτρᾳ ἀποκλάσας, κηρία νεογενῆ, πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἀπηρξάμην, ἔπειτα δὲ τοῖς φίλοις ὑμῖν ἀπάρχομαι. ἔστι δὲ λευκὰ ἰδεῖν καὶ ἀποστάζοντα λιβάδας Ἀττικοῦ μέλιτος, οἷον αἱ Βριλήσσαι λαγόνες ἐξανθοῦσι. καὶ νῦν μὲν ταῦτα πέμπομεν, [καὶ] εἰς νέωτα δὲ δέχοιο παρ' ἡμῶν μείζω τουτωνὶ καὶ ἡδίονα.
- 2.21 Λύκον ἔοικα τρέφειν τὸ μιὰρὸν ἀνδράποδον· ἐμπε- σὼν γὰρ εἰς τὰς αἶγας οὐκ ἔστιν ἦντινα οὐκ ἀπολώλεκε, τὰς μὲν ἀποδόμενος τὰς δὲ καταθύων. καὶ τῷ μὲν ἡ γαστήρ τῆς κραιπάλης ἐμπίπλεται, καὶ τὰ λοιπὰ τῇ τενθείᾳ δαπανᾶται καὶ ψάλλεται καὶ καταυλεῖται καὶ [πρὸς] τοῖς μυροπωλίοις φιληδεῖ, τὰ δὲ αὔλια ἔρημα, αἶγες δὲ ἐκεῖναι [αἱ πρότερον] οἴχονται. τέως μὲν οὖν ἡσυχίαν ἄγω, μὴ προαισθόμενος ψύττα κατατείνας φύγῃ· εἰ δὲ ἀνυπόπτως λαβόμην αὐτοῦ καὶ ἐγκρατὴς γενοίμην, δεδῆσεται τῷ πόδε χοίνικας παχείας ἐπισύ- ρων, καὶ τῇ σκαπάνῃ προσανέχων ὑπὸ τῇ δικέλλῃ καὶ τῇ σμινύῃ τῆς μὲν τρυφῆς ἐπιλήσεται, παθὼν δὲ γνώ- σεται οἷόν ἐστι τὸ τὴν ἄγροικον σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι.
- 2.22 Θαμίζεις εἰς ἄστν [κατιών], ὦ Νομίε, καὶ τὸν ἄγρὸν οὐδ' ἀκαρῇ θέλεις ὀρᾶν· ἀργὸς δὲ ἡ γῆ χηρεύουσα τῶν ἐκπονούντων, ἐγὼ δὲ οἰκουρῷ μόνη μετὰ τῆς Σύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα. σὺ δὲ ἡμῖν αὐτό- χρημα μεσαιπόλιος ἄνθρωπος μειράκιον ἀστικὸν ἀνεφά- νης. ἀκούω γάρ σε τὰ πολλὰ ἐπὶ Σκίρου καὶ Κερα- μεικοῦ διατρίβειν, οὗ φασι τοὺς ἐξωλεστάτους σχολῇ καὶ ῥαστώνῃ τὸν βίον καταναλίσκειν.
- 2.23 Ἄρτι μοι τὴν ἄλλω διακαθήραντι καὶ τὸ πτύον ἀποτιθεμένῳ ὁ δεσπότης ἐπέστη καὶ ἰδὼν ἐπήνει τὴν φιλεργίαν. ἐφάνη δέ μοι ποθεν ὁ Κωρυκαῖος δαίμων, Στρόμβιχος ὁ παμπόνηρος. ἰδὼν γάρ με ἐφεπόμενον τῷ δεσπότῃ, κειμένην τὴν σισύραν ἣν ἀποθέμενος εἰργαζόμην ὑπὸ μάλης ὥχετο φέρων, ὡς ὁμοῦ ζημία <ν> καὶ τὸν ἀπὸ τῶν ὁμοδούλων προσοφλῆσαι γέλωτα.

- 2.24 Τί ταῦτα, ὦ Σαλακωνίς, ὑπερηφανεῖς τάλαινα· οὐκ ἐγὼ σε εἰς τούργαστήριον καθήμενὴν παρὰ τὸν ἀκεστήν τὸν ἑτερόποδα ἀνελόμην, καὶ ταῦτα λάθρα τῆς μητρός, καὶ καθάπερ τινὰ ἐπὶ κληρὸν ἐγγυητὴν ἀγαγόμενος ἔχω· σὸ δὲ φρυάττει, παιδισκάριον εὐτελές, καὶ κιχλίζουσα καὶ μωκωμένη με διατελεῖς. οὐ παύση, τάλαινα, τῆς ἀγερωχίας· ἐγὼ σοὶ τὸν ἐραστήν δείξω δεσπότην καὶ κάχρυσ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναγκάσω, καὶ τότε εἴσῃ παθοῦσα οἱ κακῶν σαυτὴν ἐνέσεισας.
- 2.25 Πάντα ὑπομένειν οἷά τέ εἰμι πλην τοῦ σοὶ συγκαθ- εὔδειν, δέσποτα. καὶ τὴν νύκτα οὐκ ἔφυγον οὐδὲ ὑπὸ τοῖς θάμνοις ἐκρυπτόμην, ὡς ἐδόκεις, ἀλλὰ τὴν κάρδοπον ὑπείσελθοῦσα ἐκείμην ἀμφιθεμένη τὸ κοῖλον τοῦ σκεύους εἰς κάλυμμα. ἐπειδὴ δὲ κέκρικα βρόχῳ τὸν βίον ἐκλιπεῖν, ἄκουε λεγούσης ἀναφανδόν, πάντα γάρ μου περιαιρεῖ φόβον ἢ πρὸς τὸ τελευτᾶν ὁρμή· ἐγὼ σε, ὦ ἐμέλλε, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ δάσος τοῦ σώματος καὶ ὥσπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη, τοῦτο δὲ τὴν δυσχέρειαν τοῦ στόματος ἐκ τοῦ μυχαί- τατοῦ τῆς φάρυγγος τὴν δυσοσμίαν ἐκπέμποντος. κακὸς κακῶς ἀπόλοιό τοιοῦτος ὢν. βάδιζε παρὰ τινὰ λημῶσαν ἄγροικον γραῦν ἐπὶ ἐνὶ γομφίῳ σαλεύουσας, ἀληλιμ- μένην τῷ ἐκ τῆς πίττης ἐλαίῳ.
- 2.26 Ἦπιστάμην σε, ὦ Ἀνθοφορίων, ἀπλοῖκὸν εἶναι ἄνθρωπον καὶ αὐτόχρομα τὸν ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἄγροικον, ὅζοντα στεμφύλων καὶ κόνιν πνέοντα, ἡγνόουν δὲ ὅτι δεινὸς εἰ ῥήτωρ ὑπὲρ τοὺς ἐν Ἠλιαίᾳ τῶν ἄλλο- τριῶν ἔνεκα δικομαχοῦντας. κινήσας γὰρ ἐπὶ τοῦ κωμ- ἀρχου δίκας ἔναγχος, οὐκ ἔστιν ἦντινα οὐχὶ νικήσας ἀπηλλάγης. μακάριε τῆς γλώττης καὶ λαλίστερη τρυ- γόνος. ἐγὼ δὲ ἔρμαιῳ σοὶ χρῶμαι, [κατὰ] τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου. ἔκκειμαι γὰρ τοῖς βουλομένοις τάμᾳ σφετερίζεσθαι καὶ ἀγαπῶ τὴν ἡσυχίαν, καὶ ταῦτα εἰ- δὸς ὅτι [μοι] [πολλάκις] ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύετιι πράγματα.
- 2.27 Πολὺς ὁ χειμῶν τὸ τῆτες καὶ οὐδενὶ ἐξιτητόν. πάντα γὰρ ἡ χιὼν κατείληφε, καὶ λευκανθίζουσιν οὐχ οἱ λο- φοὶ μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ κοῖλα τῆς γῆς, ἀπορία δὲ ἔρ- γων, ἀργὸν δὲ καθίζειν ὄνειδος. προκύψας δῆτα τῆς καλύβης οὐκ ἔφθην παρανοίξας τὸ θύριον καὶ ὁρῶ σύν τῷ νιφετῷ δῆμον ὅλον ὁρνέων φερόμενον, καὶ κοφίχους καὶ κίχλας. εὐθέως οὖν ἀπὸ τῆς λεκάνης ἀνασπᾶσας ἰξὸν ἐπαλείφω τῶν ἀχράδων τοὺς κλάδους, καὶ ὅσον οὐπω τὸ νέφος ἐπέστη [τῶν στρουθίων] καὶ πᾶσαι ἐκ τῶν ὁροδάμνων ἐκρέμαντο, θέαμα ἡδύ, πτε- ρῶν ἐχόμεναι καὶ κεφαλῆς καὶ ποδῶν εἰλημμέναι. ἐκ τούτων λάχος σοὶ τὰς πίονας καὶ εὐσάρκους ἀπέσταλκα πέντε καὶ εἴκοσι. κοινωνεῖν γὰρ ἀγαθὸν τοῖς ἀγαθοῖς, φθονοῦσι δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων.
- 2.28 Οὐπώποτε εἰς ἄστὺ καταβὰς οὐδὲ εἰδὼς ὅ τί ποτε ἐστὶν ἡ λεγομένη πόλις, ποθῶ τὸ καινὸν τοῦτο θέαμα ἰδεῖν, ὅφ' ἐνὶ περιβόλῳ κατοικοῦντας ἀνθρώπους, καὶ τᾶλλα ὅσα διαφέρει πόλις ἀγροικίας μαθεῖν. εἰ οὖν σοὶ πρόφασις ὁδοῦ ἄστυδε γένοιτο, ἦκε ἀπάξων νῦν κάμῃ. καὶ γὰρ ἔγωγε ἄγειν οἶμαι τοῦ πλέον τι μαθεῖν, ἥδη μοι βρῦειν θριξὶ τῆς ὑπῆνης ἀρχομένης. τίς οὖν δὴ με τάκεῖθι μυσταγωγεῖν ἐπιτηδεῖό <τερ> ἢ σὺ ὁ τὰ πολλὰ εἴσω πυλῶν ἀλινδούμενος;
- 2.29 Ἡ ὅς ἢ πρῶην ἐπίτεξ εἶναι νομιζομένη ἀρτίως τέτοκε, καὶ ἔχω δελφάκων ἀφθονίαν· γρύζουσι δὲ μάλ' ἀηδὲς, ἀλλ' ἐδώδιμοι. μεταδίδωμι δῆτα καὶ σοὶ δύο τούτων ἔχειν. οὔτε γὰρ πάντας οἷός τέ εἰμι τρέφειν τῶν κριθῶν ὀλίγων οὐσῶν καὶ ἅμα τοῖς φίλοις κοι- νωνεῖν τοὺς ἐν περιουσίαις ὄντας ἀγροικικῇ πρέπον ἐπιεικείᾳ, οἷους ἡμᾶς ἢ φιλτάτῃ γῇ ἀπλοῖκοὺς καὶ φιλ- ἀλλήλους τοὺς ἑαυτῆς τροφίμους ἀνεθρέψατο.
- 2.30 Βάλλ' ἐς μακαρίαν, οἷον κακὸν ἐστίν, ὦ Κοτί <ν> ὦν, ἡ μέθη. ἐμπεσὼν γὰρ εἰς συμπόσιον κακοδαιμόνων ἀνθρώπων — οἰνόφλυγες δὲ πάντες ἦσαν, καὶ οὐδεὶς τὸ μέτρῳ πίνειν ἔστεργε — συνεχῶς δὴ περιφερομένης τῆς κύλικος — ἦν <γάρ> τοῖς ἀρνούμενοις τούπιτίμιον [ἔδει γὰρ

αὐτούς] εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐστιᾶν — πῶν οὖν ὅσον οὕτω πρότερον ἐν ἀσκῶ βαστάσας οἶδα, τρί- την ταύτην ἡμέραν ἔχω καὶ ἔτι σοι καρηβαρῶ καὶ τὴν κραιπάλην ἀπερυγγάνω.

- 2.31 Ἦσκε καὶ τὰ νάματα εἰς τὸ ἄνω ῥύθσεσθαι, εἴ γε οὕτως, ὦ Κορίσκει, ἀφηλικέστερος γεγονώς, ὅτε ἤδη [λοιπὸν] ὕδοὺς καὶ θυγατρίδοὺς ἔχομεν, ἐρᾶς κιθαρωδοῦ γυναικὸς καμὲ κνίζεις ἄχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀτιμάζομαι τρια- κοστὸν ἔτος ἤδη συνοῦσά σοι, Παρθένιον δὲ <ή> ἱππό- πορνος μεθ' ὑποκορισμῶν ἐκθεραπεύεται ὅλον σε αὐ- τοῖς ἀγροῖς καταπιούσα. γελῶσι δὲ οἱ νέοι, καὶ σὺ τοῦ γέλωτος ἀναισθήτως ἔχεις. ὦ γῆρας ἐταίρας παίγνιον.
- 2.32 Τίμωνα οἶσθα, ὦ Καλλικομίδη, τὸν Ἐχεκρατίδου τὸν Κολλυτέα, ὃς ἐκ πλουσίου, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἐταίρας, εἰς ἀπορίαν συνηλάθη, εἴτ' ἐκ φιλανθρώπου μισάνθρωπος ἐγένετο καὶ τὴν Ἀπημάντου ἐμιμήσατο στύγα. καταλαβὼν γὰρ τὴν ἐσχατιὰν ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει, προ- μηθοῦμενος μηδένα αὐτῷ καθάπαξ ἀνθρώπων ἐντυχά- νειν. οὕτως τὴν κοινὴν φύσιν ἀπέστραπται. οἱ λοιποὶ δὲ τῶν Ἀθήνησι νεοπλούτων Φείδωνός εἰσι καὶ Γνί- φωνος μικροπρεπέστεροι. ὥρα μοι μετανίστασθαι καὶ πονοῦντι ζῆν. δέχου δὴ οὖν με μισθωτὸν κατ' ἀγρόν, πάντα ὑπομένειν ἀνεχόμενον ὑπὲρ τοῦ τὴν ἀπλήρω- τον ἐμπλήσαι γαστέρα.
- 2.33 Αὐχμὸς τὰ νῦν· οὐδαμοῦ νέφος ὑπὲρ γῆς αἴρεται· δεῖ δὲ ἐπομβρίας. διψῆν γὰρ τὰς ἀρούρας αὐτὸ τὸ κατάξηρον τῆς βώλου δείκνυσι. μάταια ἡμῖν, ὡς ἔοικε, καὶ ἀνήκοα τέθυται τῷ Ὑετίῳ, καίτοι γε ἐξ ἀμίλλης ἐκαλλιερήσαμεν πάντες οἱ τῆς κώμης οἰκήτορες, καὶ ὡς ἕκαστος δυνάμεως ἢ περιουσίας <εἶχε> συνεισηνέγκα- μεν, ὁ μὲν κριὸν ὁ δὲ τράγον ὁ δὲ κάπρον, ὁ πένης πόπανον ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους [εὖ μάλα εὐρωτιῶντας], ταῦρον δὲ οὐδεῖς· οὐ γὰρ εὐπορία βοσκημάτων ἡμῖν τὴν λεπτόγεων τῆς Ἀττικῆς κατοι- κοῦσιν. ἀλλ' οὐδὲν ὄφελος τῶν δαπανημάτων· ἔοικε γὰρ πρὸς ἐτέροις ἔθνεσιν ὁ Ζεὺς ἅν τῶν τῆδε ἀμελεῖν.
- 2.34 Χαλεπὸς ἦν ἡμῖν ὁ στρατιώτης, χαλεπός. ἐπεὶ γὰρ ἦκε δείλης ὀψίας καὶ κατήχθη οὐ κατὰ τύχην ἀγαθὴν εἰς ἡμᾶς, οὐκ ἐπαύσατο ἐνοχλῶν τοῖς διηγήμασι, δεκά- δας τινὰς καὶ φάλαγγας ὀνομάζων, εἴτα σαρίσας καὶ καταπέλτας καὶ δέρρεις· καὶ νῦν μὲν ὡς ἀνέτρεψε τοὺς Θραῖκας τὸν προηγεμόνα βαλὼν μεσαγκύλῳ, νῦν δὲ ὡς κοντῷ διαπείρας τὸν Ἀρμένιον ἀπώλεσεν· ἐπὶ πᾶσί τε αἰχμαλῶτους παρῆγε καὶ ἐδείκνυ γυναικας, ἃς ἔλεγεν ἐκ τῆς λείας ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἀριστείας αὐτῷ γέρας δεδόσθαι. τῷ δ' ἐγὼ ἐγκανάξας κύλικά εὐμεγέθη φλυα- ρίας φάρμακον ὠρεγον, ὁ δὲ καὶ ταύτην καὶ πλείονας ἐπὶ ταύτῃ καὶ ἀδροτέρας ἐκπιὼν οὐκ ἐπαύσατο τῆς ἀδολεσχίας.
- 2.35 Εὐρεσιώνην ἐξ ἀνθῶν πλέξασα ἦειν ἐς ἔρμα Φαι- θρίου τοῦ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα. εἴτά μοι λόχος ἐξαιφνης ἀναφαίνεται νέων ἀγερῶχων ἐπ' ἐμὲ συντεταγμένων· ὁ λόχος δὲ τῷ Μοσχίῳνι συνέπραττεν. ἐπεὶ γὰρ τὸν μακαρίτην ἀπέβαλον Φαιδρίαν, οὐκ ἐπαύ- σατό μοι πράγματα παρέχων καὶ γαμησιῶν· ἐγὼ δὲ ἀνη- νάμην ἅμα μὲν τὰ νεογνὰ παιδία κατοικτεῖρουσα ἅμα δὲ τὸν ἥρω Φαιδρίαν ἐν ὀφθαλμοῖς τιθεμένη. ἐλάν- θανον δὲ ὑβριστὴν ὑμέναιον ἀναμένουσα καὶ θάλαμον νάπην εὐρίσκουσα. εἰς γὰρ με τὸ συνηρεφὲς ἀγαγόν, οὗ τὸ πύκνωμα συνεχὲς ἦν τῶν δένδρων, αὐτοῦ που κατὰ τῶν ἀνθῶν καὶ τῆς φυλλάδος, αἰδοῦμαι εἰπεῖν, Β ὦ φιλτάτῃ, τί παθεῖν ἐπηνάγκασε. καὶ ἔχω τὸν ἐξ ὕβρεως ἄνδρα, οὐχ ἐκοῦσα μὲν ὅμως δὲ ἔχω. καλὸν μὲν γὰρ ἀπείρα[σ]τον εἶναι τῶν ἀβουλήτων, ὅτῳ δὲ οὐχ ὑπάρχει τοῦτο, κρύπτειν τὴν συμφορὰν ἀναγκαῖον.
- 2.36 Φρύγα οἰκέτην ἔχω πονηρόν, ὃς ἀπέβη τοιοῦτος ἐπὶ τῶν ἀγρῶν· ὡς γὰρ τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ κατ' ἐκλογὴν τοῦ- τον ἐπριάμην, Νουμήνιον μὲν εὐθύς ἐθέμην καλεῖσθαι, δόξαντα δὲ εἶναι ῥωμαλέον καὶ ἐγρηγορὸς βλέποντα μετὰ περιχαρ <ε> ἱας ἦγον ὡς ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς μοι ἐσό-

μενον. ἦν δὲ οὗτος ἄρα λαμπρὰ ζημία. ἐσθίει μὲν γὰρ τεσσάρων σκαπανέων σιτία, ὕπνοι δὲ ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρήτα κεκοιμηθῆναι, ἢ ὡς ἀκούομεν τὴν Ἡρακλέους τριέσπερον. τί ἂν οὖν ποιοί[μ]ην, ὦ φίλτατε ἐταίρων καὶ συγγεωργῶν, ἴθι φράσον, ἐπὶ τοιούτῳ θηρίῳ κατα- βαλὼν ἀργυρίδιον;

2.37 Πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων, ὦ μήτερ, ἐπ' ὀλίγον καταλιποῦσα τοὺς σκοπέλους καὶ τὴν ἀγροικίαν, θέασαι πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας τὰ κατ' ἄστου καλά. οἷα γὰρ οἷά σε λανθάνει, Ἀλῶα καὶ Ἀπατούρια καὶ Διονύσια καὶ ἡ νῦν ἐστῶσα σεμνοτάτη τῶν Θεσμοφορίων ἐορτή. ἡ μὲν οὖν Ἄνοδος κατὰ τὴν πρώτην γέγονεν ἡμέραν, ἡ Νηστεία δὲ τὸ τήμερον εἶναι παρ' Ἀθηναίοις ἐορτάζεται, τῇ Καλλιγενεῖα δὲ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν θύουσιν. εἰ οὖν ἐπειχθεῖσα ἔρχῃ, ἔωθεν πρὸ τοῦ τὸν ἑωσφόρον ἐξελθεῖν συνθύεις ταῖς Ἀθηναίων γυναιξίν [αὔριον]. ἦκε οὖν, μὴ μέλλε, ναὶ πρὸς ἐμῆς καὶ τῶν αὐταδέλφων τῶν ἐμῶν σωτηρίας. τὸ γὰρ ἄγευστον πόλεως κατα- λῦσαι τὸν βίον ἀποτρόπαιον, ὡς ὃν θηριῶδες καὶ δύστροπον. ἀνέχου δέ, ὦ μήτερ, τῆς ἐπὶ τῷ συμφέ- ροντι παρρησίας· καλὸν ἅποσιν ἀνθρώποις ἀνυποστό- λως ὁμιλεῖν, οὐχ ἥκιστα δὲ ἀναγκαῖον τὸ πρὸς τοὺς οἰκείους ἀληθίζεσθαι.

2.38 Ἐγὼ μὲν τὸν παῖδα ἀποδόσθαι εἰς ἄστου ξύλα καὶ κριθὰς ἀπέπεμψα, ἐπανήκειν τὴν αὐτὴν τὰ κέρματα κομίζοντα παρεγγυῶν. χόλος δὲ ἐμπεσὼν ἐξ ὅτου <οὖν> δαιμόνων εἰς αὐτὸν [οὐκ ἔχω λέγειν], ὅλον παρήμειψε καὶ φρενῶν ἔξω κατέστησε. θεασάμενος γὰρ ἓνα του- τῶνι τῶν μεμνηνόντων, σὺς διὰ τὸ μανιῶδες πάθος [λύτταν] κύνας ἀποκαλεῖν εἰώθασιν, ὑπερέβαλε τῇ μιμήσει τῶν κακῶν τὸν ἀρχηγέτην. καὶ ἔστιν ἰδεῖν θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερόν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασεύων, τὸ βλέμμα ἰταμός, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ, πηρίδιον ἐξηρτημένος καὶ ῥόπαλον ἐξ ἀχράδος πεποιε- μένον μετὰ χεῖρας ἔχων, ἀνυπόδητος, ῥυπῶν, ἄπρακτος, τὸν ἀγρὸν καὶ ἡμᾶς οὐκ εἰδὼς τοὺς γονεῖς, ἀλλ' ἀρνοῦ- μενος, φύσει λέγων γεγονέναι τὰ πάντα καὶ τὴν τῶν στοιχείων σύγκρασιν αἰτίαν εἶναι γενέσεως, οὐχὶ τοὺς πατέρας. εὐδηλον δέ, ὅτι καὶ χρημάτων ὑπερορᾷ καὶ γεωργίαν στυγεῖ. ἀλλὰ καὶ αἰσχύνῃς αὐτὴ μέλει οὐδὲν καὶ τὴν αἰδῶ τῶν προσώπων ἀπέξυσται. οἷμοι οἷόν δε, ὦ γεωργία, τὸ τῶν ἀπατεώνων τουτῶνι φροντιστή- ριον ἐξετραχίλισε. μέφομαι τῷ Σόλῳ καὶ τῷ Δρά- κοντι, οἱ τοὺς μὲν κλέπτοντας σταφυλὰς θανάτῳ ζημιοῦν ἐδικαίωσαν, τοὺς δὲ ἀνδραποδίζοντας ἀπὸ τοῦ φρονεῖν τοὺς νέους ἀθῶους εἶναι τιμωρίας ἀπέλιπον.

2.39 Ἐπεμψά σοι τῶν Δεκελειᾶσι προβάτων ἀποκείρας τὰ ῥωμαλέα τοὺς πόκους· ὅσα γὰρ ψώρας ὑπόπλεα, ταῦτα τῷ ποιμένι Πυρρίᾳ παρέδωκα χρῆσθαι ἐς ὃ τι ἂν θέλῃ, πρὶν φθάσαι διαφθαρεῖναι παντελῶς ὑπὸ τῆς νόσου. ἔχουσα οὖν ἀφθονίαν ἐρίων ἐξύφηνον ἡμῖν ἐσθήματα πρόσφορα ταῖς ὥραις, ὡς εἶναι τὰ μὲν τῷ θέρει προσαρμόζοντα λεπτοῦφῃ, τὰ δὲ χειμέρια ἐχέτω περιττῶς τῆς κρόκης καὶ πεπαχύνθω πλέον, ἵνα τὰ μὲν τῇ μανότητι σκιάζῃ μόνον καὶ μὴ καταθάλλῃ τὰ σώ- ματα, τὰ δὲ τῇ βαρύτητι ἀπείργῃ τὸν κρυμὸν καὶ ἀλεξάνεμα τυγχάνῃ. καὶ ἡ παρθένος δέ [ἡ παῖς], ἣν ἔχομεν ἐν ὥρᾳ γάμου, συλλαμβανέτω τῆς ἰστουργίας ταῖς θεραπαινίσιν, ἵνα εἰς ἀνδρὸς ἐλθοῦσα μὴ κατα- σχύνη τοὺς πατέρας ἡμᾶς. καὶ ἄλλως δὲ εἰδέναι σε χρή, ὡς αἱ ταλασίαν ἀγαπῶσαι καὶ τὴν Ἑργάνην θερα- πεύουσαι κόσμῳ βίου καὶ σωφροσύνῃ σχολάζουσιν.

3.1 Ὁ γνώμων οὕτω σκιάζει τὴν ἔκτην, ἐγὼ δὲ ἀπο- σκλῆναι κινδυνεύω τῷ λιμῷ κεντούμενος. εἶεν, ὦρα σοι βουλευμάτος, Λοπαδέκθαμβε, μᾶλλον δὲ μοχλοῦ καὶ καλωδίου [ἀπάγξασθαι]· εἰ γὰρ ἡ ὅλην καταβα- λοῦμεν τὴν κίονα τὴν τὸ πικρὸν τοῦτο ὠρολόγιον ἀνέχουσας, ἢ τὸν γνώμονα τρέψομεν ἐκεῖσε νεύειν οὗ τάχιον δυνήσεται τὰς ὥρας ἀποσημαίνειν, ἔσται τὸ βού- λευμα Παλαμήδειον· ὡς νῦν ἐγὼ σοι αὖτος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Θεοχάρης δὲ οὐ πρότερον καταλαμβάνει τὴν στιβάδα πρὶν αὐτῷ τὸν οἰκέτην δραμόντα φράσαι τὴν ἔκτην ἐστάναι. δεῖ οὖν ἡμῖν τοιούτου σκέμματος, ὃ κατασοφίσασθαι καὶ παραλογίσασθαι τὴν τοῦ Θεο- χάρους

εὐταξίαν δυνήσεται. τραφεῖς γὰρ ὑπὸ παιδα- γωγῷ βαρεῖ καὶ ὠφρυωμένῳ οὐδὲν φρονεῖ νεώτερον, ἀλλ' οἶά τις Λάχης ἢ Ἀπόληξις αὐστηρός ἐστι τοὺς τρόπους καὶ οὐκ ἐπιτρέπει τῇ γαστρὶ πρὸ τῆς ὥρας ἐμπίπλασθαι.

- 3.2 Χθὲς δείλης ὀψίας Γοργίας ὁ Ἐτεοβουτάδης συμ- βαλὼν μοι κατὰ τύχην χρηστῶς ἡσπάσατο καὶ κατε- μέμφετο ὅτι μὴ θαμίζοιμι παρ' αὐτόν. καὶ μικρὰ προσ- παίξας ἴθι πρὸς Διός· εἶπεν ὦ βέλτιστε, καὶ μετὰ βραχὺ λουσάμενος ἦκε Ἀηδόνιον ἡμῖν τὴν ἐταίραν ἄγων. ἔστι δέ μοι συνήθης ἐπιεικῶς καὶ μένει, πάν- τως οὐκ ἄγνοεῖς, μικρὸν ἄπωθεν τοῦ Λεωκορίου· δεῖπνον [τε] ἡμῖν ἡντρέπεται γεννικὸν ἰχθὺς τεμαχί- της καὶ σταμνία τοῦ Μενδησίου νέκταρος, εἴποι τις ἄν, πεπληρωμένα· καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν ὥχετο· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Ἀηδόνιον δραμὼν καὶ φράσας παρ' οὗτο καλοῖτο, ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν. ἀγνώμονος γὰρ, ὡς ἔοικε, πειραθεῖσα τοῦ Γοργίου καὶ μικροπρε- ποῦς περὶ τὰς ἀποδόσεις, τὴν ὀργὴν ἔναυλον [ἐγκει- μένην] ἔχουσα, πλήρη τὴν κακ <κ> ἄβην ἀποσπάσασα τῶν χυτροπόδων ἐδέησέ μου κατὰ τοῦ βρέγματος κατα- χέαι ζέοντος τοῦ ὕδατος, εἰ μὴ φθάσας ἀπεπήδησα παρὰ βραχὺ φυγὼν τὸν κίνδυνον. οὕτως ἡμεῖς ἐλπίσιν ἀπατηλαῖς βουκολούμενοι πλείους τῶν ἡδονῶν τοὺς προπηλακισμοὺς ὑπομένομεν.
- 3.3 Ἀγχόνης μοι δεῖ, καὶ ὅψει με οὐ μετὰ μακρὸν ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχοντα. οὔτε γὰρ τὰ ῥαπίσματα οἷός τέ εἰμι φέρειν καὶ τὴν ἄλλην παροινίαν τῶν κά- κιστ' ἀπολουμένων ἐρανιστῶν, οὔτε τῆς μιαρᾶς καὶ ἀδηφάγου γαστρὸς κρατεῖν· ἡ μὲν γὰρ αἰτεῖ, καὶ οὐ πρὸς κόρον μόνον ἀλλ' εἰς τρυφήν· τὸ πρόσωπον δὲ τὰς ἐπαλλήλους πληγὰς οὐκ ἀνέχεται, καὶ κινδυνεύω τοῖν ὀφθαλμοῖν τὸν ἕτερον συσταλῆναι ὑπὸ τῶν ῥαπισμά- των ἐνοχλούμενος. ἰοὺ ἰοὺ τῶν κακῶν, οἶα ὑπομένειν ἡμᾶς ἀναγκάζει ἡ παμφάγος αὕτη καὶ παμβορωτάτη γαστήρ. ἔκρινα οὖν πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύσας ἀποπτύσαι τὸ ζῆν, κρεῖττονα ὀδυνηροῦ βίου τὸν καθ' ἡδονὴν θάνατον ἡγησάμενος.
- 3.4 Ἰατταταιάξ, τίς ἦν ἡ χθὲς ἡμέρα; ἢ τίς δαίμων ἢ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐρρύσατό μ' ἐν ἀκαρεῖ μέλλοντα παρὰ τοὺς πλείονας ἰέναι; εἰ μὴ γὰρ ἀναζεύξαντά με τοῦ συμποσίου κατὰ τινα ἀγαθὴν τύχην Ἀκεσίλαος ὁ ἱατρὸς ἡμιθνήτα, μᾶλλον δὲ αὐτόνεκρον, θεασάμενος [ἕνα τῶν κάτω], <τοῖς> μαθηταῖς ἐπέταττεν φοράδην ἀνελεῖν, <καὶ> ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἴκαδε καὶ ἀπερᾶν ἐπηνάγκασεν, ἔπειτα ῥύῃναι φλέβα διατεμὼν τὸ πολὺ τοῦ αἵματος ἐποίησεν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσεν ἀνεπαισθή- τῳ με τῷ θανάτῳ διαφθαρέντα ἀπολωλέναι. οἶα γὰρ οἶα [πάσχει τὰ δίκαια] <οἱ> λακκόπλουτοι εἰργάσαντό με ἄλλος ἄλλοθεν περιττὰ πίνειν καὶ πλείῳ ἢ κατὰ τὸ κύτος τῆς γαστρὸς ἐσθίειν. ἀναγκάζοντες. ὁ μὲν γὰρ ἀλλᾶντα ἐνέσαττεν, ὁ δὲ κόπαιον εὐμέγεθες παρ- ὠθει ταῖς γνάθοις, ὁ δὲ κρᾶμα, οὐκ οἶνον, ἀλλὰ νᾶπυ καὶ γάρον καὶ ὄξος κερασάμενος, καθάπερ εἰς πίθον ἐνέχει. αὐτίκα λέβητας πιθάκνας ἀμίδας ἐμῶν ἀπεπλή- ρωσα, ὥστε αὐτὸν τὸν Ἀκεσίλαον θαυμάζειν ποῦ καὶ τίνα τρόπον ἐχώρησα τοσοῦτον βρωμάτων φορυτόν. ἀλλ' ἐπειδὴ θεοὶ σωτῆρες καὶ ἀλεξίκακοι προὔπτου με κιν- δύνου φανερώς ἐξείλοντο, ἐπ' ἐργασίαν τρέψομαι καὶ Πειραιεῖ βαδιοῦμαι τὰ ἐκ τῶν νεῶν φορτία ἐπὶ τὰς ἀποθήκας μισθοῦ μετατιθεῖς. ἄμεινον γὰρ [ἐπὶ] θύμοις καὶ ἀλφίτοις διαβόσκειν τὴν γαστέρα, ὁμολογουμένην ἔχοντα τὴν τοῦ ζῆν ἀσφάλειαν, ἢ πεμμάτων ἀπολαύ- οντα καὶ φασιανῶν ὀρνίθων τὸν ἄδηλον ὀσημέραι θάνατον ἀπεκδέχεσθαι.
- 3.5 Ἴθι, λαβὼν τὴν σύριγγα καὶ τὰ κύμβαλα ἦκε περὶ πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὸν χρυσοῦν στενω- πὸν ἐπὶ τὴν Ἄγνον, ἔνθα συμβαλεῖν ἡμῖν ἐξέσται καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἀπὸ Σκίρου λαβοῦσι Κλυμένην τὴν ἐταί- ραν ἀγαγεῖν παρὰ τὸν νεόπλουτον Θηριπίδην τὸν Αἰζωνέα. διακαῶς δὲ αὐτῆς οὗτος ἐρᾷ πολὺς ἐξ οὗ χρόνος, καὶ δαπανᾶται οὐκ ὀλίγα μάτην· ἡσθημένη γὰρ τὸν ἔρωτα ἐκκεκαυμένον τοῦ μειρακίου, θρύπτε- ται καὶ συνεχῶς ἀκκίζεται, καὶ πλείονα ἐπὶ πλείοσιν ἀποφερομένη οὐ φησιν ἑαυτὴν ἐπιδώσειν, εἰ μή τι χωρίον πρὸς τοῖς ἀργυρίοις

λάβοι. ὥρα οὖν καὶ βία ταύτην, εἰ συνήθως ἀντιτείνοιτο ἡμῖν, ἀποσπᾶν. δύο δὲ ὄντε καὶ ἐρρωμένω τάχιστα αὐτὴν καὶ ἄκουσαν ἀπάξει δυνησόμεθα. Θηριπίδης δὲ εἰ τοῦτο αἰσθοῖτο καὶ τοῦργον ἐπιγνοίη τῆς ἡμετέρας ἀγρυπνίας κατόρ- θωμα, ληψόμεθα χρυσοῦς τοῦ νέου κόμματος οὐκ ὀλί- γους καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα, καὶ προσέτι τὴν οἰκίαν εἰσιέναι ἐπ' ἀδείας ἔξομεν καὶ [τὸ] χρῆσθαι τὸ λοιπὸν ἀνεπικωλύτως. τάχα δὲ οὐδὲ παρασίτους ἡμᾶς ἀλλὰ φίλους ἡγήσεται· οἱ γὰρ παράκλησιν εἰς εὐποιάν μὴ ἀναμείναντες οὐκέτι κόλακες ἀλλὰ φίλοι νομίζονται.

- 3.6 Ἄρδην ἀπόλλωλά σοι· ὁ γὰρ χθὲς εὐπάρυφος, πινα- ροῖς, ὡς ὄρᾳς, καὶ τρυχίνοις ῥακίοις τὴν αἰδῶ περισκέπω. ἀπέδυσσε γάρ με Παταικίων ὁ παμπόνηρος, ὃς τὰ κέρ- ματά με — εἶχον δέ, ὡς οἶσθα, ὑπόσυχρον ἀργύριον — δεξιαῖς χρώμενος ταῖς καλινδήσεσι τῶν κύβων ἄχρι δραχμῶν καὶ ὀβολῶν ἀπεσύλησεν. ἔξδ' ὅν μοι παρι- δεῖν ὅσον ἐζημιώθην, εἴτ' ἀθῶν γενέσθαι τοῦ πλείονος, ἐκ τῆς κατ' ὀργὴν ἔριδος τὴν εἰς τοῦσχατον ὑπέμεινα βλάβην· καθ' ἓν γὰρ ἕκαστον τῶν ἱματίων ἐκ προκλή- σεως ἀποτιθεῖς, τέλος ἀπάντων ἐψιλώθην τῶν ἐνδυμά- των. ποῖ δὴ οὖν βαδιστέον; χαλεπῶς γὰρ καὶ λάβρως ἐπαιγζων ὁ βορρᾶς δίεισί μου τῶν πλευρῶν ὥσπερ βέλος. ἐς Κυνόσαργες ἴσως οἰχητέον. ἢ γὰρ τις τῶν ἐκεῖ νεανίσκων κατοικτεῖρας ἀμφιάσει με ἱματίοις, ἢ καταλήψομαι ἐγγύθεν τὰς καμίνους καὶ τῷ πυρὶ ὁ δύστηνος θάλψομαι· τοῖς γὰρ γυμνοῖς σισύρα καὶ ἐφεστρίς ἡ φλόξ [καὶ τὸ ἐκ τῆς εἵλης θέρεσθαι].
- 3.7 Τῇ προτεραίᾳ ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς ἐγὼ καὶ Στρου- θίας καὶ Κύναιθος οἱ παράσιτοι, λουσάμενοι εἰς τὸ ἐν Σηραγγεῖ βαλανεῖον, ἀμφὶ τὴν πέμπτην ὥραν δρόμον ἀφέντες εἰς τὸ προάστειον τὸ Ἀγκυλῆσι τὸ Χαρικλέους τοῦ μεираκίου ὠχόμεθα, ἔνθα αὐτὸς τε ἀσμένως ὑσπεδέξατο φιλογέλως τε ὦν καὶ φιλιανάλω- της, ἡμεῖς τε διατριβὴν αὐτῷ καὶ τοῖς συμπόταις παρ- ἔσχομεν, παρὰ μέρος ἀλλήλους ἐπιρραπίζοντες καὶ ἀνά- παιστα εὐκροτα ἐπιλέγοντες αὐτοσκομμμάτων ἀλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων ἀστεῖσμων αἰμυλίας γέμοντα. ἐν τούτῳ δέ, ἱλαρώτατα καὶ εὐφροσύνως διακειμένου τοῦ συμποσίου, ἐπέστη ποθὲν Σμικρίνης ὁ δύστροπος καὶ δύσκολος· εἶπετο δ' αὐτῷ πλῆθος οἰκετῶν, οἱ δραμόν- τες ἐφ' ἡμᾶς ὠρμησαν. αὐτὸς δὲ ὁ Σμικρίνης πρῶτον μὲν τῇ καμπύλῃ παίει τὸν νῶτον τοῦ Χαρικλέους, ἔπειτα ἐπὶ κόρρης πατάξας ἤγεν ὡς ἔσχατον ἀνδρα- πόδων. ἡμεῖς δὲ νεύματι μόνῳ τοῦ πρεσβύτου εἰς τοῦπίσω τὰς χεῖρας ἐστρεβλούμεθα· τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ξήνας ἡμᾶς ὑστρίχισιν οὐκ ὀλίγας οὐδ' εὐαριθμήτους, τέλος ἀγαγὼν εἰς τὸ δεσμοτήριον ἀπέθετο <ὁ> ἄγριος γέρων. καὶ εἰ μὴ συνήθης ὦν καὶ πολλὰ καθηδυπα- θήκας μεθ' ἡμῶν ὁ χαρίεις Εὐθύδικος, ἀνὴρ ἐν τοῖς πρώτοις τοῦ συνεδρίου τῶν Ἀρεοπαγιτῶν, ἀνέωξεν ἡμῖν τὸ δεσμοτήριον, τάχ' ἂν καὶ τῷ δημίῳ παρεδό- θημεν. οὕτως ὁ δριμύς γέρων καὶ πικρὸς ἐνεπίμπρατο καθ' ἡμῶν, καὶ πάντα ἔπραττεν ὡς ἂν τὴν ἐπὶ θανά- τῳ ἴσα τοῖς ἀνδροφόνοις καὶ ἱεροσύλοις ἀπαχθείημεν.
- 3.8 Ἡμῶν ὡς Μεγαρέων ἢ Αἰγιάων οὐδεὶς λόγος, εὐ- δοκιμεῖ δὲ τὰ νῦν Γρυλλίων μόνος καὶ κατέχει τὸ ἄστυ, καὶ πᾶσα αὐτῷ καθάπερ Χράτῃ τῷ Θήβῃθεν κυνὶ ἀνέωγεν [ἡ] οἰκία. ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν ἢ Ἀκαρνανίδα φαρμακεύτριαν πεπορισμένους καταγοητεύει τοὺς ἀθλίους νεανίσκους. τί γὰρ καὶ στωμύλον ἔχει; τί δὲ ὁμιλητικὸν καὶ ἡδὺ φέρει; ἀλλ' ἴσως εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χάριτες, ὡς τοὺς μὲν ἀπομύττεσθαι πρὸς αὐτοῦ, ἡμᾶς δὲ ἀγα- πῶν εἰ τὰς ἀπομαγδαλίας ὡς κυσί τις παραρρίψειε. τάχα δὲ οὐ γόης, ἀλλὰ τύχη πέχρηται δεξιᾷ. [τύχη γὰρ παρὰ πάντα ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα.] οὐδὲν γὰρ ἐν ἀνθρώποις γνώμη, πάντα δὲ τύχη, καὶ ταύτης ὁ τυχὼν ἡδὺς ἔστι καὶ νομίζεται.
- 3.9 Ἥλγησα, ὦ καλὲ Ψυχίων, ἀκούσας τὴν συμβᾶσάν σοι περὶ τὸ πρόσωπον συμφοράν. εἰ δὲ καὶ τοῦτον ἐγένετο τὸν τρόπον ὃν διηγῆσατο ἡμῖν ἐπανελθοῦσα τοῦ συμποσίου ἡ Λειριόνη — λέγω δὴ τὴν παιδίσκην Φυλλίδος τῆς ψαλτρίας — πόλεμον ὑπέστης καὶ πόρ- θησὶν καινὴν ἄνευ μηχανῆς καὶ ἐλεπόλεως. ἀκούω γὰρ τὸν καταπύγονα καὶ θηλυδρίαν περικατεάξει σοι τὴν

φιάλην, ὡς τὰ θραύσματα λωβήσασθαί σου τήν τε ῥίνα καὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, καὶ τοῦ αἵματος ἐνεχθῇ- ναι κρουνοὺς, οἷους ὕδατος αἶ ἐν Γερανείᾳ πέτραι σταλάττουσι. τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων του- τωνί, τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλούντων; ὠνούμεθα γὰρ κινδόνου τὸ ζῆν, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δε- διότες τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα.

3.10 Ὡς εὐτυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγα. ἐρήση με ἴσως τίνα τρόπον, ὧ βέλτιστε Τραπεζοχάρων. ἐγὼ δῆτ' αἰ φράσω καὶ πρὶν ἐρέσθαι. ἦγε μὲν ἡ πόλις, ὡς οἴσθα, τὴν Κουρεῶτιν [ἐορτήν]. ἐγὼ δέ, παραληφθεὶς ἐπὶ δεῖ- πνον [τέρπειν], ὠρχούμεν τὸν κόρδακα. οἱ δαιτυμόνες δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔπινον, ἕως, τῆς ἀμίλλης εἰς ἄπειρον προχωρούσης, κῶμα κατέσχε τὸ συμπόσιον καὶ πάντας ὕπνος ὑπειλήφει νυστακτῆς ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν οἴκε- τῶν· ἐγὼ δὲ περιέβλεπον μὲν εἴ τι τῶν ἀργυρῶν σκευῶν ὑφελέσθαι δυναίμην· ὡς δὲ ταῦτα ἔτι νηφόν- των ἐξ ὀφθαλμῶν ἐγεγόνει καὶ ἦν ἐν ἀσφαλεῖ, τὸ χειρόμακτρον ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξηλλόμην ὡς ἐν τῇ φυγῇ τοῖν διαβάθροιν θάτερον ἀποβαλεῖν. ὅρα δέ, ὡς ἐστὶ πολυτελές, ὀθόνης Αἰγυπτίας καὶ ἀλουργοῦ πορφύρας τῆς Ἑρμιονίδος λεπτὸν εἰς ὑπερβολὴν καὶ πολῦτιμον ὕφασμα. εἰ τοῦτο ἀδεῶς ἀπεμπολήσαιοι, γαστριῶ σε ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν πανδοκέα Πιθακ <ν> ἰώνα. πολλὰς γὰρ ὁμοῦ πολλάκις παροινίας ἀνέτλημεν, καὶ χρή σε τὸν κοινωνὸν τῶν δυστυχημάτων μερίτην γενέ- σθαι καὶ τῆς εὐτυχούσης ἡμέρας.

3.11 Ἑρμῇ κερδῶε καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθην. οὐδὲν <ἄν> δεινὸν ἔτι γένοιτο. προχόην ὑφελόμενος ἀργυρᾶν Φανίου τοῦ πλουσίου δρόμῳ δούς φέρεσθαι — ἦν γὰρ ἁωρία τῆς νυκτός — ἡπειγόμενην σώζειν ἑαυτόν. κύνες δὲ ἐξαίφνης οἰκουροὶ περιχυθέντες ἄλλος ἀλλαχόθεν χαλεποὶ καὶ βαρεῖς τὴν ὑλακὴν ἐπήεσαν Μολοττοὶ καὶ Κνώσιοι, ὅφ' ὧν οὐδὲν ἐκώλυσέ με ὡς ἡδικοκτότα τὴν Ἄρτεμιν διεσπᾶσθαι μέσον, ὡς μηδὲ τὰ ἀκρωτήρια εἰς τὴν ὑστεραίαν περιλειφθῆναι πρὸς ταφὴν τοῖς ἐτοίμοις εἰς ἔλεον καὶ συμπάθειαν. εὐρῶν οὖν ὑδρορρόον ἀνεωγότα οὐκ εἰς βάθος ἀλλ' ἐπιπολῆς, [καὶ] ὑποδὺς εἰς τοῦτον κατεκρύβην. ἔτι σοι ταῦτα τρέμων καὶ παλλόμενος λέγω. ἐωσφόρου δὲ ἀνασχόντος τῶν μὲν ἡσθόμην οὐκέθ' ὑλακτούντων — οἴκοι γὰρ πάντες ἐδέδεντο — αὐτὸς δὲ εἰς Πειραιᾶ δραμὸν νηὶ Σικε- λικῇ λύειν μελλούση τὰ πρυμνήσια περιτυχὼν ἀπεδόμην τῷ ναυκλήρῳ τὴν προχόην. καὶ νυνὶ τὸ τίμημα ἔχων νένασμαι τοῖς κέρμασι καὶ νεόπλουτος ἐπανελήλυθα, καὶ τοσοῦτον ῥιπίζομαι ταῖς ἐλπίσιν, ὡς ἐπιθυμεῖν κόλακας τρέφειν καὶ κεχρηῆσθαι παρασίτοις, οὐ παρα- σιτεῖν αὐτός. ἀλλ' ἦν τουτὶ τὸ πορισθὲν ἀργύριον ἀπαναλώσω, πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ἐπιτήδευσιν τρέψο- μαι· οὐδὲ γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται.

3.12 Κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο καὶ ἄφρωνος εἴη Λικύμνιος ὁ τῆς τραγωδίας ὑποκριτής. ὡς γὰρ ἐνίκα τοὺς ἀντι- τέχνους Κριτίαν τὸν Κλεωναῖον καὶ Ἰππασον τὸν Ἀμβρακιώτην τοὺς Αἰσχύλου Προπομποὺς τορῶ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενος, γαῦρος ἦν καὶ κιττοστεφής ἦγε συμπόσιον. ἔνθα παραληφθεὶς φεῦ τῶν κακῶν οἷα ὑπέμεινα, τοῦτο μὲν πιττούμενος τὴν κεφαλὴν καὶ γάρῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ῥαίνόμενος, τοῦτο δὲ ἀντὶ πλακοῦντος, τῶν ἄλλων ἄμητας ἐσθιόντων καὶ σησαμοῦντας, αὐτὸς μέλιτι δεδευμένους λίθους ἀπο- τρώγων. ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον, ἡ μέτοικος ἡ Φεναῆτις, Υακινθίς, κύστιν αἵματος πληρώσασα καταφέρει μου τῆς κεφαλῆς, καὶ ὁμοῦ τῷ κτύπῳ <ἐ> λελούμην τῷ αἵματι. καὶ τῶν μὲν εὐωχου- μένων πολὺς καὶ καπυρὸς ἐξεχύθη γέλως, ἐγὼ δὲ ὧν ἔπαθον μισθὸν οὐκ ἀπηνεγκάμην ἄξιον, ἀλλὰ μοι γέ- γονε τῶν ὕβρεων ἀμοιβὴ τὸ μέτρον τῆς γαστρος, πέρα[ς] δὲ οὐδέν. μήτε οὖν ἐς νέωτα μήτε μὴν νικῶν ὁ θεοὺς ἐχθρὸς Λικύμνιος, ὃν ἐγὼ τῆς ἀχαρίστου φωνῆς ἔνεκεν ὀρθοκόρυζον καλεῖσθαι πρὸς ἡμῶν καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Διονυσοκολάκων ἔκρινα.

3.13 Ὡ δαῖμον, ὅς με κεκλήρωσαι καὶ εἴληχας, ὡς πονη- ρὸς εἶ καὶ λυπεῖς ἀεὶ τῇ πενίᾳ συνδέων. ἦν γὰρ ἀπορία τοῦ καλοῦντος γένηται, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ γήθου, ἢ πόας ἀναλέγειν καὶ τῆς Ἑννεακρόνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα. εἴτα, ἕως μὲν τὸ σῶμα τὰς ὕβρεις

ὑπέμενε καὶ ἦν ἐν ὥρᾳ τοῦ πάσχειν νεότητι καὶ ἀκμῇ νευρούμενον, φορητὸς ἡ ὕβρις· ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ σοι μεσαιπόλιος, καὶ τὸ λειπόμενον τοῦ βίου πρὸς γῆρας ὀρᾷ, τίς ἴασις τῶν κακῶν; Ἀλιαρτίου σχοι- νίου χρεία, καὶ κρεμήσομαι πρὸ τοῦ Διπύλου, ἦν μὴ τι δεξιὸν ἡ τύχη βουλεύσεται. εἰ δὲ [καί] τοῖς αὐτοῖς ἐπιμείνειεν, οὐ πρότερον στραγγαλιῶ τὸν τράχηλον, πρὶν τραπέζης ἀπολαῦσαι πολυτελοῦς· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ὁ περίβλεπτος οὗτος καὶ αἰοίδιμος ἔσται γάμος Χαρι- τοῦς καὶ Λεωκράτους, μετὰ τὴν ἔννην καὶ νέαν τοῦ Πυανεψιώνος, εἰς ὃν πάντως ἡ παρὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἡ τοῖς ἐπαυλίοις κεκλήσομαι. δεῖ γὰρ θυμη- δίας καὶ παρασίτων τοῖς γάμοις, καὶ ἄνευ ἡμῶν ἀνέ- ορτα πάντα καὶ συῶν οὐκ ἀνθρώπων πανήγυρις.

3.14 Οὐκ ἀνέχομαι ὁρῶν Ζευξίππην τὴν ἱππόπορνον ἀπηνῶς τῷ μειρακίῳ χρωμένην. οὐ γὰρ δαπανᾶται εἰς αὐτὴν χρυσίον μόνον καὶ ἀργύριον, ἀλλὰ καὶ συνοικίας καὶ ἀγρούς. ἡ δέ, ἐπὶ πλέον ἐκτύφεσθαι τὸν ἔρωτα τούτῳ μηχανωμένη, τοῦ Εὐβοέως ἐρᾶν προσποιεῖται [τοῦ] νεανίσκου, ἵνα <τὰ> τούτου κατασπαθήσασα οὕτως ἐπ' ἄλλον τρέψῃ τὸν ἔρωτα. ἐγὼ δὲ ὁδυνῶμαι τὴν καρδίαν ὁρῶν ὑπορρέοντα τοσοῦτον πλοῦτον, ὃν οἱ μακαρίζονται αὐτῷ Λυσίας καὶ Φανοστράτη κατέλιπον. ἃ γὰρ ἐκεῖνοι κατ' ὀβολὸν συνήγαγον, ἀθρόως ἀναλοῖ τὸ πολυκοῖνον τοῦτο καὶ αἰσχροτάτον γύναιον. πάσχω μὲν οὖν τι καὶ ἐπὶ τῷ μειρακίῳ· κύριος γὰρ γενόμενος τῆς οὐσίας πολλὴν τὴν εἰς ἡμᾶς φιλανθρωπίαν ἐνεδεί- ξατο· ὁρῶ δὲ καὶ τὰ ἡμέτερα σκάζοντα· εἰ γὰρ εἰς ταύτην ἅπαντα <ἀνα> τεθείη τὰ προσόντα τούτῳ τῷ βελτίστῳ, καλῶς, ὧ θεοί, καλῶς ἀπολαύσομεν τῆς πλη- σμονῆς. ἔστι γάρ, ὥς οἶσθα, ἀπλοῖκός ὁ Φίληβος καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους ἐπιεικὴς καὶ μέτριος τὸν τρόπον, ὥδαῖς μᾶλλον καὶ γέλῳτι ἢ ταῖς εἰς ἡμᾶς ὕβρεσι θελγόμενος.

3.15 Ἴδου μετὰ τὸν Εὐρώταν καὶ τὸ Λερναῖον ὕδωρ καὶ τὰ Πειρήνηςνάματα ἔρωτι τῆς Καλλιρρόης ἐκ Κορίνθου πάλιν Ἀθήναζε κατεπείγομαι. οὐ γὰρ με τῶν τρυφημάτων τῶν ἐν τούτοις οὐδὲν ἥρεσεν, ἀλλ' ἔτοιμος ἐντεῦθεν ἀποσοβεῖν καὶ σπεύδειν ὥς ὑμᾶς. ἀχάριστοι γὰρ ὥφθησαν οὗτοι καὶ ἥκιστα συμποτικοί, καὶ πλείους παρ' αὐτοῖς αἱ παροινίαι τῶν ἀπολαύσεων. ὥς ἄμεινον ἐμοὶ ὀλύνθους ἢ παλάθας ἐπιμασᾶσθαι τῶν Ἀττικῶν, ἢ τοῦ παρὰ τούτοις χρυσίου ἀποδρέπε- σθαι. οἷα γὰρ καινουργεῖν ἐπιχειροῦσιν ἀναγκάζοντες ἀσκωλιάζοντας πίνειν, διάπυρόν τε τὸν οἶνον καὶ θερ- μὸν ἄνευ τοῦ πρὸς ὕδωρ κράματος καταχέοντες, εἴτα [ὀστέα] κῶλά τε καὶ ἀστραγάλους καθάπερ τοῖς κυσὶ παραρριπτοῦντες καὶ νάρθηκας ἐπιρρηγνύντες, καὶ σκύτεσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἱμάσιν ἀντὶ παιδιᾶς πλήττοντες. ἐμοὶ γένοιτο, πρόμαχε Ἀθηνᾶ καὶ πολιοῦχε τοῦ ἄστεος, Ἀθήνησι καὶ ζῆσαι καὶ τὸν βίον ἀπολιπεῖν. ἄμεινον γὰρ πρὸ τῆς Διομηΐδος πύλης ἢ πρὸ τῶν Ἰππᾶδων ἐκτάδην κεῖσθαι νεκρὸν τύμβου <οὐ> περιχυθέντος, ἢ τῆς Πελοποννησίων εὐδαιμονίας ἂν <τ> ἐχεσθαι.

3.16 Οὐ μοι μέλει ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται <οἱ> ῥιψοκίνδυνοι Γρόνθων καὶ Σαρδανάπαλλος· ἐμὲ γὰρ κοινωνῆσαι τῆς ἀτόπου πράξεως ἀδύνατον, οὐδ' εἰ μάντευμά μοι ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς ἐπιτρέποι τὸ δρᾶμα. [ὥς ἐστὶν ἐργάζεσθαι χρηστόν· φύεται γὰρ σπα- νίως καὶ ἐν παισὶ τὸ χρηστόν καὶ πιστόν ἦθος καὶ ὑγιές· πάντως οὖν ἀφεκτέον.] ὑποπειρῶσι γὰρ τὴν παλλακὴν τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότη, καὶ ἤδη αὐτοῖς ἡ πρᾶξις εἰς τὴν ἀκμὴν προκεχώρηκε. καὶ οὐκ ἀρκοῦνται τῇ τῶν ἀφροδισίων ἀθέσμῳ πλησμονῇ, ἀλλὰ γὰρ <καί> τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκευὴ καθ' ἐν ἐκλαμβάνουσι. καὶ ἴσως μὲν ἄχρι τινὸς λήσεται τοῦργον πραττόμενον, πάντως δέ ποτε ἢ λάλος γείτων ἢ ψιθυρὸς οἰκέτης ἀγορεύσει τὸ πρᾶγμα εἰς τοῦμφανές, καὶ ἀνάγκη μετὰ πῦρ καὶ σίδηρον καὶ τὰς ἄλλας βασάνους τέλος αὐτοῖς γενέσθαι τῆς ἡδονῆς τὸ κώνειον ἢ τὸ βάραθρον. ἀφει- δῶς γὰρ χρώμενοι τῷ τολμήματι ἰσόρροπον τῇ πράξει τὴν τιμωρίαν ἐκτίσουσιν.

3.17 Χθὲς Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολουμένου εἰσέ- φρησα εἰς τοῦπτάνιον· ἔπειτα εὐρῶν λοπάδα εὖ μάλα κεκαρυκευμένην καὶ ἀλεκτρυόνα ὀπτὸν καὶ χύτραν μεμ- βράδος ἔχουσιν καὶ ἀφύας Μεγαρικὰς ἐξήρπασα, καὶ ἀποπηδήσας, ποῖ καταχθείην ἐζήτουν καὶ εὐκαίρως ἐμ- φάγοιμι

μόνος. ἀπορία δὲ τόπου δρομῶν ἐπὶ τὴν Ποικίλῃν — καὶ γὰρ οὐκ ἠνώχλει ταύτην οὐδὲ εἰς τῶν ἀδολέσχων τουτωνὶ φιλοσόφων — κεῖθι τῶν πόνων ἀπέλαυνον. ἀνανεύσας δὲ τῆς λοπάδος ὁρῶ προσιόντας τῶν ἀπὸ τῆς τηλίας τινὰς νεανίσκων, καὶ δείσας τὰ μὲν βρώματα ὀπισθεν ἀπεθέμην, αὐτὸς δὲ εἰς τοῦδαφος ἐκείμην κρύπτων τὰ κλέμματα εὐχόμενός τε τοῖς Ἀπο- τροπαίοις τὸ νέφος παρελθεῖν, χόνδρους ὑποσχόμενος λιβανωτοῦ ἱκανούς, οὓς οἶκοι ἀναλεξάμενος τῶν ἱερῶν ἔχω εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. καὶ οὐκ ἡστόχησα· οἱ θεοὶ γὰρ αὐτοὺς ἄλλην ὁδὸν ἔτρεψαν. καγὼ σπουδῇ κατα- βροχθίσας πάνθ' ὅσα ἐνέκειτο τοῖς σκεύεσι, φίλω παν- δοκεῖ τὴν χύτραν καὶ τὸ λοπάδιον, τὰ λείψανα τῶν κλεμμάτων, χάρισμα δούς ἔχειν ἀπεχώρησα, ἐπιεικὴς τις καὶ δεξιὸς ἐκ τῶν δωρημάτων ἀναφανείς.

3.18 Τί δακρύω, ἴσως ἐρήση με, ἢ πόθεν κατέαγα τὸ κρανίον, ἢ πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο εἰς μέρη κατερρωγὸς μάτιον φορῶ; ἐνίκησα κυβεύων, ὡς μήποτ' ὤφελον. τί γὰρ ἔδει με ἀσθενέστερον ὄντα ῥωμαλέοις συνεξε- τάξεσθαι νεανίαις; ἐπεὶ γὰρ εἰς ἑμαυτὸν ὅλας τὰς ἐκ- θέσεις συνελεξάμην, ἀπορία δὲ ἦν αὐτοῖς παντελὴς ἀργυρίου, ἐπ' ἐμὲ πάντες ὥρμησαν. καὶ οἱ μὲν πύξ ἔπαιον, ἄλλοι δὲ λίθοις ἐχρῶντο, οἱ δὲ διέσχιζον τὸ ἱμάτιον. ἐγὼ δ' ἀπρίξ τῶν κερμάτων εἰχόμεν, ἀπο- θανεῖν πρότερον ἢ προέσθαι τι ἐκείνοις τῶν μοι πεπορισμένων αἰρούμενος· καὶ δὴ μέχρι γέ τινος ἀντ- ἔστην γεννικῶς καὶ τὰς φορὰς τῶν πληγῶν ὑπομένων καὶ τὰς ἐκστροφὰς τῶν δακτύλων ἀνεχόμενος, καὶ ἤμην οἷά τις Σπαρτιάτης ἀνὴρ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας τυπτόμενος, ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαιμόν ἐν ἧ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθῆναι καὶ τῶν Ἀθήνησι κυβευτῶν οἱ ἐξωλέστατοι. τέλος δ' οὖν λιποθυμήσας ἀφῆκα τοῖς ἐναγέσι λαμβάνειν. οἱ δὲ καὶ τὸ προκόλπιον διηρεῦ- νησαν, καὶ τὰ ἐν τούτῳ ἐγκείμενα φέροντες ὥχοντο, τοῦτ' ἐμοῦ λῶον ἡγήσαμένου τὸ ζῆν δίχα χρημάτων ἢ μετὰ χρημάτων τεθνάναι.

3.19 Ὀλίγα ἢ οὐδὲν διαφέρουσι ἰδιωτῶν οἱ σεμνοὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν ἐξυμνοῦντες· τούτους λέγω τοὺς ἐργολαβοῦντας τὰ μειράκια. οἷον γὰρ οἷον ἔλαθέ σε συμπόσιον Σκαμ <β> ωνίδου γενέσια τῆς θυγα- τρὸς ἐορτάζοντος. καλέσας γὰρ ἔναγχος οὐκ ὀλίγους τῶν προὔχειν δοκούντων Ἀθήνησι πλούτῳ καὶ γένει, ῥῆθη δεῖν καὶ τοῖς φιλοσοφοῦσι κοσμήσαι τὴν εὐωχίαν. παρῆν οὖν ἐν πρώτοις Ἑτεοκλῆς ὁ στωϊκὸς οὗτος, ὁ πρεσβύτερος, ὁ κουρ[ε]ῖων τὸ γένειον, ὁ ῥυπαρὸς, ὁ τὴν κεφαλὴν ἀνχηρὸς, ὁ ῥυσ[σ]ότερον τῶν βαλαντίων ἔχων τὸ πρόσωπον. παρῆν δὲ καὶ Θεμισταγόρας ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου, ἀνὴρ οὐκ ἄχαρις ὀφθῆναι, οὐλὴ τῇ γένει λυμνηνόμενος. ἦν δὲ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ζηνοκράτης, οὐκ ἀτημέλητος τοὺς κικίννους καὶ ἐπὶ βαθεῖ τῷ πῶ- γωνι σεμνυνόμενος, ὃ τε αἰοίδιμος — τοῦτο γὰρ πρὸς ἀπάντων ἐκέκλητο — Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικός, ὥχρον ἐπὶ τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος, πλοκάμους ἀπ' ἄκρας τῆς κεφαλῆς ἄχρι στέρνων αὐτῶν ἀπαιωρῶν, ὅξυ καὶ ἐπίμηκες τὸ γένειον καθεικώς, τὴν ῥῖνα ἐπι- παμπής, τὸ στόμα ἐπιχειλῆς, αὐτῷ τῷ πεπιέσθαι καὶ λίαν μεμυκέναι τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. ἐξαίφνης δὲ καὶ Παγκράτης ὁ κύων ῥύμη τοὺς πολλοὺς παρω- σάμενος εἰσήρρησε, στελέχῳ πρινίνῳ ἐπερειδόμενος, ἦν γὰρ ἀντὶ τοῦ πυκνώματος τῶν ὄζων χαλκοῖς τισιν ἡλοῖς ἐμπεπαρμένην ἔχων βακτηρίαν, καὶ τὴν πῆραν διάκενον καὶ πρὸς τὰ λείψανα ἐντόνως ἡρτημένην. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστιάσεως ἀκολουθίαν, οἱ φιλόσοφοι δέ, προϊόντος τοῦ συμποσίου καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσομένης, ἄλλος ἄλλην τε- ρατείαν ἐπεδείξαντο. Ἑτεοκλῆς μὲν γὰρ ὁ στωϊκὸς ὑπὸ γήρωσ καὶ πλησμονῆς ἐκτάδην κείμενος ἔ <ρ> ρεγχεν· ὁ Πυθαγόρειος δὲ τὴν σιωπὴν λύσας τῶν χρυσῶν ἐπὶ τινὰ κατὰ μουσικὴν ἀρμονίαν ἐτερέτιζεν. ὁ βέλτιστος δὲ Θεμισταγόρας, ἅτε τὴν εὐδαιμονίαν κατὰ τὸν τοῦ περιπάτου λόγον οὐ ψυχῇ καὶ σώματι μόνον ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτὸς ὀριζόμενος, ἀπῆτει πλείονα πέμματα καὶ ποικιλίαν τῶν ὄψων δαψιλῇ. Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπι- κούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομεμυκὸς τοῖς ὄμμασι, λέγων τοῦτο εἶναι τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον καὶ τὴν

καταπύκ- νωσιν τοῦ ἡδομένου. ὁ κύων δὲ πρῶτα μὲν οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεὶς τὸ τριβώνιον, ἔπειτα καὶ Δωρίδα τὴν μουσουρ- γὸν οἶος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀπάντων [ὁρώντων] ἐνεργεῖν, φάσκων ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν· ὥστε ἡμῶν τῶν παρασίτων οὐδεὶς ἔτι λόγος· τὸ γὰρ θέαμα καὶ τὴν θυμηδίαν παρεῖχεν οὐδεὶς τῶν εἰς τοῦτο κεκλη- [ρω]μένων, καίτοι γε καὶ Φοιβιάδης ὁ κιθαρωδὸς καὶ μῖμοι γελοίων οἱ περὶ Σαννυρίωνα καὶ Φιλιστί[α]δην οὐκ ἀπελείποντο. ἀλλὰ πάντα φροῦδα καὶ οὐκ ἀξίό- χρεα, εὐδοκίμει δὲ μόνος ὁ τῶν σοφιστῶν λῆρος.

- 3.20 Ἐπαίρεις σαυτὸν οὐδὲν δέον καὶ τύφου πλήρης εἶ καὶ βαδίζεις ἴσα [μὴ δεῖ], τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, Πυθοκλεῖ, καὶ ἀρίστων ἀποφέρῃ μερίδας, τὰς σπυρίδας καθ' ἡμέραν ἐξογκῶν σύ μεγέθει λειψάνων. οὐκοῦν καθάπερ πρῶην Ἀρητάδης ὁ γρραμματικὸς ἐποίει, Ὀμήρου ὡς ἔφασκεν ἐπιλέγων στιχίδιον εὐμηχάνως αὐτῷ πρὸς τὰς ρππγὰς σῶν βDmωάtmn ἔρφφένυν mi φ αγέέωμεν | miέμεν τε, ἄπατπ δὲ mí sa φφσύm . mmwuso, κατὰ-) βαλὲ τὴν ἀλαζονεῖπν, srνιύθλιε, ξ ἀνῶπγ σε |τῆς οἶ- | πίπς] γυωνθν θύρπζε ἄν φαmpeδ χρόννυ |ἐχῶληθέντα] | ἐcmeefsl.
- 3.21 Θὺκ εἰς δέον οἰναμένος ἐσmψάων τὸν τροφέα τοῦ νεανίσκου ὠmυρον. ἐξ ἐκείνου γὰρ ὅσως διαβολῇ τυπελς τὰ ὑτα αερὶ τὰς δόσεας rsένtg μερορεπέστε- ρος παῖ φειδλῶ τῷ μέτρῳ πέχργτπα εἰωθάως γὰρ ἐν ταῖς ἐορταστικαῖς τῶν ἡφερῶν ξ χιτώνιον ἢ τριβώνιον | ἢ ἐφεστρίδα πέωπειν, ἔναγχος Χρονίων ἐνστάντων | [ὑποδήματα] φικρατίδας μοι vsυργεῖς πέμψε τῷ | Δρόρμννι δούς πομίζειν. ὁ δὲ ἐκί ταύταις δρενθύετο | ταῖ μισθούς τῆς διακονίας ἀγῆτει, ἐγὼ δὲ δάκνομαι παῖ τὴν προετῇ γλῶῶτταν διαμααῆσῶῶmam καὶ ὁψὲ τῆς ἀμαρτίας αἰσθάνομαι. ὅταν γὰρ τὸ ρεῦμα τῶν λόγων μὴ καθηγουμένης <τῆς> διανοίας φέρηται, ἀνάγκη τὴν γλῶτταν τηνικαῦτα προσκρούειν καὶ σφάλλεσθαι.
- 3.22 Οὐδὲν προτιμῶ σου, κἂν ἀπειλῆς ψιθυριεῖν κατ' ἐμοῦ· [καὶ] καττῦεις διαβολὰς ἀνηνύτους. ἀπλοϊκὸς γὰρ καὶ γενναῖος ὁ Μαλιεὺς οὗτος στρατιώτης ὁ βόσκων ἡμᾶς τὰ νῦν δὴ ταῦτα, καὶ τοσοῦτον ἀπέχει τοῦ ζηλο- τυπεῖν τὰς ἐταίρας, ὡς πρῶην λόγου ρύέντος αὐτῷ ἐπὶ τοῦ συμποσίου, πολλὴν κατέχευε βλασφημίαν τῶν τὰ τοιαῦτα ὑπομενόντων. ἔλεγε γὰρ γαμεταῖς ἐπι- κλήροις οἰκουρίαν πρέπειν καὶ τὸν σεμνὸν βίον, τὰς ἐταίρας δὲ δεῖν εἶναι πάντων ἀναφανδὸν καὶ πᾶσιν ἐκκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις· ὄνπερ οὖν τρόπον τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς σκεύεσι κοινοῖς κεχρήμεθα, κἂν ἐνὸς εἶναι δοκῇ, οὕτως καὶ ταῖς εἰς τοῦτον ἀπογραψαμέναις τὸν βίον. εἰδὼς οὖν τηνάλλως τὴν διαβολὴν σου χω- ρήσουσαν, τρέμε ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν Σίγηλον ἥρω παριόντες, μὴ κακόν τι προσλάβῃς· οὐ γὰρ ἐστὶ τῶν Ἀττικῶν τούτων εἷς τῶν χάνωνν μειρακίων, ἀλλ' ἀνὴρ ὀπλομάχος καὶ ἀρήιος, παρ' ᾧ κολακείας καὶ δια- βολῆς τρόπος ἔρρει. ἀνάγκη δὲ τὸν διαβολὰς μὴ προσ- ἱέμενον τοῖς διαβάλλουσιν ἀπεχθάνεσθαι.
- 3.23 Παρ' ἓνα τινὰ τῶν τὰ πινάκια παρὰ τὸ Ἰακχεῖον προτιθέντων καὶ τοὺς ὄνειρους ὑποκρίνεσθαι ὑπισχνου- μένων βούλομαι ἐλθὼν τὰς δύο ταύτας δραχμάς, ἃς οἶσθά με ἐν χερσὶν ἔχοντα, καταβαλὼν τὴν φανείσαν ὄψιν μοι κατὰ τοὺς ὕπνους διηγῆσασθαι. οὐ χεῖρον δὲ καὶ πρὸς σὲ ὡς φίλον ἀναθέσθαι τὸ καινὸν τοῦτο καὶ πέρα πάσης πίστεως φάσμα. ἐδόκουν γὰρ [κατ' ὄναρ] εὐπρεπὴς εἶναι νεανίσκος καὶ οὐχ ὁ τυχών, ἀλλ' ἐκεῖνος [εἶναι] ὁ Ἰλιεὺς ὁ περίψυκτος καὶ περικαλλής, ὁ τοῦ Τρωὸς παῖς Γανυμήδης, καὶ καλαύροπα ἔχειν καὶ σύ- ριγγα, καὶ τιάρρα Φρυγίῳ σκέπειν τὴν κεφαλὴν ποιμαίνειν τε καὶ εἶναι κατὰ τὴν Ἰδην. ἐξαίφνης δὲ ἐπιπτάντα μοι γαμψώνυχα καὶ μέγαν ἀετόν, γοργὸν τὸ βλέμμα καὶ ἀγκυλοχείλην τὸ στόμα, κουφίσαντά με τοῖς ὄνυξιν ἀφ' οὗπερ ἐκαθήμην πέτρου μετεωρίζειν εἰς τὸν ἀέρα καὶ πελάζειν τοῖς οὐρανίοις τόποις ἐπειγόμενον· εἶτα μέλ- λοντα ψαύειν τῶν πυλῶν αἷς αἱ ὦλραι ἐφεστᾶσι, κεραυνῶ βληθέντα πεσεῖν, καὶ τὸ ὄρνειον οὐκέτι εἶναι τὸν δι- πετῇ καὶ μέγαν ἀετόν, γῦπα δὲ πικρὸν ὀδωδότα, ἐμὲ δὲ τοῦτον ὅς εἰμι λιμέντερον, γυμνὸν πάσης ἐσθῆτος, οἷα πρὸς λουτρὸν ἢ

παλαιστραν ηὔτρεπισμένον. ἔκτα- ραχθεῖς οὖν ὡς εἰκὸς ἐπὶ τοσοῦτω πτώματι διηγ[ει]- ρόμην, καὶ πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὀψεως ἀγωνιῶ καὶ δέομαι οἱ φέρει τὸ ὄναρ μαθεῖν παρὰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἀκριβούντων, εἰ μέλλει τις ἀπλάνως εἰδέναι καὶ εἰδὼς ἀληθίζεσθαι.

3.24 Οὐκέτι εἰσῆλθον εἰς τὴν Κόρινθον· ἔγνων γὰρ ἐν βραχεὶ τὴν βδελυρίαν τῶν ἐκεῖσε πλουσίων καὶ τὴν τῶν πενήτων ἀθλιότητα. ὡς γὰρ ἐλούσαντο οἱ πολλοὶ καὶ μεσοῦσα ἦν ἡμέρα, στωμύλους ἐθεασάμην καὶ εὐ- φυεῖς νεανίσκους, οὐ περὶ τὰς οἰκίας ἀλλὰ περὶ τὸ Κράνειον εἰλουμένους καὶ οὐ μάλιστα ταῖς ἀρτοπώλισι καὶ ὀπωροκαπήλοις ἔθος ἀναστρέφεσθαι. ἐνταυθὶ γὰρ εἰς τοῦδαφος ἐπικύπτοντες ὁ μὲν φλοιούς θερμῶν ἀνηρεῖτο, ὁ δὲ τὰ ἄλυστρα τῶν καρύων ἐπολυπραγμόνει μὴ πού τι τῶν ἐδωδίμων <ἐν> ἀπτομεῖναν διέλαθεν, ὁ δὲ τῶν ροιῶν τὰ περικάρπια, ἃ σίδια ἡμῖν τοῖς Ἀττι- κοῖς προσαγορεύειν ἔθος, ἀπέγλυφε τοῖς ὄνυξιν εἴ πού τι τῶν κόκκων ἔτι δράξασθαι δυνηθείη, οἱ δὲ καὶ τὰ ἐκ τῶν ἄρτων ἀποπίπτοντα πρὸς πολλῶν ἤδη πεπατη- μένα ἀναλέγοντες ἔκαπτον. τοιαῦτα τὰ τῆς Πελοπον- νήσου προπύλαια καὶ ἡ δυοῖν θαλάσσαι ἐν μέσῳ κειμένη πόλις, χαρίεσσα μὲν ἰδεῖν καὶ ἀμφιλαφῶς ἔχουσα τρυφημάτων, τοὺς οἰκήτορας δὲ ἀχαρίστους καὶ ἀνεπ- αφροδίτους κεκτημένη· καίτοι γέ φασι τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Κυθήρων ἀνασχοῦσαν τὴν Ἀκροκόρινθον ἀσπάσα- σθαι· εἰ μὴ ἄρα τοῖς μὲν γυναίκοις Ἀφροδίτη πολιοῦχος τοῖς δὲ ἀνδράσιν ὁ Λιμὸς καθίδρυται.

3.25 Ἡράκλεις, ὅσα ὑπέστην πράγματα ῥύμ <μ> ατι καὶ νίτρῳ Χαλαστραίῳ χθιζινοῦ ζωμοῦ τοῦμοι περιχυθέντος τὴν γλισχρότητα ἀποκαθαίρων. καὶ οὐχ οὕτω με ἔδακ- νεν ἡ ὕβρις ὅσον τὸ διάφορον τοῦ ὑβρίζοντος. ἐγὼ μὲν γὰρ Ἀνθεμίωνος υἱὸς τοῦ πλουσιωτάτου τῶν Ἀθήνησι καὶ Ἀξιοθέας τῆς κατὰ γένος ἐκ Μεγακλέους ὥρμη- μένης, ὁ δὲ ταῦθ' ἡμᾶς ἐργαζόμενος πατὴρ μὲν ἀσῆμου μητὴρ δὲ βαρβάρου, Σκυθίδος οἶμαι ἢ Κολχίδος ἐν νεομηνίᾳ ἐωνημένης· οὕτω γάρ μοι τῶν γνωρίμων τινὲς διηγῆσαντο. ἀλλ' ἐγὼ μὲν <ἐν> ταπεινῷ τῷ σχήματι, τὴν πατρῶαν ἀποβαλὼν οὐσίαν, ἀγαπῶ τὴν ἀναγκαίαν ἐμπορίζων τῇ γαστρὶ τροφήν. Δωσιάδης δ', θεοί, τὴν Πνύκα καταλαμβάνει δημηγορῶν κὰν τοῖς ἐν Ἡλιαίρᾳ καταριθμεῖται δικάζουσι καὶ τὰς ἡνίας ἔχει τοῦ δήμου, παρ' ᾧ Μιλτιάδης ἐδέδετο ὁ τὸ ἐν Μαρα- θῶνι τρόπαιον ἐγεῖρας, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος ἔξω- στρακίζετο. λυπεῖ δέ με οὐχ ἥκιστα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ τῆς προσηγορίας ἀποβολή. οἱ μὲν γὰρ πατέρες Πολύβιον με ἔθεντο καλεῖσθαι, ἡ τύχη δὲ ἀμείψασα τοῦνομα Σκορδοσφράντην πρὸς τῶν ὁμοτέχνων ἡνάγ- κασε προσαγορεύεσθαι.

3.26 Ἐπίστασο τὴν αἰτίαν, ἐφ' ἣ με διεσίλλαινον αἱ γυναῖκες, τελευταῖον δὲ ἡ γραῦς ἡ δούλη ἐλοιδορήσατό μοι εἰποῦσα ἀλλ' ἐκκορηθείης ὅτι ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος· μυστήριον ἐν αὐταῖς [σ]τρέφεται <τῶν> ταῖν θεαῖν ταῖν Ἐλευσινίαισι ἀσφαλέστερον, καὶ βούλονται ἡμᾶς ἀγνοεῖν τοὺς εἰδότας· ἢ καὶ οἶονται ἀκηκοότας οὕτω πεπεῖσθαι. ἐγὼ δὲ οἶδα τὸ δρᾶμα καὶ ὅσον οὐκ εἰς μακρὰν κατερῶ τῷ δεσπότη· οὐ γὰρ βούλομαι χείρων φανῆναι τῶν κυνῶν, αἱ τῶν τρεφόντων προ[σ]ὑλακτοῦσι καὶ κήδον- ται· μοιχὸς πολιορκεῖ τὴν οἰκίαν, ὁ Ἥλεῖος νεανίσκος, [ὁ] εἷς τῶν Ὀλυμπίαισι βασκάνων. καὶ πρὸς τοῦτον γραμματίδια ὀσημέραι φοιτᾷ δίθυρα παρὰ τῆς γαμετῆς τοῦ τρέφοντος ἡμᾶς καὶ στέφανοι ἡμιμάραντο καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα· αἱ δὲ ἀλάστορες αὗται θεραπαινίδες συνί <σ> ασι καὶ ἡ ἐπιτύμβιος γραῦς, ἣν Ἐμπουσάν ἄπαν- τες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώθασιν ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι. ἐγὼ δὲ οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι· βούλομαι γὰρ ἐμαυτὸν οὐ παράσιτον ἀλλὰ φίλον ἐπιδεῖ- ξαι, καὶ ἄλλως διψῶ τῆς κατ' αὐτῶν τιμωρίας. οἶδα γὰρ οἶδ'· εἰ ταῦτα εἰς φανερόν ἀχθείη, αἱ μὲν θερα- παινίδες δεδήσονται, ὁ μοιχὸς δὲ ἀπολεῖται· ῥαφάνοις τὴν ἔδραν βεβυσμένος, ἡ μισαὶ δὲ γυνὴ τίσει τὴν ἀξίαν τῆς ἀκολασίας δίκην, εἰ μὴ Πολυάγρου τοῦ κυρ- τοῦ μαλακώτερός ἐστι τὰ τοιαῦτα Λυσικλῆς. ἐκεῖνος γὰρ λύτρα παρὰ τῶν μοιχῶν ἐπὶ τῇ γαμετῇ πραττό- μενος ἀθώους τῆς τιμωρίας ἠφίει.

3.27 Οἷα βουλευόνται καὶ διανοοῦνται αἱ θεοὶς ἐχθραὶ λαιστρυγόνες αὗται τῇ κεκτημένῃ συμπράττουσ <α> ι· καὶ οἶδε τούτων οὐδὲν ὁ Φαιδρίας. μηνὶ πέμπτῳ μετὰ τοὺς γάμους

τέτοκεν αὐτῷ τὸ γύναιον παιδίον ἄρρεν· τοῦτο μετὰ τῶν σπαργάνων δέraiά τινα καὶ γνωρίσματα περιθεῖσαι ἔδοσαν Ἀσφαλίωνι τῷ συργάστρῳ κομίζειν ἐπὶ τὰς ἀκρωρείας τῆς Πάρνηθος. ἡμᾶς δὲ τέως μὲν ἀνάγκη κρύπτειν τὸ κακὸν καὶ πρὸς τὸ παρὸν σιγᾶν. [ἡ σιγὴ δὲ ἐστὶ τοῦ θυμοῦ τροφή.] ἐπειδὴν δέ τι καὶ βραχὺ λυπήσωσι, κόλακα καὶ παράσιτον ἐξονειδίζουσαι καὶ τὰς ἄλλας ἅς εἰώθασιν ὕβρεις ἐπιφέρουσαι, εἴσεται τὸ γεγονὸς ὁ Φαιδρίας.

3.28 Ὁ μὲν Κρίτων ὑπ' ἃ <γ> νίας καὶ ἀρχαιότητος τρό- που τὸν υἱὸν εἰς φιλοσόφου φοιτᾶν ἐπέτρεψε, τὸν αὐστηρὸν πρεσβύτην καὶ ἀμειδῆ, τὸν ἐκ τῆς Ποικίλης, ἐξ ἀπάντων τῶν φιλοσόφων καθηγεῖσθαι τοῦ παιδὸς ἀξιώτατον ἡγησάμενος, ὡς ἂν παρ' αὐτῷ λόγων τινὰς σκινδαλμοὺς ἐκμαθὼν ἐριστικὸς καὶ ἀγκύλος τὴν γλῶσ- σαν γένηται. ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον· οὐ πρότερον γὰρ <τῶν> λόγων γενέ- σθαι μαθητῆς ἀλλὰ τοῦ βίου καὶ τῆς ἀγωγῆς ἐσπούδασε. θεασάμενος γὰρ τὸν διδάσκαλον τῇ ἡμέρᾳ μὲν σεμνὸν καὶ σκυθρωπὸν καὶ τοῖς νέοις ἐπιτιμῶντα, νύκτωρ δὲ περικαλύπτοντα τὴν κεφαλὴν τριβωνίῳ καὶ περὶ χα- μαιτυπεῖα εἰλούμενον, ἐζήλωσεν ἐν καλῷ. καὶ ἐμπτην ταύτην ἡμέραν εἰς ἔρωτα Ἀκαλανθίδος τῆς ἐκ Κερα- μικοῦ κατολισθήσας φλέγεται· αὕτη δὲ ἐπικεικῶς ἔχει πρὸς ἐμὲ καὶ ἐρᾶν ὁμολογεῖ, τῷ μειρακίῳ δὲ ἔτι ἀντι- τείνεται ἡσθημένη τῷ πόθῳ τυφόμενον, καὶ οὐ πρότερόν φησιν ἐπιδώσειν ἑαυτὴν πρὶν ἂν ἐγὼ τοῦτο ἐπιτρέψω· ἐμὲ γὰρ κύριον τοῦ τὰ τοιαῦτα προστάττειν ἐποιήσατο. πολλὰ καὶ ἀγαθὰ δοίης, Ἀφροδίτη πάνδημε, τῇ φιλάτῃ γυναικί· ἐταίρου γάρ, οὐχ ἐταίρας ἔργον διεπράξατο. ἐξ ἐκείνου γὰρ θεραπεύομαι λιπαρῶς ἄλλοτε ἄλλαις δωροφορίαις. καὶ εἴ μοι ρεύσειε τοῦ χρόνου προϊόντος δαψιλέστερος, οὐδὲν κωλύσει με τούτου γαμοῦντος ἐπὶ κληρὸν γυναῖκα ἐν γαμετῇ σχήματι τὴν Ἀκαλανθίδα λυσάμενον ἀναλαβεῖν. ἡ γὰρ τοῦ ζῆν αἰτία κοινωνὸς τοῦ ζῆν δικαίως ἂν κατασταίῃ.

3.29 Μέγα τοῦτο ἀγαθὸν ἢ ἐξ Ἰστρίας ναῦς, ἢ ἐπὶ τοῦ χώματος ὁρμοῦσα, ταῖς Ἀθήναις ἦκε φέρουσα τὸν θαυμαστὸν τοῦτον ἔμπορον, ὃς τοὺς πλουσίους τῶν Ἀθήνησι καὶ μεγαλοδώρους κίμβικας καὶ μικροπρεπεῖς ἀπέφηνεν· οὕτως κεχυμένως πρὸς τὰς δόσεις κέχρηται τῷ βαλαντίῳ. οὐ γὰρ ἓνα παράσιτον ἐξ ἄστεος ἀλλὰ πάντας ἡμᾶς μεταπέμψας, καὶ οὐχ ἡμᾶς μόνον ἀλλὰ καὶ τῶν ἐταίρων τὰς πολυτελεστέρας καὶ <τῶν> μουσουργῶν τὰς καλλιστευούσας καὶ τοὺς ἀπὸ σκηνῆς ἀπαξαπλῶς εἰπεῖν ἅπαντας, οὐ τὴν πατρώαν οὐσίαν τὰ δὲ ἐκ δικαίων αὐτῷ ποριζόμενα σπαθᾶ. καὶ ψαλλόμενος καὶ καταυ- λούμενος ἤδεται, καὶ τὴν διατριβὴν ποιεῖται χαρίτων καὶ ἀφροδίτης γέμουσαν καὶ ὑβρίζει οὐδέν· ἔστι δὲ καὶ ὀφθῆναι κεχαρισμενώτατος καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς Ὁρας ἐνορχουμένας ἔχει, καὶ τὴν Πειθῶ τῷ στόματι ἐπικαθῆσθαι εἴποις ἂν· προσπαῖσαι τε γλαφυρὸς καὶ λαλῆσαι στωμύλος· οὐνεκα οἱ γλυκὺ Μοῦσα κατὰ στό- ματος χέε νέκταρ'. εἰπεῖν γὰρ οὐ χειρὸν κατὰ τοὺς παιδείᾳ σχολάζοντας <τὸν> ἐξ Ἀθηναίων ὁρμώμενον, ἐν αἷς οὐδὲ εἷς τούτων ἄγευστος.

3.30 Ἐθεάσω οἷά με εἰργάσατο ὁ κατάρατος οὗτος κου- ρεὺς ὁ πρὸς τῇ ὁδῷ; λέγω δὲ τὸν ἀδόλεσχον καὶ λάλον, τὸν <τὰ> ἐκ βρεντησίου προτιθέμενον ἔσοπτρα, τὸν τοὺς χειροήθεις κόρακας τιθασ[σ]εύοντα, τὸν ταῖς μα- χαιρίσι κυμβαλισμὸν εὐρυθμον ἀνακρούοντα. ὡς γὰρ ' ἀφικόμην ξυρ[ι]εῖσθαι τὴν γενειάδα βουλόμενος, ἀσμέ- νως τε ἐδέξατο καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθίσας σιν- δόνα καινὴν περιθεῖς πράως εὖ μάλα κατέφερε μοι τῶν γνάθων τὸν ξυρὸν ἀποψιλῶν τὸ πύκνωμα τῶν τριχῶν. ἀλλ' ἐν αὐτῷ τούτῳ πανοῦργος ἦν καὶ σκαιός· ἔλαθε γὰρ τοῦτο παρὰ μέρος ποιῶν καὶ οὐ κατὰ πάσης τῆς γνάθου, ὥστε ὑπολειφθῆναί μοι ἀλλαχοῦ μὲν δα- κείαν ἀλλαχοῦ δὲ λείαν τὴν σιαγόνα. καὶ γὰρ μὲν οὐκ εἰδὼς τὴν πανουργίαν ὑχόμεν κατὰ τὸ εἰωθὸς ἄκλητος εἰς ἀσίωνος. οἱ συμπόται δὲ ὡς εἶδον, ἐξέθανον τᾷ γέλωτι, ἕως ἀγνοοῦντά με ἐφ' ὅτῳ γελῶεν εἷς τις εἰς μέσους παρελθὼν τῶν ὑπολειφθεῖσων τριχῶν μενος εἵλκυσεν. ἐκείνας μὲν οὖν περιπαθῶς κοπίδα λαβὼν ἀπερρίζωσα,?? ἔτοιμος δὲ εἰμι ξύλον εὐμέγεθες ἀνελόμενος

κατὰ τοῦ βρέγματος πατάξει τὸν ἀλιτήριον· ἃ γὰρ <οὐδ' > οἱ τρέφοντες παίζουνσι, ταῦτα μὴ τρέ- φων ἐτόλμησεν.

3.31 Νεβ <ρ> ἰδα ἰδὼν κانهφοροῦσαν, παρθένον καλλίπηχυν καὶ εὐδάκτυλον, ταῖς βολαῖς τῶν ὀφθαλμῶν ἀπαστρά- πτουσαν, εὐμήκη καὶ εὐχρουν, ἥς αἱ παρειαὶ μαρμαί- ρουσιν, οὕτως ἐξεκαύθη ἐν ἔρωτι ὥστε με ἐπιλαθό- μενον ὅς εἰμι προσδραμόντα ἐθέλειν κύσαι τὸ στόμα, ἔπειτα ἐπὶ συννοίας γενόμενον προσφύντα βούλεσθαι τὰ τοῖν ποδοῖν ἵχνη καταφιλεῖν. αἰαὶ τῆς γερωχίας, νῦν ἐμὲ μὴ ἐπιθυμεῖν θερμῶν ἢ κυάμων ἢ ἀθάρων, ἀλλ' οὕτως ὑπερμαζᾶν καὶ τῶν ἀνεφίκτων ἐρᾶν. κατα- λεύσατέ με πάντες εἰς ταὐτὸν συνελθόντες πρὶν ἢ <ἐ> πρὶ <νῆ> θῆναι τοῖς πόθοις, καὶ γενέσθω μοι τύμβος ἐρωτικὸς ὁ τῶν λιθιδίων κολωνός.

3.32 Θεοὶ μάκαρες, ἰλήκοιτε καὶ εὐμενεῖς εἴητε, οἷον ἀπέφυγον κίνδυνον, τῶν τρισκαταράτων ἐρανιστῶν λέβητά μοι ζέοντος ὕδατος ἐπιχέαι βουληθέντων. ἰδλὼν γὰρ πόρρωθεν εὐτρεπεῖς ἀπεπήδησα, οἱ δὲ ἀπροβου- λεύτως ἐξέχεαν, καὶ τὸ θερμὸν ἐπιρρυνὲν Βαθύλ <λ> ὡ τῷ οἰνοχοοῦντι παιδί ψιλὸν εἰργάσατο. τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπέσυρε τὸ δέρμα καὶ φλυκταῖνας ἐπινωτίους ἐξήνησεν. τίς ἄρα μοι δαιμόνων ἐπίκουρος ἐγένετο; μή ποτε οἱ σωτῆρες Ἄνακ[τ]ες, ὡς Σιμωνίδην τὸν Δεωπρέπους τοῦ Κρανωνίου συμποσίου, κάμῃ τῶν τοῦ πυρὸς κρουῶν ἐξήρπασαν.

3.33 Εξηγόρευσά Μνησιλόχῳ τῷ Παιανιεῖ τὴν τῆς γαμε- τῆς ἀσέλγειαν· καὶ ὅς, δέον βασανίσαι δι' ἐρεύνης τὸ πρᾶγμα ποικίλης, ὅρκῳ τὸ πᾶν ὁ χρυσοῦς ἐπέτρεψεν. ἀγαγοῦσα οὖν αὐτὸν ἡ γυνὴ εἰς τὸ Καλλίχορον τὸ ἐν Ἐλευσίνι φρέαρ ἀπωμόσατο καὶ ἀπελύσατο τὴν αἰτίαν. καὶ ὁ μὲν ἄμογητὶ πέπεισται καὶ τὴν ὑποψίαν ἀπέβαλεν. ἐγὼ δὲ τὴν φλυαρὸν γλῶτταν ἀποτέμνειν ὁστράκῳ Γενεδίῳ τοῖς βουλομένοις ἔτοιμός εἰμι παρέχειν.

3.34 Κορύδωνι τῷ γεωργῷ συνήθης ἐπεικῶς ἦν, καὶ τὰ πολλὰ ἐξεχεῖτο ἐπ' ἐμοὶ τῷ γέλῳτι, ἀστικῆς στωμυλίας καὶ ξένης ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαῖων. τοῦτ' οὖν ἰδὼν ἔρμαιον ᾤησεν, εἰ τῶν κατὰ ἄστρῳ πραγμάτων ἀπαλλαγὴς εἰς ἀγρὸν βαδιοίμην καὶ συνεσοίμην ἀνδρὶ φίλῳ, γεωργῷ ἀπράγμονι καὶ ἐργάτῃ, οὐκ ἐκ δικαστη- ρίων οὐδὲ ἐκ τοῦ σείειν κατὰ ἀγορὰν ἀδίκους ἐπινο- οῦντι πόρους, ἀλλὰ γῆθεν ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν ἔχειν. καὶ δῆτα διανοηθεὶς ταῦθ' οὕτω δρᾶν, ᾠκειωσά- μην τὸν Κορύδωνα. καὶ στείλας ἑμαυτὸν ἀγροικικῶς, νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβὼν, αὐτοσκαπανεὺς ἐδόκουν. ἔως μὲν οὖν ἐν παιδιᾷς μέρει ἔπραττον ταῦτα, ἀνεκτὸν ἦν καὶ μέγα ἀποκερδαίνειν ὥοιμην, ὕβρεων καὶ ῥαπισμάτων καὶ τῆς περὶ τὰ ἐδώδιμα τῶν πλουσίων ἀνοσιότητος ἀπηλλαγμένος. ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν συνηθείας ἐξ ἐπιταγῆς ἐπράττετο τοῦργον, καὶ ἔδει πάντως ἢ ἀροῦν ἢ φελλέα ἐκκαθαίρειν ἢ γύ- ρους περισκάπτειν καὶ τοῖς βόθροις ἐμφυτεύειν, οὐκέτ' ἀνασχετὸς ἡ διατριβή, ἀλλὰ μοι μετέμελε τῆς ἀλόγου πράξεως καὶ τὴν πόλιν ἐπόθουν. ἐλθὼν οὖν μετὰ μήκιστον χρόνον οὐκέθ' ὁμοίως δεκτὸς οὐδὲ χαρίεις ἐδόκουν, ἀλλὰ τις ὄρειος καὶ τραχὺς καὶ ἀπηχῆς, ὥστε αἱ μὲν οἰκίαι τῶν πλουσίων πᾶσαι μοι λοιπὸν ἀπε- κέκλειντο, ὁ δὲ λιμὸς τὴν γαστέρα ἐθυροκόπει. ἐγὼ δὲ αὖτος ὢν ὑπὸ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας λησταῖς τισὶ Μεγαρικοῖς, οἱ περὶ τὰς Σκειρωνίδας τοῖς ὁδοι- πόροις ἐνεδρεύουσιν, ἐκοινώνησα. ἔνθεν ὁ βίος μοι ἀργὸς ἐξ ἀδικίας πορίζεται. εἰ δὲ λήσω ταῦτα ποιῶν ἢ μὴ, ἄδηλον. δέδια δὲ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ βίου. εἰώθασι γὰρ αἱ τοδαῦται μεταβολαὶ οὐκ εἰς τὸ ζῆν ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν καταστρέφειν.

3.35 Δεξιφάνης ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς θεασάμενός 15 με ὀργιζόμενον πρὸς τὰς ἐν <τοῖς > συμποσίοις παροινίας, λαβὼν καθ' ἑαυτὸν πρῶτα μὲν ἐνουθέτει μὴ τοιαῦτα ἐπιτηδεύειν ἐξ ὧν ὕβρις τὸ τέλος, ἔπειτα τοῦ φωνή- ματος ὡς ἔχοιμι διὰ βραχέων ἀποπειραθεὶς τῷ χορῷ τῶν κωμικῶν συλλαμβάνει <ν> ἔφασκε, ἐκ τοῦδε τραφη- σόμενον καὶ ἐμέ. ἐκέλευεν οὖν ἐκμαθόντα Διο- νυσίοις τοῖς ἐπιούσι τὸ τοῦ οἰκέτου δῆγμα ἀναλαβόντα τὸ μέρος ἐκεῖνο

τοῦ δράματος ὑποκρίνασθαι. ἐγὼ δὲ ὁπὲ τοῦ καιροῦ καὶ φύσιν καὶ ἐπιτήδευμα μεταβαλὼν δύσκολός τις καὶ δυσμαθὴς ἐφαινόμην. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦν ἐτέρως πράττειν, τὸ δρᾶμα ἐξέμαθον, καὶ μελέτην ἀσκήσει ῥώσας ἑτοιμός εἰμι τῷ χορῷ συντελεῖν. σὺ δὲ ἡμῖν μετὰ τῶν συνήθων ἐπίσειε τοὺς κρότους ἴνα, κᾶν τι λάθωμεν ἀποσφαλέντες, μὴ λάβῃ χώραν τὰ ἀστικά μειράκια κλάζειν ἢ συρίττειν, ἀλλ' ὁ τῶν ἐπαίνων κρότος τὸν θροῦν τῶν σκωμμάτων παραλύσῃ.

3.36 Οὐχ οὕτως οἱ τοὺς Ἑρμᾶς περικόψαντες ἢ τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν, ὡς ἐγὼ εἰς χεῖρας ἐμπεσὼν, ὦ θεοί, τῆς μιαιρωτάτης Φανομάχης. ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα προσκείμενον τῇ Ἰωνικῇ παιδίσκῃ τῇ τὰς σφαίρας ἀναρριπτούσῃ καὶ τὰς λαμπάδας περι- δινούσῃ, ὑπετόπησεν ἐμὲ πρόξενον εἶναι τῆς κοινωνίας, καὶ διὰ τῶν οἰκετῶν ἀναρπάσασα παραχρήμα μὲν ἐν κυσοδόχῃ δῆσασα κατέσχευεν, εἰς τὴν ὑστεραίαν δὲ παρὰ τὸν ἑαυτῆς ἡγάγε πατέρα, τὸν σκυθρωπὸν Κλεαίνετον, ὃς τὰ νῦν δὴ ταῦτα πρωτεύει τοῦ συνεδρίου καὶ εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. ἀλλ' ὅταν τινὰ θέλωσιν οἱ θεοὶ σῶζεσθαι, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βα <ρά> θρων, ὡς κάμει τοῦ τρικαρήνου κυνός, ὃν φασιν ἐφεστάναι ταῖς ταρταρ <ε> ίαις πύλαις, ἐξήρπασαν. οὐκ ἔφθη γὰρ τὰ κατ' ἐμὲ ὁ δεινὸς ἐκεῖνος πρεσβύτης τῇ βουλῇ κοι- νούμενος, καὶ ἡπιάλω συσχεθεὶς εἰς τὴν τρίτην ἀπέ- ψυξε. καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται, (τὰ) πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἴκοι παρασκευαζομένων, ἐγὼ δὲ ἢ ποδῶν εἶχον ῥόχνην καὶ σῶζομαι οὐχ ὑπὸ τοῦ τῆς Ἀτλαντίδος [Μσίας] παιδὸς ψυχαγωγηθεὶς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ποδῶν καὶ τοῦ τολμήματος τὴν ἐλευθερίας πορίσας ἀτραπόν.

3.37 Σχέτλια πεπόνθαμεν· τοῖς γὰρ ἄλλοις οὐθάρ καὶ μήτραι καὶ ἦπαρ δρόσῳ προσεοικὸς [διὰ τὴν ἐκ τῆς πιότητος λεπτότητα] παρέκειτο, ἡμῖν δὲ ἔτνος ἦν τὸ βρῶμα· καὶ οἱ μὲν Χαλυβώνιον ἔπινον, ἐκτροπίαν δὲ ἡμεῖς καὶ ὀξίνην. ἀλλ' ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες, δοίητε παρατροπὴν τῆς ἀδίκου ταύτης τύχης καὶ μὴ τοὺς μὲν διηνεκῶς φυλάττετε ἐν εὐτυχίᾳ, τοῖς δὲ τὸν λιμὸν συνοικίζετε τῇ γὰρ φορᾷ τῆς εἰ- μαρμένης τὰ τοιαῦτα κατηνάγκασται. ἄδικα πάσχομεν πρὸς αὐτῆς οἱ λεπτῇ καὶ στενῇ κεχηρμένοι τῇ τύχῃ.

3.38 Ἄνεμιαίους ἐλπίδας ἔσχον ἐπὶ τῷ μεираκίῳ Πολυ- κρίτῳ. ὥμην γὰρ αὐτόν, εἰ τεθναίῃ αὐτῷ ὁ πατήρ, χύσιν ἐργάσεσθαι τῆς οὐσίας πολλήν, καὶ ἀδηφα- γοῦντα καὶ καθηδυπαθοῦντα μετὰ τε ἡμῶν μετὰ τε τῶν ἐταιρῶν ὅσαι κατὰ τὴν ὥραν πρωτεύουσιν ἔξαν- τλήσειν τὸ πολὺ [τῆς οὐσίας]. ὁ δέ, ἐπειδὴ κρίνον αὐτῷ ὁ γεννήσας ἐγένετο, σιτεῖται μὲν τῆς ἡμέρας ἅπαξ, καὶ τοῦτο ὁπὲ τῆς ὥρας ἡλίου λοιπὸν ἀμφὶ τροπὰς τὰς εἰς δύοσιν ἔχοντος· σιτεῖται δὲ οὐδὲν τῶν πολυ- τελῶν ἀλλ' ἄρτον τὸν ἐξ ἀγορᾶς, καὶ ὄψον, εἴ ποτε εὐημερίας ἡμέραν ἐπιτελοίῃ, δρυπεπεῖς ἢ φαυλίας. διαμαρτῶν οὖν τῆς θαυμαστῆς ταύτης ἐλπίδος οὐκ οἶδ' ὅ τι καὶ δράσαιμι. εἰ γὰρ ὁ τρέφων δεῖται τοῦ θρέ- ψοντος, τί ἂν εἴῃ ὁ τρέφεσθαι ὀφείλων; λιμώττοντα δὲ λιμώττοντι συνεῖναι διπλοῦν τὸ βλάβος.

3.39 Παρέκειτο μὲν ἡμῖν ὁ Γέλωνος τοῦ Σικελιώτου πλακοῦς ἐπώνυμος. ἐγὼ δὲ καὶ τῇ θεᾷ μόνον πρὸς τὰς καταπόσεις εὐτρεπιζόμενος εὐφραινόμην· μέλ- λησις δὲ ἦν πολλή, περιστεφόντων τραγημάτων τὰ πέμματα· ἦν δὲ ὁ καρπὸς τῆς πιστάκης καὶ βάλανοι φοινίκων καὶ κάρυα τῶν ἐλύτρων ἐξηρημένα. ἐγὼ δὲ πρὸς ταῦτα ἕκαστα ἐχθρὰ βλέπων ἀνέμενον ἐπαφήσειν ἑμαυτὸν ἐγχανῶν τῷ πλακοῦντι. οἱ δὲ καὶ τὸ ἐντραγεῖν ἐπὶ μήκιστον ἐξέτεινον καὶ <τῆς> κύλικος συνεχῶς περισοβουμένης διατριβὰς καὶ μελλησμοὺς ἐνεποιοῦν, καὶ ὥσπερ ἐκ συνθήματος τὴν ἐμὴν ἀναρτῶντες ἐπι- θυμίαν ὁ μὲν τις κάρφος λαβὼν ἐξεκάθαιρε τὰ ἐνιζά- νοντα τῶν βρωμάτων τοῖς ὁδοῦσιν ἰνώδη, ὁ δὲ ὑπτιάσας ἑαυτὸν οἶος ἦν ὕπνω κατέχεσθαι μᾶλλον ἢ τῆς τραπέζης φροντίζειν· εἶτα ἄλλος ἄλλα διελέγετο, καὶ πάντα μᾶλ- λον ἐπράττετο ἢ ὁ ἡδὺς ἐκεῖνος καὶ ποθητὸς ἐμοὶ πλακοῦς εἰς ἀπόλαυσιν ἤγετο. τέλος, οἷα εἰκός, οἱ θεοὶ κατοικτεῖραντες τὸ κατάξηρον τῆς ἐμῆς ἐπιθυμίας μόλις ποτὲ ἰμείροντά με τοῦ πλακοῦντος

ἀπογεύσασθαι παρ- εσκεύασαν. ταῦτά σοι γράφω οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τοῖς ἡδέσιν ἡσθεῖς, ὅσον ἐπὶ τῇ παρολκῇ τῆς βραδυτῆτος ἐκτακεῖς.

3.40 Οὐπώποτε ἐγὼ κατὰ τὴν Ἀττικὴν ὑπέμεινα τοιοῦτον χειμῶνα. οὐ γὰρ μόνον ἐκ παραλλήλου φυσῶντες, μᾶλλον δὲ σύρδην φερόμενοι κατετύπουν ἡμῶν οἱ ἄνεμοι, ἀλλ' ἤδη καὶ χιῶν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερο- μένη πρῶτον μὲν τοῦδαφος ἐκάλυπτεν, ἔπειτα οὐκ ἔπιπολῆς ἀλλ' εἰς ὕψος ἤρετο τῆς νιφάδος χύμα πάμ- πολυ, ὥς ἀγαπητὸν εἶναι τὸ θύριον ἀνοίξαντα τῆς οἰκίας τὸν στενωπὸν ἰδεῖν. ἐνμοὶ δὲ οὔτε ξύλον οὔτε ἄ[σ]βολος παρῆν. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ὁ κρυμὸς δὲ εἰσε- δύετο μέχρι μυελῶν αὐτῶν καὶ ὀστέων. ἐβουλεύσαμην οὖν Ὀδύσσειον βούλευμα δραμεῖν εἰς τὰς θόλους [ἢ τὰς καμίνους] τῶν βαλανείων. ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖσε συνεχώρουν οἱ τῶν ὁμοτέχνων περὶ ταῦτα ἀλινδούμενοι· καὶ γὰρ αὐτοὺς ἡ παραπλησία θεὸς ἠνώχλει Πενία. ὥς οὖν ἡσθόμην οὐκ εἶναί μοι εἰς ταύτας εἰσιτητόν, δραμῶν ἐπὶ τὸ Θρασύλ <λ> ου βαλανεῖον [ιδιωτικῆς οἰκίας], εὔρον τοῦτο κενόν, καὶ καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο καὶ τὸν βα- λανέα τούτοις ἴλεων καταστήσας, ἐθερόμην ἄχρις οὗ τὸν νιφετὸν ἡ πηγυλὶς διεδέξατο, καὶ ὑπὸ τοῦ κρύους τοῦ μεταξὺ διεροῦ παγέντος πρὸς ἀλλήλους ἐδέδεντο οἱ λίθοι. μετὰ δὲ τὸ ἀποβράσαι τὸ δριμὺ προσηνὴν ὁ ἥλιος ἐλευθέραν μοι τὴν πρόοδον καὶ περιπάτονς 20 ἀνειμένους ἀπέφηνεν.

3.41 Ἐξώλεις ἀπόλιντο οἱ Κλεισθένεις καὶ οἱ Δράκον- <τες>

3.42 Ὑβρίζεσθαι πρὸς τοῦ τρέφοντος, εἰ καὶ ἀνόσιον, φορητόν, ἅπαξ ἐκδόμενον τὸ σῶμα τοῖς προπηλακίζειν ἐθέλουσιν ἔνεκα τῆς ἀθεμίτου γαστροῦ· τὸ δὲ καὶ ὑπὸ τῶν συμπαρόντων, πολλῶν βαρύτερον· τὸ δὲ μὴ μόνον ὑπὸ τούτων ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἱταμωτέρων οἰκετῶν, ἔτι χαλεπώτερον. εἰ δὲ προσθεῖν καὶ τὰς θεραπαίνidas κιχλιζούσας καὶ μωκωμένας καὶ γέλωτα τὴν ἡμετέραν ἀτυχίαν ποιουμένας, τότε σχέτλια καθ' Ὅμηρον ἀπο- δυσπετῶ. τοῦτο γὰρ Αὐτόχθονος ἤκουσα τοῦ γραμ- ματικοῦ ποτε καὶ μνήμη συνέχω 'Ζεῦ πάτερ· οὔτις σέιο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος'. ὀλέθριοι γὰρ ἀληθῶς οἱ δαίμονες οἱ ταῦτα ἐφ' ἡμῖν πρυτανεύοντες, ἴν' ἐγὼ μὲν ὑπομένω κινδύνους ἀλγεινούς, γέλωτος δὲ ὑπό- θεσις <ῆ> τοῖς χειρίστοις τὰμά.

4.1 ... μὴ δείσης· ἐξείργασαι γὰρ πάγκαλόν τι χρῆμα, οἷον ἤδη τίς σοι τῶν πώποτε οὐδεὶς τῶν κατὰ χειρῶν πονηθέντων, τὴν σεαυτοῦ ἐταίραν ἰδρύσας ἐν τεμένει. μέση γὰρ ἔσθηκα[ἐπὶ] τῆς <σῆς> Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἑρωτος ἅμα τοῦ σοῦ. μὴ φθονήσης δέ μοι τῆς τιμῆς· οἱ γὰρ ἡμᾶς θεασάμενοι ἐπαινοῦσι Πραξι- τέλη, καὶ ὅτι τῆς σῆς τέχνης γέγονα οὐκ ἀδοξοῦσί με θεσπιεῖς μέσην κεῖσθαι θεῶν. ἐν ἔτι τῇ δωρεῇ λείπει, ἐλθεῖν σε πρὸς ἡμᾶς, ἵνα ἐν τῷ τεμένει μετ' ἀλλήλων κατακλινῶμεν. οὐ μισοῦμεν γὰρ τοὺς θεοὺς οὓς αὐτοὶ πεποιήκαμεν. ἔρρωσο.

4.2 Ὁ Μένανδρος ἡμῖν ἐπὶ τὴν τῶν Ἰσθμίων θέαν εἰς τὴν Κόρινθον ἐλθεῖν βεβούληται· ἐμοὶ μὲν οὐ κατὰ νοῦν· οἶδα[ς] γὰρ οἷόν ἐστιν ἐραστοῦ τοιοῦτου καὶ βραχὺν ἐστερησθαι χρόνον· ἀποτρέπειν δ' οὐκ ἐνῆν μὴ πολλάκις ἀποδημεῖν εἰωθότα. οὐδ' ὅπως αὐτὸν παρεγ- γυήσω μέλλοντα ἐπιδημεῖν ἔχω, οὐδ' ὅπως μή. βού- λομαι μὲν αὐτὸν σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, κάμοί τινα φέρειν φιλοτιμίαν τοῦτο λογίζομαι· οἶδε γὰρ τὴν οὔσαν ἡμῖν ἐταιρίαν πρὸς ἀλλήλας δέδοικα δέ, ὦ φιλτάτη, οὐ <σέ> τοσοῦτον — χρηστοτέρῳ γὰρ ἦθει κέχρησαι τοῦ βίου — ὅσον αὐτὸν ἐκεῖνον. ἐρωτικὸς γάρ ἐστι δαιμονίως, καὶ Βακχίδος οὐδ' ἂν τῶν σκυθρωποτάτων τις ἀπόσχοιτο. τὸ μὲν γὰρ δοκεῖν αὐτὸν οὐκ ἔλαττον τοῦ σοὶ ἐντυχεῖν ἢ τῶν Ἰσθμίων ἔνεκεν τὴν ἀποδῆ- μισιν πεποιῆσθαι, οὐ πάνυ πείθομαι. ἴσως αἰτιάσῃ με τῆς ὑποψίας. συγγίνωσκε δὲ ταῖς ἐταιρικαῖς, ὦ φιλτάτη, ζηλοτυπίας. ἐγὼ δ' οὐ παρὰ μικρὸν ἂν ἡγοίμην Μενάνδρου διαμαρτεῖν ἐραστοῦ. ἄλλως τε κἂν μοι κνισμός τις πρὸς αὐτὸν ἢ διαφορὰ γένηται, δεήσει με ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ Χρέμητός τινος ἢ Φ <ε> ι- δούλου πικρῶς λοιδορεῖσθαι. ἐὰν δ' ἐπανέλθῃ μοι οἷος ὥχeto, πολλὴν εἴσομαί σοι χάριν. ἄρρωσο.

- 4.3 Πᾶσαί σοι ἴσμεν αἱ ἐταῖραι χάριν καὶ ἐκάστη γε ἡμῶν οὐχ ἦττον ἢ Φρύνη. ὁ μὲν γὰρ ἀγὼν μόνῃς Φρύνης, ὃν ὁ παμπόνηρος Εὐθίας ἐπανείλετο, ὁ δὲ κίνδυνος ἀπασῶν. εἰ γὰρ αἰτοῦσαι παρὰ τῶν ἐραστῶν ἀργύριον οὐ τυγχάνομεν ἢ τοῖς διδοῦσιν [αἱ] τυγχάνου-σαι ἀσεβείας κριθησόμεθα, πεπαῦσθαι κρεῖττον ἡμῖν τοῦ βίου τούτου καὶ μηκέτι ἔχειν πράγματα μηδὲ τοῖς ὁμιλοῦσι παρέχειν. νῦν δ' οὐκέτι τὸ ἐταρεῖν αἰτία-σόμεθα ὅτι πονηρὸς Εὐθίας ἐραστὴς εὐρέθη, ἀλλ' ὅτι ἐπιεικὴς Ὑπερ <ε> ἰδὴς ζηλώσομεν. πολλὰ τοίνυν <κ> ἄ-γαθὰ γένοιτό σοι τῆς φιланθρωπίας. καὶ γὰρ ἐταῖραν χρηστὴν σεαυτῷ περιεσώσω, καὶ ἡμᾶς ἀμειψομένας σε ἄντ' ἐκείνης παρεσκεύασας. εἰ δὲ δὴ καὶ τὸν λόγον γράψαις τὸν ὑπὲρ τῆς Φρύνης, τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἐταῖραί <σε> στήσαιμεν ὅπῃ ποτὲ βούλει τῆς Ἑλλάδος.
- 4.4 Οὐ τοσοῦτόν σοι τοῦ κινδύνου συνηχθέσθην, φιλ-τάτῃ, ὅσον ὅτι πονηροῦ μὲν ἀπηλλάγῃς ἐραστοῦ χρηστὸν δὲ εὗρες [Ὑπερίδην], συνησθην. τὴν γὰρ δίκην σοι καὶ πρὸς εὐτυχίαν γεγενῆσθαι νομίζω. διαβόητον γὰρ σε οὐκ ἐν ταῖς Ἀθήναις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀπάσῃ ὁ ἀγὼν ἐκείνος πεποίηκεν. Εὐθίας μὲν οὖν ἱκανὴν τιμωρίαν δώσει τῆς σῆς ὁμιλίας στερούμενος· ὑπὸ γὰρ ὀργῆς μοι δοκεῖ κινηθεῖς διὰ τὴν ἔμφυτον ἀμαθίαν ὑπερᾶραι τὸ μέτρον τῆς ἐρωτικῆς ζηλοτυπίας. καὶ νῦν ἐκείνον ἐρῶντα μᾶλλον εὖ ἴσθι ἢ Ὑπερ <ε> ἰδὴν. ὁ μὲν γὰρ διὰ τὴν τῆς συνηγορίας χάριν δῆλός ἐστι σπουδάζεσθαι βουλόμενος καὶ ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν, ὁ δὲ τῷ ἀποτεύγματι τῆς δίκης παρῶξυνται. προσδέχου δὴ πάλιν ἀπ' αὐτοῦ δεήσεις καὶ λιτανείας καὶ πολὺ χρυσίον. μὴ δὲ καταδικαιήσης ἡμῶν, ὧ φιλάτῃ, τῶν ἐταίρων, μηδ' Ὑπερ <ε> ἰδὴν κακῶς δόξαι βεβουλεῦσθαι ποιήσης τὰς Εὐθίου ἱκεσίας προσιεμένη, μηδὲ τοῖς λέγουσί σοι ὅτι, εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιρρηξαμένη τὰ μαστάρια τοῖς δικασταῖς ἐπέδειξας, οὐδὲν <ἂν> ὁ ῥήτωρ ὠφέλει, πείθου. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἴνα ἐν καιρῷ γένηται σοι ἢ ἐκείνου παρέσχε συνηγορία.
- 4.5 Μὴ δὴ κρείττονος εἶῃ σοι τυχεῖν ἐραστοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτῃ, ἀλλ' Εὐθίας σοι ὃν νῦν περιέπεις συγκατα-βίῳ. τάλαινα γυνὴ τῆς ἀνοίας, ἥτις τῷ τοιούτῳ θη-ρίῳ προσέφθαρσαι. πλὴν ἴσως τῷ κάλλει πεπίστευκας· Μυρρίνην γὰρ στέρξει δῆλον ὅτι Φρύνην ὑπεριδῶν. ἀλλ' ἔοικας κνίσαι τὸν Ὑπερ <ε> ἰδὴν βεβουλησθαι ὡς ἔλαττόν σοι νῦν προσέχοντα. κάκεῖνος ἐταῖραν ἄχει ἀξίαν ἑαυτοῦ καὶ σὺ ἐραστὴν σοι πρέποντα. αἴτησόν τι παρ' αὐτοῦ, καὶ ὅψαι σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἔμπε-πρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καταλύουσας. ἴσθι γοῦν ὅτι παρὰ πάσαις ἡμῖν ταῖς τὴν φιλανθρωποτέραν Ἀφροδίτην προτιμώσαις μεμίσησαι.
- 4.6 Οὐκ ἂν ποτ' ᾤηθην ἐκ τοσαύτης συνηθείας ἔσεσθαι μοί τινα πρὸς Εὐξίππην διαφοράν. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐν οἷς αὐτῇ χρησίμη γέγονα ὑπὸ τὸν ἀπὸ τῆς Σάμου κατάπλουν, οὐκ ὀνειδίζω· ἀλλὰ Παμφίλου, γινώσκεις τοῦτο καὶ σύ, ὅσον ἡμῖν διδόντος ἀργύριον, ὅτι ταύτῃ ποτὲ ἐντυγχάνειν ἐδόκει, τὸ μειράκιον οὐ προσ-ιέμην. ἡ δὲ καλῶς ἡμᾶς ἀντὶ τούτων ἡμείψατο τῇ κακίστ' ἀπολουμένη Μεγάρᾳ χαρίζεσθαι θέλουσα. πρὸς ἐκείνην δ' ἦν τις παλαιὰ μοι διὰ Στράτωνα ὑπόνοια· [ἀλλὰ] ταύτην μὲν <οὖν> οὐδὲν ὥμην ποιεῖν παράλογον κακῶς λέγουσάν με. Ἀλῶα δ' ἦν, κάπῃ τὴν παννυχίδα πᾶσαι, ὥσπερ ἦν εἰκός, παρῆμεν. ἐθαύμαζον δὲ τῆς Εὐξίππης τὴν ἀγερωχίαν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον κιχλίζουσα μετ' ἐκείνης καὶ μωκωμένη τὴν δυσμένειαν ἐνεδείκνυτο, εἴτα φανερώς ποιημάτια ἦδεν εἰς τὸν οὐκέθ' ἡμῖν προσέχοντα ἐραστήν. κάπῃ τούτοις μὲν ἦττον ἤλγουν· ἀπαναισχυντήσασα δὲ εἰς τὸ φῦκός με καὶ τὸν παιδέ-ρωτα ἔσκωπτεν. ἐδόκει δέ μοι πάνυ κακῶς πράττειν ὡς μηδὲ κάτοπτρον κεκτῆσθαι· εἰ γὰρ εἶδεν ἑαυτὴν χρῶμα σανδαράχης ἔχουσαν, οὐκ ἂν ἡμᾶς εἰς ἀμορφίαν ἐβλασφήμει. ἐμοὶ μὲν οὖν βραχὺ μέλει περὶ τούτων· ἀρέσκειν γὰρ τοῖς ἐρασταῖς, οὐχὶ Μεγάρᾳ καὶ Εὐξίππῃ βούλομαι ταῖς πιθήκοις. δεδήλωκα δέ σοι ἴνα μή μέ τι μέμψῃ. ἀμνουμαι γὰρ αὐτὰς οὐκ ἐν σκώμασιν οὐδὲ βλασφημίαις, ἀλλ' ἐν οἷς μάλιστα ἀνιάσονται. προσκυνέω δὲ τὴν Νέμεσιν.

Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνός τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. εἶτα σχῆμα ἔχων καὶ βιβλίδιον μετὰ χειρὸς εἰς τὴν Ἀκαδή- μιν <ε> ἵαν σοβεῖς, τὴν δὲ ἡμετέραν οἰκίαν ὡς οὐδὲ ἰδὼν πρότερον παρέρχη. ἐμάνης Εὐθύδημε, <ῆ> οὐκ οἶδας οἷός ἐστιν ὁ σοφιστὴς οὗτος ὁ ἐσκυθρωπακῶς καὶ τοὺς θαυμαστοὺς τούτους διεξιὼν πρὸς ὑμᾶς λόγους. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν πράγματα πόσος ἐστὶν οἷος χρόνος ἐξ οὗ παρέχει βουλόμενος ἐντυχεῖν; προσφθείρεται δὲ Ἐρ- πυλ <λ> ἰδί τῇ Μεγάρας ἄβρα. τότε μὲν οὖν αὐτὸν οὐ προσιέμην, σὲ γὰρ περιβάλλουσα κοιμᾶσθαι μᾶλλον ἐβουλόμην ἢ τὸ παρὰ πάντων σοφιστῶν χρυσίον <ἔχειν> . ἐπεὶ δὲ σε ἀποτρέπειν ἔοικε τῆς μεθ' ἡμῶν συνηθείας, ὑποδέξομαι αὐτὸν καί, εἰ βούλει, τὸν διδάσκαλον του- τονὶ τὸν μισογύναιον ἐπιδείξω σοι νυκτὸς οὐκ ἄρκου- μενον ταῖς συνήθεσιν ἡδοναῖς. λῆρος ταῦτά ἐστι καὶ τυφός καὶ ἐργολάβεια μειρακίων, ὧν ἀνόητε. οἷος δὲ διαφέρειν ἐταίρας σοφιστῆς; τοσοῦτον ἴσως ὅσον οὐ διὰ τῶν αὐτῶν ἐκάτεροι πείθουσιν, ἐπεὶ ἓν γε ἀμφο- τέροις τέλος πρόκειται τὸ λαβεῖν. πόσω δὲ ἀμείνους ἡμεῖς καὶ εὐσεβέστεραι· οὐ λέγομεν θεοὺς οὐκ εἶναι, ἀλλὰ πιστεύομεν ὁμνύουσι τοῖς ἐρασταῖς ὅτι φιλοῦσιν ἡμᾶς· οὐδ' ἀξιοῦμεν ἀδελφαῖς καὶ μητράσι μίγνυσθαι τοὺς ἄνδρας, ἀλλ' οὐδὲ γυναιξὶν ἀλλοτρίαις. εἰ μὴ ὅτι τὰς νεφέλας ὁπόθεν εἶεν καὶ τὰς ἀτόμους ὁποῖαι ἀγνοοῦμεν, διὰ τοῦτο ἥττους δοκοῦμέν σοι τῶν σοφισ- τῶν. καὶ αὐτὴ παρὰ τούτοις ἐσχόλακα καὶ πολλοῖς διείλεγμα. οὐδὲ εἷς ἐταῖρα ὁμιλῶν τυραννίδας ὄνει- ροπολεῖ καὶ στασιάζει τὰ κοινά, ἀλλὰ σπάσας τὸν ἑωθινὸν καὶ μεθυσθεὶς εἰς ὥραν τρίτην ἢ τετάρτην ἡρεμεῖ. παιδεύομεν δὲ οὐ χεῖρον ἡμεῖς τοὺς νέους. ἐπεὶ σύγκρινον, εἰ βούλει, Ἀσπασίαν τὴν ἐταίραν καὶ Σωκράτην τὸν σοφιστὴν, καὶ πότερος ἀμείνους αὐτῶν ἐπαίδευσεν ἄνδρας λόγισαι· τῆς μὲν γὰρ ὄψει μαθητὴν Περικλέα, τοῦ δὲ Κριτίαν. κατάβαλλε τὴν μωρίαν ταύτην καὶ ἀηδίαν, ὁ ἐμὸς ἔρως Εὐθύδημε — οὐ πρέπει σκυθρωποῖς εἶναι τοιούτοις ὄμμασι — καὶ πρὸς τὴν ἐρωμένην ἦκε τὴν ἑαυτοῦ οἷος ἐπανελθὼν ἀπὸ <τοῦ> Ἀυκείου πολλάκις τὸν ἰδρῶτα ἀποψώμενος, ἵνα μικρὰ κραιπαλήσαντες ἐπιδειξώμεθα ἀλλήλοις τὸ καλὸν τέλος τῆς ἡδονῆς. καὶ σοὶ νῦν μάλιστα φανοῦμαι σοφῇ. οὐ μακρὸν δίδωσιν ὁ δαίμων χρόνον τοῦ ζῆν· μὴ λάθῃς τοῦτον εἰς αἰνίγματα καὶ λήρους ἀναλώσας. ἔρρωσο.

4.8 Εἰ μὲν ἡδονὴν σοὶ τίνα φέρειν ἢ φιλοτιμίαν πρὸς τινὰς τῶν διαλεγόμενων οἷος τὸ πολλάκις ἡμᾶς ἐπὶ τὰς θύρας φοιτᾶν καὶ τοῖς πεμπομένοις πρὸς τοὺς εὐτυχεστέρους ἡμῶν θεραπαινιδίους ἀποδύρεσθαι, οὐκ ἀλόγως ἡμῖν ἐντρυφᾶς. ἴσθι μέντοι, καίτοι ποιῶν οἶδα πρᾶγμα ἀσύμφορον ἐμαυτῷ, οὕτω με διακείμενον ὡς ὀλίγοι τῶν ἐντυγχανόντων σοι νῦν ἀμεληθέντες ἂν διατεθεῖεν. καίτοι γε ὥμην τὸν ἄκρατον ἔσσεσθαι μοι παρηγόρημα, ὃν παρ' Εὐφρονίῳ τρίτην ἐσπέραν πολὺν τίνα ἐνεφορησάμην, ὡς δὴ τὰς παρὰ τὴν νύκτα φρον- τίδας διωσόμενος· τὸ δὲ ἄρα ἐναντίως ἔσχεν. ἀνερρί- πισε γὰρ μου τὴν ἐπιθυμίαν ὥστε κλαίοντά με καὶ βρυχώμενον ἐλεεῖσθαι μὲν παρὰ τοῖς ἐπιεικεστέροις, γέλωτα δὲ τοῖς ἄλλοις παρέχειν. μικρὰ δ' ἔτι ἐστὶ μοι παραψυχὴ καὶ μαραινόμενον ἤδη παραμύθιον, ὃν μοι ὑπὸ τὴν λυπρὰν <ἐν> τῷ συμποσίῳ μέμψιν προσέριψας ἀπ' αὐτῶν περισπάσασα τῶν πλοκάμων, ὡς δὴ πᾶσι τοῖς ὑφ' ἡμῶν πεμφθεῖσιν ἀχθομένη. εἰ δὴ σοὶ ταῦτα ἡδονὴν φέρει, ἀπόλαυε τῆς ἡμετέρας μερίμνης, καὶ σοὶ φίλον διηγοῦ τοῖς νῦν μὲν μακα- ριωτέροις ἡμῶν, οὐκ εἰς μακρὰν δέ, ἄνπερ ὡς ἡμεῖς ἔχωσιν, ἀνιασομένοις. εὖχου μέντοι μηδὲν σοὶ νεμε- σῆσαι ταύτης τῆς ὑπεροψίας τὴν Ἀφροδίτην. ἕτερος ἂν λοιδορούμενος ἔγραφε καὶ ἀπειλῶν, ἀλλ' ἐγὼ δεό- μένος καὶ ἀντιβολῶν· ἐρῶ γάρ, ὧν Πετάλη, κακῶς. φο- βοῦμαι δέ, μὴ κάκιον ἔχων μιμήσωμαί τίνα τῶν περὶ τὰς ἐρωτικὰς μέμψεις ἀτυχεστέρων.

4.9 Εβουλόμην μὲν ὑπὸ δακρύων οἰκίαν ἐταίρας τρέ- φεσθαι· λαμπρῶς γὰρ ἂν ἔπραττον ἀφθόνων τούτων ἀπολαύουσα παρὰ σοῦ· νῦν δὲ δεῖ χρυσίου ἡμῖν, ἱμα- τίων, κόσμου, θεραπαινιδίων. ἢ τοῦ βίου διοίκησις ἅποσα ἐντεῦθεν. οὐκ ἔστιν ἐν Μυρρινούντι πατρῶον ἐμοὶ κτημάτιον, οὐδ' ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἐμοὶ μέταλλον, ἀλλὰ μισθωμάτια καὶ αἱ δυστυχεῖς αὗται καὶ κατεστε-

ναγμέναι τῶν ἀνοήτων ἐραστῶν χάριτες. σοὶ δὲ ἔνιαυ- τὸν ἐντυγχάνουσα ἀδημονῶ, καὶ αὐχμηρὰν μὲν ἔχω τὴν κεφαλὴν μηδὲ ἰδοῦσα τὸν χρόνον τοῦτον μύρον, τὰ δὲ ἀρχαῖα καὶ τρύχινα περιβαλλομένη ταραντινίδια αἰσχύνομαι τὰς φίλας, οὕτως ἀγαθὸν τί μοι γένοιτο. εἴτα οἷε μέ σοι παρακαθημένην πόθεν ζήσῃ; ἀλλὰ δακρύεις· πεπαύσῃ μετὰ μικρόν. ἐγὼ δὲ ἂν μὴ [τις] ὁ διδοὺς ἦ, πεινήσω τὸ καλόν. θαυμάζω δέ σου καὶ τὰ δάκρυα ὥς ἐστὶν ἀπίθανα. δέσποινα Ἀφροδίτη, φιλεῖν, ἄνθρωπε, φῆς, καὶ βούλει σοι τὴν ἐρωμένην διαλέγεσθαι· ζῆν γὰρ χωρὶς ἐκείνης μὴ δύνασθαι. τί οὖν; οὐ ποτήριά ἐστιν ἐπὶ τῆς οἰκίας ὑμῖν; μὴ χρυσία τῆς μητρός, μὴ δάνεια τοῦ πατρὸς κομιούμενος. μακαρία Φιλῶτις [τοῖς] εὐμενεστέροις ὄμμασιν εἶδον ἐκείνην αἱ Χάριτες· οἷον ἐραστὴν ἔχει Μενεκλείδην, ὃς καθ' ἡμέραν δίδαωσί τι. ἄμεινον γὰρ ἢ κλάειν. ἐγὼ δὲ ἡ τάλαινα θρηνηδόν, οὐκ ἐραστὴν ἔχω· στεφάνιά μοι καὶ ῥόδα ὥσπερ ἄωρῳ τάφῳ πέμπει καὶ κλάειν δι' ὅλης φησὶ τῆς νυκτός. ἐὰν φέρῃς τι, ἦκε μὴ κλάων, εἰ δὲ μὴ, σεαυτὸν οὐχ ἡμᾶς ἀνιάσεις.

4.10 Οὐ προσέχει μοι τὸν νοῦν ὁ Δ[ι]ίλος, ἀλλ' ἅπας ἐπὶ τὴν ἀκάθαρτον Θεττάλην νένευκε· καὶ μέχρι μὲν τῶν Ἀδωνίων καὶ ἐπὶ κωμός ποτε πρὸς ἡμᾶς καὶ κοι- μησόμενος ἐφοίτα, ἥδη μέντοι ὥς ἂν τις ἀκκιζόμενος καὶ ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν καὶ τά γε πλεῖστα ὑπὸ τοῦ Ἑλικοῦ, ὁπότε μεθυσθεῖη, ὀδηγούμενος· ἐκεῖνος γὰρ τῆς Ἑρπυλλίδος ἐρῶν τὴν παρ' ἡμῖν ἡγάπα σχολήν· νῦν μέντοι δῆλός ἐστι μὴδ' ὅλως ἡμῖν ἐντευξόμενος· τέσσαρας γὰρ [Λύσιδος] ἐξῆς ἡμέρας ἐν τῷ Λύσιδος κήπῳ μετὰ Θεττάλης καὶ τοῦ κάκιστ' ἀπολουμένου Στρογγυλίωνος, ὃς ταύτην αὐτῷ προὔμνησεύσατο τὴν ἐρωμένην ἐμοὶ τι προσκρούσας, κραιπαλᾶ. γραμματίδια μὲν οὖν καὶ θεραπαινίδων διαδρομαὶ καὶ ὅσα τοιαῦτα μάτην διήνυσται, καὶ οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ὄφελος. δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων τετυφῶσθαι καὶ ὑπερεν- τρυφᾶν ἡμῖν. λοιπὸν οὖν ἀποκλείειν, κἂν ἔλθῃ ποτὲ πρὸς ἡμᾶς κοιμη[θη]σόμενος, εἰ δὴ κνίσαι ποτὲ ἐκείνην βουλευθείη, διώσασθαι· εἴωθε γὰρ ἡ βαρύτης τῷ ἄμε- λεῖσθαι καταβάλλεσθαι. εἰ δὲ μὴδ' οὕτως ἀνύοιμεν, θερμότερου τινὸς ἡμῖν ὥσπερ τοῖς σφόδρα κάμνουσι φαρμάκου δεῖ. δεινὸν γὰρ οὐ τοῦτο μόνον εἰ τῶν παρ' αὐτοῦ μισθωμάτων στερησόμεθα, ἀλλ' εἰ Θεττάλη γέλωτα παρέξομεν. ἔστι σοι πειραθέν, ὥς φῆς, πολλὰ- κίς ἐφ' ἡλικίας φίλτρον. τοιοῦτου τινὸς βοηθήματος δεόμεθα, ὃ τὸν πολὺν αὐτοῦ τῦφον, ἀλλ' οὖν καὶ τὴν κραιπάλην ἐκκορήσει[εν]. ἐπικηρυκευσόμεθα δὴ αὐτὴ καὶ δακρύσομεν πιθανῶς, καὶ τὴν Νέμεσιν δεῖν αὐτὸν ὁρᾶν εἰ οὕτως ἐμὲ περιόψεται ἐρῶσαν αὐτοῦ, καὶ τοι- αῦτα ἄλλα ἐροῦμεν καὶ πλασόμεθα. ἥξει γὰρ ὥς ἐλεῶν δήπου με καιομένην ἐπ' αὐτῷ· μεμνησθαι γὰρ τοῦ παρελθόντος χρόνου καὶ τῆς συνηθείας ἔχειν καλῶς ἐρεῖ, φουσῶν ἑαυτὸν ὁ λάσταυρος. συλλήψεται δὲ ἡμῖν καὶ ὁ Ἑλιξ· ἐπ' ἐκεῖνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλίς ἀποδύσεται. ἀλλ' ἀμφιβάλλειν εἴωθε τὰ φίλτρα καὶ ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον. βραχὺ μοι μέλει· δεῖ γὰρ αὐτὸν ἢ ἐμοὶ ζῆν ἢ τεθνάναι Θεττάλη.

4.11 Οἷχεται Βακχίς ἡ καλή, Εὐθύκλεις φίλτατε, οἷχε- ται, πολλά τέ μοι καταλιποῦσα δάκρυα καὶ ἔρωτος ὅσον ἡδίστου τότε, τοσοῦτον πικροῦ νῦν μνήμην. οὐ γὰρ ἐκλήσομαι ποτε Βακχίδος, οὐχ οὗτος ἔσται <ὁ> χρόνος. ὅσῃν συμπάθειαν ἐνεδείξατο· ἀπολογίαν ἐκεῖ- νην καλῶν οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι τοῦ τῶν ἐταίρων βίου. καὶ εἰ συνελθοῦσαι ἅπασαι πανταχόθεν εἰκόνα τινὰ αὐτῆς ἐν Ἀφροδίτης ἢ Χαρίτων θεῖν, δεξιὸν ἂν τί μοι ποιῆσαι δοκοῦσιν. τὸ γὰρ θρυλούμενον ὑπὸ πάντων, ὥς πονηραί, ὥς ἄπιστοι, ὥς πρὸς τὸ λυσι- τελεῖς βλέπουσαι μόνον, ὥς αἰ τοῦ διδόντος, ὥς τίνος γὰρ οὐκ αἵτιαι κακοῦ τοῖς ἐντυγχάνουσι, διαβολὴν ἐπέδειξεν ἐφ' ἑαυτῆς ἄδικον· οὕτω πρὸς τὴν κοινὴν βλασφημίαν τῷ ἥθει παρετάξατο. οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ τῆς Συρίας δευρὶ κατάραντα μεθ' ὅσης θεραπείας καὶ παρασκευῆς ἐσόβει, εὐνούχους ὑπισχνούμενος καὶ θεραπαίνας καὶ κόσμον τινὰ βαρ- βαρικόν· καὶ ὅμως ἦκοντα αὐτὸν οὐ προσίετο, ἀλλ' ὑπὸ τοῦμὸν ἡγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον τὸ λιτὸν τοῦτο καὶ δημοτικόν, καὶ τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως αὐτῇ πεμπο- μένοις ἐπανάχουσα τὰς σατραπικὰς ἐκείνας καὶ πολυ-

chrúsous dōreās diōtheĩto. tí daĩ; tòn Aĩgýption āmporon ōs āpeσκοράκισεν ὅσον ἀργýριον προτείνοντα. οὐδὲν ἐκείνης āμεινον εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. [ὥς χρηστὸν ἦθος οὐκ εἰς εὐδαίμονος βίου προαίρεσιν daĩμων τις ὑπήνεγκεν.] εἴτ' οἴχεται ἡμᾶς ἀπολιποῦσα καὶ κείσεται λοιπὸν μόνη ἡ Βακχίς. ὥς ἄδικον, ὧ φίλαι Μοῖραι· ἔδει γὰρ αὐτῇ συγκατακεῖσθαί με καὶ νῦν ὥς τότε. ἀλλ' ἐγὼ μὲν περίειμι καὶ τροφῆς ψαύω καὶ διαλέξομαι τοῖς ἐταίρος, ἡ δὲ οὐκέτι με φαιδροῖς τοῖς ὄμμασιν ὄψεται μειδιῶσα, οὐδὲ ἴλεως καὶ εὐμενῆς διανυκτερεύσει τοῖς ἡδίστοις ἐκείνοις ἀπο- λαύσμασιν. ἀρτίως μὲν οἶον ἐφθέγγετο, οἶον ἔβλεπεν, ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτῆς σειρῆνες ἐνίδρυντο, ὥς δὲ ἡδύ τι καὶ ἀκήρατον ἀπὸ τῶν φιλημάτων νέκταρ ἔσταζεν· ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. ἀπόντα ἐκείνη γε τὸν κεστὸν ὑπέζωστο, ὅλαις ταῖς Χάρισι τὴν Ἀφροδίτην δεξιωσαμένη. ἔρρει τὰ παρὰ τὰς προπόμεναις μινυρίσματα, καὶ ἡ τοῖς ἔλεφαν- τίνους δακτύλοις κρουομένη λύρα ἔρρει. κεῖται δὲ ἡ πάσαις μέλουσα Χάρισι κωφῇ λίθος καὶ σποδιά. καὶ Μεγάρα μὲν ἡ ἱππόπορνος ζῆ, οὕτω Θεαγένην συλή- σασα ἀνηλεῶς, ὥς ἐκ πάνυ λαμπρᾶς οὐσίας τὸν ἄθλιον χλαμύδιον ἀρπάσαντα καὶ πέλτην οἴχεσθαι στρατευσό- μενον· Βακχίς δὲ ἡ τὸν ἐραστὴν φιλοῦσα ἀπέθανε. ῥάων γέγονα πρὸς σὲ ἀποδυράμενος, Εὐθύκλεις φίλ- τατε· ἡδὺ γάρ μοι τι δοκεῖ περὶ ἐκείνης καὶ λαλεῖν καὶ γράφειν· οὐδὲν γὰρ ἢ τὸ μεμνησθαι καταλέλειπται. ἔρρωσο.

4.12 Εἰδὼν σου τὴν νύμφην μυστηρίοις καλὸν περιβε- βλημένην θέριστρον· ἔλεῶ σε νῆ τὴν Ἀφροδίτην, ταλαίπωρε, οἷα πάσχεις μετ' ἐκείνης καθεύδων τῆς χελώνης. οἶον τὸ χρῶμα <τῆς> γυναικός, αὐτοσανδα- ράκη· ἡλίκοις δὲ καθεῖτο τοὺς πλοκάμους ἡ νύμφη, οὐδὲν ἑοικότας ταῖς ἐπὶ τῆς κορυφῆς θριζίν. ὅσον δὲ κατεπέπλαστο ψιμύθιον· καὶ ἡμᾶς τὰς ἐταίρας λοι- δοροῦσιν ὅτι καλλωπιζόμεθα. ἀλλὰ μεγάλην εἶχεν ἄλυσιν — ἀξία γέ ἐστιν ἐν ἀλύσει διατελεῖν πλὴν οὐχὶ χρυσῇ — φάσματος ἔχουσα πρόσωπον. ἡλίοι δὲ οἱ πόδες, ὥς πλατεῖς, ὥς ἄρ <ρ> υθμοί. αἰαῖ, γυμνὴν περιλαβεῖν ἐκείνην οἷόν ἐστιν· ἐμοὶ μὲν καὶ βαρὺ τι ἐδόκει προσπνεῖν· μετὰ φρύνου καθεύδειν ἄν εἰλόμην, Νέμεσι δέσποινα. ἐμβλέψαι τί μὴ δωρίδι βούλομαι ἢ μετὰ τῆς ἀλύσεως καὶ τῶν περισκελ[λ]ίδων συγκερ . . .

4.13 . . . ἐραστοῦ χωρίον Νύμφαις θυσίαν λέγουσα ὀφεί- λειν. εἴκοσιν ἀπέχει τῆς πόλεως στάδια· αὐτὸ δ' ἐστὶ λειμὼν τις ἢ κῆπος· ὀλίγη δὲ παρὰ τὴν ἔπαυλιν ἀνεῖ- ται σπόριμος, τὰ δὲ λοιπὰ κυπαρίττια καὶ μυρρίναι, ἐρωτικοῦ, φίλη, κτημάτιον ὄντως, οὐ γεωργοῦ. εὐθὺς μὲν ἡ ἄ[μ]φοδος ἡμῶν εἶχε τινα παιδιάν· τὰ μὲν γὰρ ἀλλήλας ἐσκώπτομεν ἢ τοὺς ἐραστάς, τὰ δ' ὑπὸ τῶν ὑπαντῶντων ἐρ <ρ> ἰνώμεθα. Νικίας δ' ὁ λάσταυρος οὐκ οἶδα πόθεν ἐπανιών 'ποῦ' φησιν ἡμῖν 'ἀθρόαι; τίνος ἄπιτε καταπιεῖν ἀγρόν; μακάριον ἐκεῖνο τὸ χω- ρίον ὅποι βαδίζετε, ὅσας ἔξει συκαῶς'. τοῦτον μὲν οὖν Πετάλη ἀπεσόβησε κωμωδήσασα ἀκολάστως. ἀπέπτυσσε γὰρ ἡμᾶς καὶ ἀκαθάρτους εἰπὼν ἀπεφθάρη. ἡμεῖς δὲ πυρακάνθας ἀφαιροῦσαι καὶ κλωνία καὶ ἀνεμώνας συλ- λέγουσαι παρῆμεν αἰφνιδίως· ἔλαθε δ' ἡμᾶς ἡ ὁδὸς διὰ τὴν παιδιάν ὥς οὐδ' <ἄν> ὥήθημεν ταχέως ἀνυ- σθεῖσα. εὐθὺς δὲ περὶ τὴν θυσίαν ἦμεν. μικρὸν δὲ ἄπωθεν τῶν ἐπαυλίων πέτρα τις ἦν συνηρεφῆς κατὰ κορυφὴν δάφναις καὶ πλατανίστοις, ἐκατέρωθεν δὲ μυρ <ρ> ἰνης εἰσὶ θάμνοι, καὶ πῶς ἐξ ἐπιπλοκῆς αὐτὴν περιθεῖ κιττὸς ἐν χρῶ τῇ λίθῳ προσπεφυκώς· ἀπὸ δὲ αὐτῆς ὕδωρ ἀκήρατον ἐστάλαττεν. ὑπὸ δὲ ταῖς ἐξο- χαῖς τῶν πετριδίων Νύμφαι τινὲς ἴδρυνται καὶ Πὰν οἶον κατοπτέων τὰς Ναΐδας ὑπερέκυπτεν· ἀντικρὺ βωμὸν αὐτοσχεδίως ἐνήσαμεν, εἶτα σχιζία καὶ πόπανα ἐπ' αὐτῷ θέμεναι καταρχόμεθα λευκῆς ἀλεκτορίδος, καὶ μελίκρατον ἐπισπείσασαι καὶ λιβανωτὸν ἐπιθυμιά- σασαι τῷ πυριδίῳ καὶ προσευξάμεναι πολλὰ μὲν ταῖς Νύμφαις πλείω δὲ ἢ οὐκ ἐλάττω τῇ Ἀφροδίτῃ, ἵκετεύ- ομεν διδόναι τινα ἡμῖν ἐρωτικὴν ἄγραν. [τὸ] λοιπὸν εὐτρεπεῖς ἐπὶ τὴν εὐωχίαν ἦμεν. Ἰώμεν· ἔφη ἡ Μέ- λισσα 'οἴκαδε καὶ κατακλινῶμεν'. 'μὴ μὲν οὖν πρὸς τε τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανός' εἶπον ἐγὼ 'τούτου' δρᾶς γὰρ ὥς ἐστιν ἐρωτικὸς· ἡδέως ἂν ἡμᾶς ἐνταῦθα κραιπαλῶσας ἴδοι· ἀλλ' ὑπὸ

ταῖς μυρρίναις ἦν ἰδοῦ τὸ χωρίον ὡς ἔνδροσόν ἐστιν ἐν κύκλῳ καὶ τρυφεροῖς ἄνθεσι ποικίλον.
 ἐπὶ ταύτης βουλοίμην ἂν τῆς πόας κατακλιθῆναι ἢ ἐπὶ τῶν ταπητίων ἐκείνων καὶ τῶν
 μαλθακῶν ὑποστρωμάτων. νῆ Δία, ἀλλὰ ἔχει γέ τι πλέον τῶν ἐν ἄστει τὰνταῦθα συμπόσια,
 ἔνθα ἀγροῦ ὑπαίθριοι χάριτες. ‘ναὶ ναί, λέγεις καλῶς’ ἔφασαν· εὐθὺς οὖν κατακλῶμεναι αἱ μὲν
 σμίλακος αἱ δὲ μυρ- ρίνης κλάδους καὶ τὰ χλανίσκια ἐπιστορέσασαι αὐτο- σχεδίως
 συνερρίψαμεν. ἦν δὲ καὶ τοῦδαφος λωτῶ καὶ τριφύλλῳ μαλθακόν· ἐν μέσῳ κύκλῳ καὶ τινες
 ὑάκιν- θοι καὶ ἄνθεμα διαποίκιλα τὴν ὄψιν ὥραζον· ἑαρινοῖς ἐφρίζανουσαι πετάλοις ἡδὺ καὶ
 κωτίλον ἀηδόνες ἐψιθύ- ριζον, ἡρέμα δὲ οἱ σταλαγμοὶ καταλειβόμενοι ἀπὸ τῆς οἶον ἰδρούσης
 σπιλάδος τρυφερόν τινα παρῆχον ψόφον ἑαρινῶν πρέποντα συμποσίῳ. οἶνος ἦν οὐκ ἐπι-
 χώριος, ἀλλὰ Ἴταλός, οἶου σὺ ἔφης καδίσκους ἕξ Ἑλευσῖνι ἑωνῆσθαι, σφόδρα ἡδὺς καὶ
 ἄφθονος· ὧα τε τὰ τρέμοντα ταῦτα ὥσπερ αἱ πυγαί, καὶ χιμαιρίδος ἀπαλῆς τεμάχη καὶ
 ἀλεκτορίδες οἰκουροί· εἴτα γὰρ- λάκτια ποικίλα, τὰ μὲν μελίπηκτα τὰ δ’ ἀπὸ ταγήνου — πυτίας
 μοι δοκεῖ καλοῦσιν αὐτὰ καὶ σκώληκας [τὰ πεμμάτια] — ὅσα τε ἀγρὸς ἡμῖν ἑαρινῆς ὁπώρας
 ἐπέδα- ψιλεύετο. μετὰ δὲ τοῦτο συνεχῶς περιεσόβουν αἱ κύ- λικες καὶ προπιεῖν μέτρον ἦν
 < πλήνγ> τρεῖς φιλοτησίας οὐ τὸ ποσόν. ἐπεικῶς δέ πως τὰ μὴ προσηναγκασμένα τῶν
 συμποσίων τῷ συνεχεῖ τὸ πλεῖον ἀναλαμβάνει· ὑπεψεκάζομεν <οὔνγ> μικροῖς τισι κυ <μ>
 γβίοις ἄλλεπαλ- λήλοις. καὶ παρῆν Κρου[σ]μάτιον ἢ Μεγάρας καταυ- λοῦσα, ἡ δὲ Σιμμίχη
 ἔρωτικά μέλη πρὸς τὴν ἁρμονίαν ἦδεν. ἔχαιρον αἱ ἐπὶ τῆς πίδακος Νύμφαι. ἡνίκα δὲ ἀναστᾶσα
 κατορρήσατο καὶ τὴν ὀσφὺν ἀνεκίνησεν ἡ Πλαγγών, ὀλίγου ὁ Πάν ἐδέησεν ἀπὸ τῆς πέτρας
 ἐπὶ τὴν πυγὴν αὐτῆς ἐξάλλεσθαι. αὐτίκα δὲ ἡμᾶς [ἔνδον] ἐδόνησεν ἡ μουσικὴ καὶ
 ὑποβεβρεγμένον εἵ- χομεν τὸν νοῦν· οἶδας ὅ τι λέγω. τὰς τῶν ἐραστῶν χεῖρας ἐμαλάττομεν
 τοὺς δακτύλους ἐκ τῶν ἀρμῶν ἡρέμα πως χαλῶσαι, καὶ πρὸς Διονύσῳ ἐπαίζομεν· καὶ τις
 ἐφίλησεν ὑσπτιάσασα καὶ μασταρίων ἐφῆκεν ἄψασθαι, καὶ οἶον ἀποστραφεῖσα ἀτεχνῶς τοῖς
 βουβῶσι τὸ κατ- ὅπιν τῆς ὀσφύος προσεπέθλιβε. διανίστατο δὲ ἤδη ἡμῶν μὲν τῶν γυναικῶν τὰ
 πάθη, τῶν ἀνδρῶν δὲ ἐκεῖνα· ὑπεκδυόμεναι δ’ οὖν μικρὸν ἄπωθεν συνηρεφῇ τινα λόχμην
 εὖρομεν, ἀρκοῦντα τῇ τότε κραιπάλῃ θά- λαμον. ἐνταῦθα διανεπαυόμεθα τοῦ πότου καὶ τοῖς
 κοιτωνίσκοις ἀπιθάνως εἰσεπαίομεν· κᾶπειτα ἡ μὲν κλωνία μυρρίνης συνέδει ὥσπερ στέφανον
 ἑαυτῇ πλέ- κουσα καὶ ‘εἰ πρέπει μοι, φίλη, σκέψαι’, ἡ δ’ ἴων ἔχουσα κάλυκας ἐπανήει· ὡς
 χρηστὸν ἀποπνεῖ· λέγουσα, ἡ δὲ μῆλα ἄωρα ‘ἰδοῦ ταυτί’ ἐκ τοῦ κόλπου προφέ- ρουσα
 ἐπεδείκνυτο, ἡ δὲ ἐμινύριζεν, ἡ δὲ φύλλα ἀπὸ τῶν κλωνίων ἀφαιροῦσα διέτρωγεν ὥσπερ
 ἀκκιζομένη· καὶ τὸ δὴ γελοιότατον, πᾶσαι γὰρ ἐπὶ ταῦτόν ἀνιστά- μεναι ἀλλήλας λανθάνειν
 ἐβουλόμεθα· θατέρᾳ δὲ οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ τὴν λόχμην παρήρχοντο. οὕτως μικρὰ
 παρεμπορευσαμένα <ς> τῆς ἀφροδίτης πάλιν συνεισστή- κει πότος· καὶ οὐκέθ’ ἡμῖν ἐδόκουν
 προσβλέπειν ὡς πρότερον αἱ Νύμφαι, ἀλλ’ ὁ Πάν [καὶ ὁ Πρίαπος] ἦδιον. ἐμφαγεῖν δ’ ἦν πάλιν
 ὀρνίθια ταυτί τὰ τοῖς δικτύοις ἀλισκόμενα καὶ πέρδικες, καὶ ἐκ τρυγὸς ἦδι- στοὶ βότρυες, καὶ
 λαγωδίων νῶτα. εἴτα κόγχοι καὶ κήρυκες ἦσαν [οἱ] ἐξ ἄστεος κομισθέντες, καὶ ἐπιχώριοι
 κοχλῖαι καὶ μύκητες οἱ ἀπὸ τῶν κομάρων, καὶ σισάρων εὐκάρδιοι ῥίζαι ὄξεϊ δεδευμένα καὶ
 μέλιτι· ἔτι μέντοι ὁ μάλιστα ἡδέως ἐφάγομεν, θριδακῖναι καὶ σέλινα· <π> ἡλίκαι δοκεῖς
 θριδακῖναι; πλησίον δὲ ἦν ὁ κῆπος, καὶ> ἐκάστη ‘ταύτην ἔλκυσον’ ‘μὰ Δία ἀλλά μοι ταύτην’
 ‘μὴ μὲν οὖν ἀλλὰ ἐκείνην’ ἐλέξαμεν ταῖς θεραπαίνισιν· ἦσαν δὲ αἱ μὲν εὐφυλλοὶ καὶ μακραί, αἱ
 δὲ οὐλαιοὶ <καὶ> βοστρύχοις ἐμφερεῖς, ἀλλὰ βραχεῖαι, ὑπόξανθος δὲ τις τοῖς φύλλοις αὐτῶν
 <ἐν> ἐκέχρωστο αὐγῇ· τὴν Ἀφροδίτην λέγουσι ταύτας φιλεῖν. ἐαρί- σασαι δ’ οὖν καὶ
 ἀναξανθεῖσαι τοὺς στομάχους ἐκραι- παλῶμεν μάλα νεανικῶς μέχρι <τοῦ> μηδὲ λανθάνειν
 ἀλλήλας θέλειν, μηδὲ αἰδουμένως τῆς ἀφροδίτης παρα- κλέπτειν· οὕτως ἡμᾶς ἐξεβάκχευσαν αἱ
 προπόσεις. μισῶ τὸν ἐκ γειτόνων ἀλεκτρυόνα· κοκκύσας ἀφείλετο τὴν παροινίαν. ἔδει

ἀπολαῦσαί σε τῆς γοῦν ἀκοῆς τοῦ συμποσίου — τρυφερὸν γὰρ ἦν καὶ πρέπον ἐρωτικῇ ὁμιλίᾳ — εἰ καὶ μὴ τῆς παροινίας ἐδυνήθης· ἔβου- 10 | λόμην οὖν ἀκριβῶς ἕκαστα ἐπιστεῖλαι καὶ προὔτραπεῖν· σὺ δὲ εἰ μὲν ὄντως ἔσχηκας μαλακῶς, ὅπως ἄμεινον ἔξεις σκόπει· εἰ δὲ τὸν ἐραστὴν προσδοκῶσα ἦξιν ἔνδον οἰκουρεῖς, οὐκ εὐλόγως οἰκουρεῖς. ἔρρωσο.

4.14

Σοὶ μόνῃ ἐραστῆς γέγονεν, ὃν φιλεῖς οὕτως ὥστε μὴδ' ἀκαρῇ πως αὐτοῦ διαζευχθῆναι δύνασθαι. τῆς ἀηδίας, δέσποινα Ἀφροδίτῃ. κληθεῖσα ὑπὸ Γλυκέρας ἐπὶ θυ- σίον ἐκ τοσούτου χρόνου — ἀπὸ τῶν Διονυσίων γὰρ ἡμῖν ἐπήγγειλεν — οὐχ ἦκεις, οἶμαι, δι' ἐκεῖνον, οὐδὲ τὰς φίλας ἰδεῖν γυναικας ἀνασχομένη. σῶφρων γέγονας σὺ καὶ φιλεῖς τὸν ἐραστὴν, μακαρία τῆς εὐφη- μίας· ἡμεῖς δὲ πόρνοι καὶ ἀκόλαστοι. ὑπῆρξε καὶ Φίλωνι συκίνη βακτηρία· ὀργίζομαι γὰρ νῆ τὴν μεγάλην θεόν. πᾶσαι ἐπαρῆμεν, Θεττάλῃ, Μοσχάριον, Θαῖς, Ἀνθράκιον, Πετάλῃ, Θρυαλλίς, Μυρρίνη, Χρυσίον, Εὐξίππῃ· ὅπου καὶ Φιλουμένη, καίτοι γεγαμημένη προσφάτως καὶ ζηλοτυπούμενη, τὸ[ν] καλὸν κατακοιμίσασα τὸν ἄνδρα ὁψὲ μὲν ὅμως δὲ παρῆν. σὺ δ' ἡμῖν μόνῃ τὸν Ἄδωνιν περιέψυχες, μή που καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Περσεφόνῃ παραλάβῃ. οἶον ἡμῶν ἐγέ- νετο τὸ συμπόσιον — τί γὰρ οὐχ ἄψομαί σου τῆς καρδίας; — ὅσων χαρίτων πλήρες. ὦδαί σκώμματα πότος εἰς ἀλεκτρυόνων ὠδὰς μύρα στέφανοι τραγήματα. ὑπόσκιός τιςι δάφναις ἦν ἡ κατάκλισις· ἐν μόνον ἡμῖν ἔλιπε, σὺ, τὰ δ' ἄλλα οὐ. πολλάκις ἐκραιπαλήσαμεν, οὕτω δὲ ἡδέως ὀλιγάκις. τὸ δ' οὖν πλείστην ἡμῖν παρασκευάσαν τέρψιν, δεινὴ τις φιλονεικία κατέσχε Θρυαλλίδα καὶ Μυρρίνην ὑπὲρ τῆς πυγῆς ποτέρα κρεῖττω καὶ ἀπαλωτέραν ἐπιδείξει. καὶ πρώτη Μυρ- ρίνη τὸ ζώνιον λύσασα — βόμβυξ δ' ἦν τὸ χιτώνιον — δι' αὐτοῦ τρέμουσαν οἶόν τι μελίπηκτον γάλα τὴν ὀσφὺν ἀνεσάλευσεν, ἀποβλέπουσα εἰς τοῦπίσω πρὸς τὰ κινήματα τῆς πυγῆς· ἡρέμα δ' οἶον ἐνεργοῦσά τι ἐρω- τικὸν ὑπεστέναξεν, ὥστε με νῆ τὴν Ἀφροδίτην κατα- πλαγῆναι. οὐ μὴν ἀπειπέ γε ἡ Θρυαλλίς, ἀλλὰ τῇ ἀκολασίᾳ παρευδοκίμησεν αὐτήν· 'οὐ γὰρ διὰ παρα- πετασμάτων ἐγώ' φησὶν 'ἀγωνιοῦμαι, οὐδὲ ἀκκιζομένη, ἀλλ' οἶον ἐν γυμνικῷ· καὶ γὰρ οὐ φιλεῖ προφάσεις ἀγών'. ἀπεδύσατο τὸ χιτώνιον καὶ μικρὸν ὑποσιμῶ- σασα τὴν ὀσφὺν 'ἰδοῦ, σκόπει τὸ χρῶμα' φησὶν 'ὥς ἄκρηβες, Μυρρίνη, ὥς ἀκήρατον, ὥς καθαρὸν, τὰ παραπόρφυρα τῶν ἰσχύων ταυτί, [τὴν ἐπὶ τοὺς μηρούς ἔγκλιν,] τὸ μήτε ὑπέρογκον αὐτῶν μήτε τοὺς γελασίνοους ἐπ' ἄκρων. ἀλλ' οὐ τρέμει νῆ Δία' <φησὶν> ἄμ' ὑπομειδιῶσα 'ὥσπερ ἡ Μυρρίνης'. καὶ τοσοῦτον παλμὸν ἐξεργάσατο τῆς πυγῆς, καὶ ἅπασαν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ὀσφὺν τῆδε καὶ τῆδε ὥσπερ ῥέουσιν περιεδίνησεν, ὥστε ἀνακροτῆσαι πάσας καὶ νικῶν ἀπο- φήνασθαι τὴν Θρυαλλίδα. ἐγένοντο δὲ καὶ περιάλλων συγκρίσεις καὶ περὶ μασταρίων ἀγῶνες . . . τῇ μὲν γὰρ Φιλουμένης γαστρὶ ἀντεξετασθῆναι οὐδ' ἠτίσουσιν ἐθάρ- σησεν· ἄτοκος γὰρ ἦν καὶ σφριγῶσα. καταπαννυ- χίσασα δ' σὺν καὶ τοὺς ἐραστὰς κακῶς εἰποῦσαι καὶ ἄλλων ἐπιτυχεῖν εὐξάμεναι — αἰὲ γὰρ ἡδίων ἢ πρόσ- φατος ἀφροδίτῃ — ὥχόμεθα ἔξοινοι, καὶ πολλὰ κατὰ τὴν ὁδὸν κραιπαλήσασαι ἐπεκωμάσαμεν Δεξιμάχῳ κατὰ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν, ὥς ἐπὶ τὴν Ἄγνον κατῆμεν, πλησίον τῆς Μενέφρονος οἰκίας. ἐρᾷ γὰρ αὐτοῦ Θαῖς κακῶς, καὶ νῆ Δία εἰκότως· ἔναγχος γὰρ πλούσιον κεκληρονόμηκε πατέρα τὸ μειράκιον. νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἔχομέν σοι τῆς ὑπεροψίας, τοῖς Ἀδωνίοις δὲ ἐν Κόλλυτῷ ἐστιώμεθα παρὰ τῷ Θεττάλῃς ἐραστῇ· τὸν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώμενον ἢ Θεττάλῃ <περὶ> - στέλλει. ὅπως δ' ἦξεις φέρουσα κηπίον καὶ κοράλλιον καὶ τὸν σὸν Ἄδωνιν ὃν νῦν περιψύχεις· μετὰ γὰρ τῶν ἐραστῶν κραιπαλήσομεν. ἔρρωσο.

4.15

Τί πολλὰ γράφων ἀνιᾶς σαυτόν; πεντήκοντά μοι χρυσῶν δεῖ καὶ γραμμάτων οὐ δεῖ. εἰ μὲν οὖν φιλεῖς, δός· εἰ δὲ φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνόχλει. ἔρρωσο.

4.16

Σὺ ταύτης τῆς παρρησίας αἴτιος, <ὅς> τοσοῦτος ὢν βασιλεὺς εἴτα ἐπέτρεψας καὶ ἐταίρα γράφειν σοι, [καὶ] οὐχ ἡγησάμενος δεινὸν ἐντυγχάνειν τοῖς ἐμοῖς γράμ- μασιν ὅλη μοι ἐντυγχάνων. ἐγώ, δέσποτα Δημήτριε, ὅταν μὲν ἔξω σε θεάσωμαι καὶ ἀκούσω μετὰ τῶν δορυ-

φόρων καὶ τῶν στρατοπέδων καὶ τῶν πρέσβων καὶ τῶν διαδημάτων, νῆ τὴν Ἀφροδίτην, πέφρικα καὶ τα- ράττομαι καὶ ἀποστρέφομαι ὡς τὸν ἥλιον, μὴ ἐπικαῶ τὰ ὄμματα· καὶ τότε μοι ὄντως ὁ πολιορκητὴς εἶναι δοκεῖς Δημήτριος· οἷον δὲ καὶ βλέπεις τότε, ὡς πικρὸν καὶ πολεμικόν· καὶ ἀπιστῶ ἑμαυτῇ καὶ λέγω Ἑλπίς, σὺ μετὰ τούτου καθεύδεις; σὺ διὰ νυκτὸς ὅλης αὐτὸν καταυλεῖς; σοὶ νῦν οὗτος ἐπέσταλκε; σοὶ Γνάθαιναν τὴν ἐταίραν συγκρίνει; καὶ ἡλογημένη σιωπῶ καὶ εὖ- χομαί σε θεάσασθαι παρ' ἑαυτῇ. καὶ ὅταν ἔλθῃς, προσκυνῶ σε· καὶ ὅταν περιπλακείς με καταφιλήῃς, πάλιν πρὸς ἑμαυτὴν τάναντία λέγω ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ πολιορκητὴς; οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τοῖς στρατοπέδοις; τοῦ- τον φοβεῖται <ἡ> Μακεδονία, τοῦτον ἡ Ἑλλάς, τοῦτον ἡ Θράκη; νῆ τὴν Ἀφροδίτην, σήμερον αὐτὸν τοῖς αὐ- λοῖς ἐκπολιορκήσω καὶ ὀψομαι τί με διαθήσει'. μᾶλλον εἰς τρίτην, παρ' ἐμοὶ γὰρ δειπνήσεις, δέομαι. τὰ Ἀφροδίσια ποιῶ ταῦτα <τὰ> κατ' ἔτος, καὶ ἀγῶνα ἔχω αἰετὰ πρότερα τοῖς ὑστέροις νικῶν. ὑποδέξομαι δὴ σε ἐπαφροδίτως καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ἐπιφανῶς, ἂν μοι περιουσιάσαι γένηται ὑπὸ σοῦ, μὴδὲν ἀνάξιον τῶν σῶν ἀγαθῶν ἐξ ἐκείνης τῆς ἱεράς νυκτὸς ἔτι πεποιη- κυῖα, καίτοι σοῦ γε ἐπιτρέποντος ὅπως ἂν βούλωμαι χρῆσθαι τῷ ἐμῷ σώματι· ἀλλὰ κέχρημαι καλῶς καὶ ἀμίκτως πρὸς ἐτέρους. οὐ ποιήσω τὸ ἐταιρικὸν οὐδὲ ψεύσομαι, δέσποτα, ὡς ἄλλαι ποιοῦσιν. ἐμοὶ γὰρ ἐξ ἐκείνου, μὰ τὴν Ἄρτεμιν, οὐδὲ προσέπεμψαν ἔτι πολλοὶ [οὐδὲ ἐπέιρασαν] αἰδοῦμενοὶ σου τὰς πολιορκίας. ὁζὺς ἐστὶν Ἑρως, ὦ βασιλεῦ, καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀναπτῆναι. ἐλπίσας πτεροῦται, καὶ ἀπελπίσας ταχύ πτερορρουεῖν εἴωθεν ἀπογνωσθεῖς. διὸ καὶ μέγα τῶν ἐταιρουσῶν ἐστὶ σόφισμα, αἰετὰ παρὸν τῆς ἀπολαύσεως ὑπερτι- θεμένης ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐραστάς. [πρὸς ὑμᾶς δὲ οὐδὲ ὑπερτίθεσθαι ἔξεστιν, ὥστε φόβον εἶναι κόρου.] λοιπὸν ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλα- κίζεσθαι, τὰ δὲ ἄδειν, τὰ δὲ αὐλεῖν, τὰ δὲ ὀρχεῖσθαι, τὰ δὲ δειπνοποιεῖν, τὰ δὲ κοσμεῖν [σοὶ] τὸν οἶκον, τὰς [δε] ὁπωσοῦν ἄλλως ταχύ μαραιομένης μεσολα- βούσας χάριτας, ἵνα μᾶλλον ἐξάπτωνται τοῖς διαστή- μασιν εὐαλέστεραι αὐτῶν αἱ ψυχαί, φοβουμένων μὴ ἄλλο πάλιν γένηται τῆς ἐν τῷ παρόντι τύχης κώλυμα. ταῦτα δὲ πρὸς μὲν ἐτέρους τάχα ἂν ἐδυνάμην, βασιλεῦ, πλάττεσθαι καὶ τεχνιτεύειν· πρὸς δὲ σέ, ὃς οὕτως ἤδη αὐχεῖς ἐπ' ἐμοὶ ὡς ἐπιδεικνύναι με καὶ ἀγάλλεσθαι πρὸς τὰς ἄλλας ἐταίρας ὅτι πασῶν ἐγὼ πρωτεύω, μὰ τὰς φίλας Μούσας, οὐκ ἂν ὑπομείναιμι [πλάττεσθαι]· οὐχ οὕτως εἰμὶ λιθίνη. ὥστε ἀφεῖσα πάντα καὶ τὴν ψυχὴν ἑμαυτῆς εἰς τὴν σὴν ἀρέσκειαν ὀλίγον ἡγήσομαι δε> δαπανῆσ <θ> αἰ. <ἀλλ' > εὖ οἶδα γὰρ ὅτι οὐ μόνον ἐν τῇ Θηριππίδου οἰκίᾳ, ἐν ἣ μέλλω σοὶ τὸ τῶν Ἀφροδισίων εὐτρεπίζειν δεῖπνον, ἔσται διαβόητος ἡ παρασκευή, ἀλλὰ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ Ἀθηναίων πόλει, νῆ τὴν Ἄρτεμιν, καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάσῃ. καὶ μάλιστα οἱ μισητοὶ Λακε- δαιμόνιοι, ἵνα δοκῶσιν ἄνδρες εἶναι οἱ ἐν Ἑφέσῳ ἀλώπεκες, οὐ παύσονται τοῖς Ταυγέτοις ὄρεσι καὶ ταῖς ἐρημίαις ἑαυτῶν διαβάλλοντες ἡμῶν τὰ δεῖπνα καὶ καταλειτουργίζοντες τῆς σῆς ἀνθρωποπαθείας. ἀλλ' οὗτοι μὲν χαιρόντων, δέσποτα, σὺ δέ μοι μέμνησο φυ- λάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δεῖπνου καὶ τὴν ὥραν ἣν ἂν ἔλῃ· ἀρίστη γὰρ ἦν <σὺ> βούλει. ἔρρωσο.

4.17 θύοεν δυσαραεστότερον, ὡς ἔοικεν, ἐστὶν ἄρτι πάλιν μεираκευομένου πρεσβύτου. οἷά με Σπίκουρος οὗτος διοικεῖ πάντα λαιδορῶν, πάντα ὑποπτεύων, ἐπιστολὰς ἀδιαλύτους μοι γράφων, ἐκδιώκων ἐκ τοῦ κήπου. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, εἰ σδωνις ἦν, ἤδη ἐγγὺς ὀγδοήκοντα γεγονὸς ἔτῃ, οὐκ ἂν αὐτοῦ ἡνεσχόμην φθειριῶντος καὶ φιλονοσοῦντος καὶ καταπεπιλημένου εὖ μάλα πό- κοις ἀντὶ πύλων. μέχρι τίνος ὑπομενεῖ τις τὸν φιλό- σοφον τοῦτον; ἐχέτω τὰς περὶ φύσεως αὐτοῦ κυρίας δόξας καὶ τοὺς διεστραμμένους κανόνας, ἐμὲ δὲ ἀφέτω τὴν φυσικῶς κυρίαν ἑμαυτῆς ἀστομάχητον καὶ ἀνύ- βριστον. ὄντως ἐγὼ πολιορκητὴν ἔχω τ[οι]οῦτον, οὐχ οἷον σὺ Δάμια Δημήτριον. μὴ γὰρ ἔστι σωφρονῆσαι διὰ τὸν ἀνθρωπον τοῦτον; καὶ σωκρατίζειν καὶ στω- μύλλεσθαι θέλει καὶ εἰρωνεύεσθαι, καὶ Ἀλκιβιάδην τινὰ τὸν Πυθοκλέα νομίζει καὶ Εανθίππην ἐμὲ οἶεται ποιήσειν. [καὶ] πέρας ἀναστᾶσα ὁποῖοτε γῆν πρὸ γῆς φεύξομαι μᾶλλον

ἢ τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ τὰς ἀδια- παύστους ἀνέξομαι. ὃ δὲ πάντων δεινότατον ἤδη καὶ ἀφορητότατον τετόλμηκεν, ὑπὲρ οὗ καὶ γνώμην βου- λομένη λαβεῖν τί μοι ποιητέον ἐπέσταλκά σοι· Σίμαρ- χον τὸν καλὸν οἶσθα τὸν Κηφισιάθεν. οὐκ ἄρνούμαι πρὸς τὸν- νεανίσκον οἰκείως ἔχειν ἐκ πολλοῦ — πρὸς σέ μοι τάληθ' Ἄαμια — καὶ τὴν πρώτην ἀφροδίτην ἄμαθον παρ' αὐτοῦ σχεδόν· οὗτος γάρ με διεπαρθέ- νευσεν ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου πάντα μοι τάγαθὰ πέμπων οὐ διαλέλοιπεν, ἐσθῆτα <ς> χρυσία, θεραπαίνας θεράποντας, Ἰνδὰς νδούς. τᾶλλα σιωπῶ. ἀλλὰ τὰ μικρότατα προλαμβάνει τῆς ὥρας, ἵνα μηδεὶς φθάσῃ με γευσάμενος. τοιοῦτον οὖν ἔρα- στήν 0145' ἀπόκλεισον' φησί 'καὶ μὴ προσίτω σοι', ποίοις δοκεῖς αὐτὸν ἀποκαλῶν ὀνόμασιν; οὔτε ὡς Ἀττικὸς οὔτε | ὡς φιλόσοφος, ... ἢ Καππαδοκίας πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦκων. ἐγὼ μὲν εἰ καὶ ὅλη γέμοι ἡ Ἀθηναίων πόλις Ἐπικούρων, μὰ τὴν Ἄρτεμιν, οὐ ζυγοστατήσω πάντας αὐτοὺς ἐπρὸς τὸν ἱμάρχου βραχίονα, μᾶλλον δὲ οὐδὲ πρὸς τὸν δάκτυλον. τί σὺ λέγεις Λάμια; οὐκ ἀληθῆ ταῦτα; οὐ δίκαιά φημι; καὶ μὴ δὴ, δέομαί σου. πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, μὴ σοι ταῦτα ἐπελθέτω 'ἀλλὰ φιλόσοφος, ἀλλὰ ἐπιφανής, ἀλλὰ πολλοῖς φίλοις κεχρη- μένος'. λαβέτω καὶ ἀγὼ ἔχω, διδασκέτω δ' ἄλλους. ἐμὲ γὰρ οὐδὲν θάλπει ἡ δόξα, ἀλλ' ὃν θέλω δὸς τί. μαρχον, Δάματερ. ἀλλὰ καὶ δι' ἐμὲ πάντα ἠνάγκασται ὁ νεανίσκος καταλιπὼν, τὸ Ἀύκειον καὶ τὴν ἑαυτοῦ νεότητα καὶ τοὺς συνεφήβους καὶ τὴν ἑταιρείαν, μετ' αὐτοῦ ζῆν καὶ κολακεύειν αὐτὸν καὶ καθυμνεῖν τὰς ὑπηνέμους αὐτοῦ δόξας. ὁ <δ> Ἀτρεὺς οὗτος 'ἔξελθε' φησὶν 'ἐκ τῆς ἐμῆς μοναγρίας καὶ μὴ πρόσιθι Δεοντίω'. ὡς οὐ δικαιότερον ἐκείνου ἐροῦντος 'σύ μὲν οὖν μὴ πρόσιθι τῇ ἐμῇ'. καὶ ὁ μὲν νεανίσκος ὦν ἀνέχεσθαι τὸν ὕστερον ἀντεραστὴν γέροντα, ὁ δὲ τὸν δικαιοτέ- ρον οὐχ ὑπομένει. τί ποιήσω, πρὸς τῶν θεῶν ἱκετεύω σε Λάμια. νῆ τὰ μυστήρια, νῆ τὴν τούτων τῶν κακῶν ἀπαλλαγὴν, ὡς ἐνθυμηθεῖσάτοῦ ἱμάρχου τὸν χωρισμὸν ἄρτι ἀπέψ- υγμαὶ καὶ δρωκα τὰ ἄκρα καὶ ἡ καρδία μου ἀνέστραπται. δέομαί σου, δέξαι με πρὸς σεαυτὴν ἡμέρας ὀλίγας, καὶ ποιήσω τοῦτον αἰσθάνεσθαι πηλί- κων ἀπέλαυνεν ἀγαθῶν ἔχων ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐμέ. καὶ οὐ- κέτι φέρει τὸν κόρον, εὖ οἶδα· πρεσβευτὰς εὐθύς πρὸς ἡμᾶς διαπέμψεται Μητροδῶρον καὶ Ἑρμα <ρ> ὥχον καὶ Πολύαινον. ποσάκις οἶμι με, Λάμια, πρὸς αὐτὸν Ἰδίᾳ παραγενομένην εἰπεῖν 'τί ποιεῖς Ὑπέρκουρε; οὐκ οἶσθα ὡς διακωμῶδεῖ σε ἱμοκράτης ὁ Μητροδῶρου <ἀδελφὸς>' ἐπὶ τούτοις ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν τοῖς θεάτροις, παρὰ τοῖς ἄλλοις σοφισταῖς'; ἀλλὰ τί ἔστιν αὐτῷ ποιῆσαι; ἀναίσχυντός ἐστι τῷ ἔρᾳ. καὶ ἐγὼ ἔσομαι τοίνυν ὁμοία τις αὐτῷ [ἀναίσχυντος] καὶ οὐκ ἀφήσω τὸν ἐμὸν μαρχον. ἔρρωσο.

4.18 Ἐγὼ μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεάς, μὰ τὰ μυστήρια αὐ- τῶν, ἃ σοι καὶ ἐναντίον ἐκείνων ὥμοσα πολλάκις, Γλυ- κέρα, μόνος μόνη, ὡς οὐδὲν ἐπαίρω τὰμὰ οὐδὲ βού- λομαι σου χωρίζεσθαι, ταῦτα καὶ λέγω καὶ γράφω. τί γὰρ ἐμοὶ χωρὶς σοῦ γένοιτ' ἂν ἥδιον; τί <νιο> δ' ἔπαρ- θῆναι μεῖζον <ἄνο> δυνάμην τῆς σῆς φιλίας; ἐπεὶ καὶ τὸ ἔσχατον ἡμῶν γῆρας διὰ τοὺς σοὺς τρόπους καὶ τὰ <κὰ> ἦθη νεότης αἰεὶ φανεῖται μοι. καὶ συννεά- σαιμεν ἀλλήλοις καὶ συγγηράσαιμεν, καὶ νῆ τοὺς θεοὺς συναποθάνοιμεν, ἀλλ' αἰσθανόμενοι, Γλυκέρα, ὅτι συν- αποθνήσκομεν, ἵνα μηδετέρῳ ἡμῶν ἐς Ἀΐδου συγκατα- βαίῃ τις ζῆλος, εἴ τινων ἄλλων ὁ σωθεὶς πειράσεται ἀγαθῶν. μὴ δὴ γένοιτό μοι πειραθῆναι σοῦ μηκέτ' οὔσης; τί γὰρ ἂν ἔτι καταλείποιτο ἀγαθόν; ἃ δὲ νῦν ἡπειξέ με ἐν Πειραιεὶ μαλακιζόμενον — οἶσθα γάρ μου τὰς συνήθεις ἀσθενείας, ἃς οἱ μὴ φιλοῦντές με τρυφὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν — ἐπιστεῖλαί σοι ἐν ἄστει μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλφῶ τῆς θεοῦ, ταῦτ' ἐστίν· ἐδεξάμην ἀπὸ τολεμαίου τοῦ βασιλέως γύπτου γράμματα, ἐν οἷς δεῖταιί μου πάσας δεήσεις, καὶ προτρέπεται βασιλικῶς ὑπισχνούμενος τὸ δὴ λεγό- μενον τοῦτο τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ καὶ ἐμὲ καὶ Φιλὴ- μονα καὶ γὰρ ἐκείνῳ γράμματα κεκομίσθαι φησί· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Φιλήμων ἐπέστελλέ μοι τὰ ἴδια δῆλον ὅτι ἐλαφρότερα καὶ ὡς οὐ Μενάνδρῳ γεγραμμένα ἦττον λαμπρά. ἀλλ' ὁψεται καὶ βουλεύσεται τὰ

ἴδια οὗτος, ἐγὼ δὲ οὐ περιμενῶ βουλάς, ἀλλὰ σύ μοι, λυκέρα, καὶ γνώμη καὶ βρεοπαγίτις βουλή καὶ Ἡλιαία, <καὶ> ἅπαντα νῆ τὴν Ἀθηνᾶν ἀεὶ <τε> γέγο- νας καὶ νῦν ἔση. τὰς μὲν οὖν ἐπιστολὰς τοῦ βασι- λέως σοι διεπεμψάμην, ἵνα μὴ κόπτω σε δις καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ τοῖς ἐκείνου γράμμασιν ἐντυγχάνουσιν· ἃ δὲ ἐπιστέλλειν αὐτῷ ἔγνωκα, βούλομαί σε εἰδέναι. πλεῖν μὲν καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀπιέναι μακρὰν οὕτως καὶ ἀπω- κισμένην βασιλείαν οὔσαν, μὰ τοὺς δώδεκα θεούς, οὐδὲ ἐνθυμοῦμαι. ἀλλ' οὐδὲ εἰ ἐν Αἰγίνῃ ταύτῃ γε τῇ πλησίον ἔκειτο Ἀἴγυπτος, οὐδ' οὕτως ἐν νῷ ἂν ἔσχον ἀφείς τὴν ἐμὴν βασιλείαν τῆς σῆς φιλίας μόνος ἐν τοσοῦτῳ ὄχλῳ Αἰγυπτίων χωρὶς λυκέρας ἐρημίαν πολυάνθρωπον ὀρών. ἥδιον γὰρ καὶ ἀκινδυνότερον τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον αὐλάς, ἢ τὰς ἀπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων, <ἐν> ἐτικίνδυνον μὲν τὸ ἄγαν ἐλεύθερον, εὐκαταφρόνητον δὲ τὸ κολακεῦον, ἄπιστον δὲ τὸ εὐτυχούκενον. ἐγὼ δὲ καὶ τὰς θηρι- κλείους καὶ τὰ καρχήσια καὶ τὰς χρυσίδας καὶ πάντα τὰ ἐν ταῖς αὐλαῖς ἐπίφθονα παρὰ τούτοις ἀγαθὰ φυ- όμενα, τῶν κατ' ἔτος Χοῶν καὶ τῶν ἐν τοῖς θεά- τροις Ληναίων καὶ τῆς χθιζῆς ὁμολογίας καὶ τῶν τοῦ Λυκείου γυμνασίων καὶ τῆς ἱερᾶς Ἀκαδημ <ε> ἱας οὐκ ἀλλάττομαι, μὰ τὸν Διόνυσον καὶ τοὺς βακχικοὺς αὐ- τοῦ κισσοῦς, οἷς στεφανωθῆναι μᾶλλον ἢ τοῖς Πτολε- μαίου βούλομαι διαδήμασιν, ὀρώσης καὶ καθημένης ἐν τῷ θεάτρῳ λυκέρας. ποῦ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ ὄψομαι ἐκκλησίαν καὶ ψῆφον ἀναδιδομένην; ποῦ δὲ δημοκρα- τικὸν ὄχλον οὕτως ἐλευθεριάζοντα; ποῦ δὲ θεσμοθέτας ἐν ταῖς ἱεραῖς κόμαις κεκισσωμένους ποῖον περισχοί- νισμα; ποῖαν αἵρεσιν; ποῖους ὑτρούς; Κεραμεικόν, ἀγοράν, δικαστήρια, τὴν καλὴν ἀκρόπολιν, τὰς σεμνὰς θεάς, τὰ μυστήρια, τὴν γειτνιώσαν ἀλαμῖνα, τὰ στενά, τὴν Ψυττάλ <ε> ἰοιαν, τὸν Μαραθῶνα, ὅλην ἐν ταῖς Ἀθή- ναις τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἰωνίαν, τὰς Κυκλάδας πάσας; ἀφείς ταῦτα καὶ λυκέραν μετ' αὐτῶν εἰς Αἴγυπτον ἀπέλθω χρυσὸν λαβεῖν καὶ ἄργυρον καὶ πλοῦτον; ἤ μετὰ τίνος χρήσομαι; μετὰ λυκέρας τοσοῦτον διατε- θαλασσευμένης; οὐ πενία δέ μοι ἔσται χωρὶς αὐτῆς ταῦτα; ἐὰν δὲ ἀκούσω τοὺς σεμνοὺς ἔρωτας εἰς ἄλλον αὐτὴν μετατεθεικέναι, οὐ σποδός μοι πάντες οἱ θησαυ- ροὶ γενήσονται; καὶ ἀποθνήσκων τὰς μὲν λύπας ἐμαυ- τῷ συναποίσω, τὰ δὲ χρήματα τοῖς ἰσχύουσιν ἀδικεῖν ἐν μέσῳ κείσεται. ἢ μέγα τὸ συμβιοῦν Πτολεμαίῳ καὶ σατράπαις καὶ τοιοῦτοις ψόφοις, ὧν οὔτε τὸ φιλι- κὸν βέβαιον οὔτε τὸ διεχθρεῦον ἀκίνδυνον; ἐὰν δὲ διοργισθῇ τί μοι 7 λυκέρα, ἅπαξ αὐτὴν ἀρπάσας κατε- φίλησα· ἂν ἔτι ὀργίζεται, μᾶλλον αὐτὴν ἐβιασάμην· κἂν βαρυθύμως ἔχῃ, δεδάκρυκα· καὶ πρὸς ταῦτ' οὐκέθ' ὑπομείνασα τὰς ἐμὰς λύπας, δεῖται λοιπὸν οὔτε στρατιώτας ἔχουσα οὔτε δορυφόρους οὔτε φύλακας· ἐγὼ γὰρ αὐτῇ εἰμι πάντα. ἢ μέγα καὶ θαυμαστὸν δεῖν τὸν καλὸν Νεῖλον· οὐ μέγα δὲ καὶ τὸν Εὐφρά- την ἰδεῖν; οὐ μέγα δὲ καὶ τὸν στρον; οὐ τῶν μεγτά- λων καὶ ὁ θερμώδων, ὁ ἰγρίς, ὁ Ἄλυσ [ὁ Ῥονος]; εἰ μέλλω πάντας τοὺς ποταμούς ὀρᾶν, καταβαπτισθῇ- σεταί μοι τὸ ζῆν μὴ βλέποντι [μοι] Γλυκέραν. ὁ δὲ Νεῖλος οὗτος καίπερ ὧν καλός, ἀλλ' ἀποτεθρίωται, καὶ οὐκ ἔστιν οὐδὲ ροσελθεῖν αὐτοῦ ταῖς δίναις ἐλλ- χαμένου τοσοῦτοις κακοῖς. ἐμοὶ γένοιτο, ὅσασιλεῦ τολεμαῖε, χώματος καὶ τάφου πατρώου τυχεῖν. ἐμοὶ γένοιτο τὸν Ἀττικὸν ἀεὶ στέφεσθαι κισσὸν καὶ τὸν ἐπ' ἐσχάρας ὑμνῆσαι κατ' ἔτος Διόνυσον, τὰς μυστηριώτι- δας ἄγειν τελετάς, δραματοῦργεῖν τι καινὸν ταῖς ἐτη- σίοις θυμέλαις [δράμα], γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ ἄγω- νιῶντα καὶ φοβούμενον καὶ νικῶντα. Φιλήμων δὲ εὐτυ- χεῖτω καὶ τὰμὰ <ἐχέτω> ἀγαθὰ γενόμενος ἐν Αἰγύπτῳ. οὐκ ἔχει Φιλήμων λυκέραν τινά, οὐδὲ ἄξιός ἦν ἴσως τοιοῦτου ἀγαθοῦ. σὺ δὲ ἐκ τῶν Ἀλῶων δέομαι, λυ- κέριον, εὐθὺς πετομένη ἐπρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. μακροτέραν ἐορτὴν οὐδέποτε ἔγνω οὐδὲ ἀκαι- ροτέραν. Δήμητερ, ἴλεως γενοῦ.

4.19 Ἄς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως ἐπιστολὰς εὐθὺς ἀνέγνω. μὰ τὴν Χαλλιγένειαν ἐν ἣς νῦν εἰμι κατευ- χαῖς ἔχαιρον, Μένανδρε, ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γινομένη, καὶ τὰς παρούσας οὐκ ἐλάνθανον. ἦν δὲ ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ἐτέρα ἀδελφὴ Σύφρόνιον καὶ τῶν φίλων ἦν οἶσθα· καὶ

〈γάρ〉 παρὰ σοὶ ἐδείπνησε πολλάκις, καὶ ἐπήνεις αὐτῆς τὸν ἐπιχώριον ἀττικισμόν, ἀλλ' ὥς φοβού-μενος αὐτὴν ἐπαινεῖν, ὅθεν καὶ μειδιάσασα θερμότερόν σε κατεφίλησα. οὐ μέμνησαι, Μένανδρε; θεασάμεναι δέ με παρὰ τὸ εἰωθὸς καὶ τῷ προσώπῳ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς χαίρουσαν 'ὦ λυκέριον' ἤροντο, 'τί σοι τηλι-κοῦτον γέγονεν ἀγαθόν, ὅτι καὶ ψυχῇ καὶ σώματι καὶ πᾶσιν ἀλλοιοτέρα νῦν ἡμῖν πέφνηας; καὶ τὸ σῶμα γεγάνωσαι καὶ διαλάμπεις ἐπιχάριτόν τι καὶ εὐκταῖον; κἀγὼ Μένανδρον' ἔφην 'τὸν ἐμὸν [ὄν] ὁ Αἰγύπτου βασιλεὺς τολεμαῖος ἐπὶ τῷ ἡμίσει τῆς βασιλείας τρό-πον τινὰ μεταπέμπεται' μείζονι τῇ φωνῇ φθεγξαμένη καὶ σφοδροτέρᾳ, ὅπως πᾶσαι ἀκούσωσιν αἱ παροῦσαι. καὶ ταῦτα ἔλεγον ἐγὼ διατινάσσουσα καὶ σοβοῦσα ταῖς χερσὶν ἐμαυτῆς τὰς ἐπιστολὰς σὺν τῇ βασιλικῇ σφρα-γίδι. 'χαίρεις οὖν ἀπολειπομένη'; ἔφ[ρ]ασαν. τὸ δὲ οὐκ ἦν, Μένανδρε. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐδενὶ τρόπῳ μὰ τὰς θεάς, οὐδ' εἰ βοῦς μοι τὸ <δὴ> λεγόμενον φθέγ-ξαιτο, πεισθεῖην ἂν ὅτι βουλήσεται μέποτε ἢ δυνή-σεται Μένανδρος ἀπολιπὼν ἐν Ἀθήναις λυκέραν τὴν ἑαυτοῦ μόνος ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεύειν μετὰ πάντων τῶν ἀγαθῶν. ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε εἰδὼς ἐκ τῶν ἐπιστο-λῶν ὧν ἀνέγνων <δῆλος> ἦν ὁ βασιλεὺς, τὰμὰ πεπυσ-μένος ὥς ἔοικε περὶ σέ, καὶ ἡρέμα δι' ὑπονοιῶν Αἰ-γυπτίοις θέλων ἀστεισμοῖς σε διατωθάζειν. χαίρω διὰ τοῦτο, ὅτι πεπλεύκασι καὶ εἰς Αἴγυπτον πρὸς αὐτὸν οἱ ἡμέτεροι ἔρωτες καὶ πείθεται πάντως ἐξ ὧν ἤκουσεν ἀδύνατα σπουδάζειν ἐπιθυμῶν Ἀθήνας πρὸς αὐτὸν δια-βῆναι. τί γὰρ Ἀθῆναι χάρις Μενάνδρου; τί δὲ Μέναν-δρος χωρὶς Γλυκέρας; ἥτις αὐτῷ καὶ τὰ προσωπεῖα δια-σκευάζω καὶ τὰς ἐσθῆτας ἐνδύω, κἂν τοῖς παρασκηνίοις ἔστηκα τοὺς δακτύλους ἐμαυτῆς πιέζουσα καὶ τρέ-μουσα, ἕως ἂν κροταλίῃ τὸ θέατρον· τότε νῆ τὴν Ἄρ-τεμιν ἀναψύχω καὶ περιβάλλουσά σε τὴν ἱερὰν [τῶν δραμάτων] ἐκείνην κεφαλὴν ἐναγκαλίζομαι. ἀλλ' ὅ γε ταῖς φίλαις τότε χαίρειν ἔφην, τοῦτ' ἦν Μένανδρε, ὅτι οὐκ ἄρα λυκέρα μόνον ἀλλὰ καὶ βασιλεῖς ὑπερ-θαλάσσιοι ἐρῶσί σου, καὶ διαπόντιοι φῆμαι τὰς σὰς ἀρετὰς κατηγγέλκασι. καὶ Αἴγυπτος καὶ Νείλος καὶ Πρωτέως ἀκρωτήρια καὶ αἱ Φάρια σκοπιαὶ ἐπάντα μετέωρα νῦν ἔστι, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων καὶ ἐρώντων καὶ δεισιδαιμόνων καὶ ἀπίστων [καὶ πατέρων καὶ υἱῶν <καὶ γραῶν> καὶ θεραπόντων] καὶ παντὸς <τοῦ> [ἐν]σκηνοβατουμένου· ὧν ἀκούσονται μὲν, οὐκ ὄψονται δὲ Μένανδρον, εἰ μὴ ἐν ἄστει παρὰ λυκέρᾳ γένοιτο καὶ τὴν ἐμὴν εὐδαιμο-νίαν ἴδοιεν, τὸν πάντη διὰ τὸ κλέος αὐτοῦ Μένανδρον καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἐμοὶ προσκείμενον. οὐ μὴν ἀλλ' εἴγε ἄρα πόθος αἰρεῖ σέ τις καὶ τῶν ἐκεῖ ἀγαθῶν καὶ εἰ μηδενὸς ἄλλου τῆς γε Αἰγύπτου, χρή-ματος μεγάλου, καὶ τῶν αὐτόθι πυραμίδων καὶ τῶν ἡχούντων ἀγαλμάτων καὶ τοῦ περιβοήτου λαβυρίνθου καὶ τῶν ἄλλων ὅσα ὑπὸ χρόνου ἢ τέχνης παρ' αὐτοῖς τίμια, δέομαί σου Μένανδρε, μὴ ποιήσῃ με πρόφασιν· μηδέ με Ἀθηναῖοι διὰ ταῦτα μισησάτωσαν ἤδη τοὺς μεδίμνους ἀριθμοῦντες, οἳς αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς πέμψει διὰ σέ. ἀλλ' ἅπιθι πᾶσι θεοῖς, ἀγαθῇ τύχῃ, δεξιοῖς πνεύμασι, Διὶ οὐρίῳ. ἐγὼ γάρ σε οὐκ ἀπολείψω. μὴ τοῦτο δόξης με λέγειν, οὐδ' αὐτὴ δύναμαι κἂν θέλω· ἀλλὰ παρῆσα τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφὰς ναυτὶς ἔσο-μαι συμπλέουσά σοι καὶ σφόδρα τῶν εὐθαλάσσιων γεγένημαι, εὖ [δ'] οἶδα, κἂν ἐκκλωμένης κώπης ναυ-τιᾶς ἐγὼ [θεραπεύσω] θάλψύ σου τὸ ἀσθενοῦν τῶν πελαγισμῶν, ἄξω δέ σε ἄτερ μίτων Ἀριάδνη [εἰς Αἰ-γυπτον], οὐ Διόνυσον ἀλλὰ Διονύσου θεράποντα καὶ | προφήτην. οὐδὲ ἐν Νάξῳ καὶ ἐρημίαις ναυτικαῖς ἀπολειφθήσομαι τὰς σὰς ἀπιστίας κλαίουσα καὶ ποτινω-μένη. χαιρέτωσαν οἱ Θησεῖς ἐκεῖνοι καὶ τὰ ἄπιστα τῶν πρεσβυτέρων ἀμπλακήματα. ἡμῖν δὲ βέβαια πάντα, καὶ τὸ ἄστν καὶ ὁ Πειραιεὺς καὶ ἡ Αἴγυπτος. οὐδὲν χαρίον ἡμῶν τοὺς ἔρωτας οὐχὶ δέξεται πλήρεις· κἂν πέτραν οἰκῶμεν, εὖ οἶδα ἀφροδίσιον αὐτὴν τὸ εὖνουν ποιήσει. πέπεισμαι μήτε χρημάτων σε [μήτε] περιου-σίας μήτε πλούτου τὸ καθάπαξ ἐπιθυμεῖν, ἐν ἐμοὶ καὶ τοῖς δράμασι τὴν εὐδαιμονίαν κατατιθέμενον· ἀλλ' οἱ συγγενεῖς, ἀλλ' οἱ πατέρες, ἀλλ' οἱ φίλοι, σχεδὸν οἰσθα πάντη ἐπάντες πολλῶν δέονται, πλουτεῖν θέλουσι καὶ χρηματίζεσθαι. σύ μὲν οὐδέποτε περὶ

οὐδενὸς αἰτίαση με οὔτε μικροῦ οὔτε μεγάλου, τοῦτο εὖ οἶδα, πάλαι μὲν ἡττημένος μου πάθει καὶ ἔρωτι, νῦν δὲ ἤδη καὶ κρίσιν προστεθεικὸς αὐτοῖς, ἧς μᾶλλον περιέχομαι, Μένανδρε, φοβούμενῃ τῆς ἐμπαθοῦς φιλίας τὸ ὀλιγο- χρόνιον· ἔστι γὰρ ὡς βίαιος ἡ ἐμπαθὴς φιλία οὕτω καὶ εὐδιάλυτος· οἷς δὲ παραβέβλη[ν]ται καὶ <τι> βου- λῆς, ἀρραγέστερον ἐν τούτοις ἤδη τὸ ἔργον <ὄν> οὔτε ἀμιγὲς ἡδονῆς ἔσται διὰ τὸ πάθος] οὔτε περιδεές. θήσῃ δὲ σὺ τὴν <αὐτήν> γνώμην, ὅς γε πολλάκις περὶ τούτων αὐτὸς νοουθετῶν με διδάσκεις. ἀλλ' εἰ καὶ σὺ μὴ μέ τι μέμψῃ μηδὲ αἰτίαση, δέδοικα τοὺς Ἀττικὸὺς σφῆκας, οἵτινες ἄρξονται πάντῃ μεπεριβομβεῖν ἐξιοῦσαν ὡς αὐτὸν ἀφρρημένην τῆς Ἀθηναίων πόλεως τὸν πλοῦ- τὸν. ὥστε δέομαί σου Μένανδρε, ἐπίσχες, μηδέ πω τῷ βασιλεῖ μηδὲν ἀντεπιστείλῃς. ἔτι βούλευσαι, περί- μεινον ἕως <ἂν> κοινῇ γενώμεθα [καὶ] μετὰ τῶν φίλων [καὶ] θεοφράστου καὶ Σπικούρου. τάχα γὰρ ἄλλοιότερα κάκεῖναι καὶ σοὶ φανεῖται ταῦτα. μᾶλλον δὲ [καὶ] θυσώμεθα καὶ ἰδῶμεν τί λέγει τὰ ἱερά, εἴτε λῶον εἰς Αἴγυπτον ἡμᾶς ἀπιέναι εἴτε μένειν. καὶ χρηστηριασ- θῶμεν εἰς Δελφούς πέμψαντες· πάτριος ἡμῖν ἐστὶ <ν> ὁ θεός. ἀπολογίαν ἔξομεν [καὶ πορευόμενοι καὶ μέ- νοντες] πρὸς ἀμφοτέρω τοὺς θεούς. μᾶλλον δὲ ἐγὼ τοῦτο ποιήσω· καὶ γὰρ ἔχω τινὰ νεωστὶ γυναῖκα ἀπὸ Φρυγίας ἠκούσαν εὖ μάλα τούτων ἔμπειρον, γαστρο- μαντεύεσθαι δεινὴν τῇ τῶν σπαρτῶν διατάσει νύκτωρ καὶ τῇ τῶν θεῶν δείξει· καὶ οὐ δεῖ λεγούσῃ πιστεύειν, ἀλλ' ἰδεῖν, ὡς ἔφη. διαπέμψομαι πρὸς αὐτήν. καὶ γάρ, ὡς φασε, καὶ κάθαρσίν τινα δεῖ προτελέσαι τὴν γυναῖκα καὶ παρασκευάσαι τινὰ ζῶα [ἱερεῦσαι] καὶ λιβανωτὸν ἄρρενα καὶ στύρακα μακρὸν καὶ πέμματα σελήνης καὶ ἄγρια φύλλα τῶν ἄγνων. οἶμαι δὲ καὶ σὲ φθήσεσθαι Πειραιόθεν ἐλθεῖν. ἢ δὴ λωσόν μοι σα- φῶς μέχρι τίνος οὐ δύνασαι λυκέραν ἰδεῖν, ἴν' ἐγὼ μὲν καταδράμω πρὸς σέ, τὴν δὲ Φρυγίαν ταύτην ἐτοι- μάσωμαι ἤδη. καὶ εἰ μελετῶν πειράζεις ἀπὸ σαυτοῦ <ἐ> με καὶ> τὸν εἰριαῖ καὶ τὸ[ν] ἀγρίδιον καὶ τὴν εὐνουχίαν καὶ πάντα γὰρ κατ' ὀλίγον ὅπως ἐκπέσωσι τῆς ψυχῆς - οὐ δύναμαι ταῦτα ποιεῖν μὰ τοὺς θεούς, οὐδὲ σύ δύνασαι διαπεπλεγμένος ὅλως ἤδη μοι. κἂν οἱ βασιλεῖς ἐπιστείλωσι πάντες, ἐγὼ πάντων εἰμὶ παρὰ σοὶ βασιλικωτέρα καὶ εὐσεβεῖ σοι κέχρημαι ἐραστῇ καὶ ὄρκων ἐρῶν μνήμονι. ὥστε πειρῶ μᾶλλον, ἐμὴ φιλό- της, θᾶσσον εἰς ἄστὺ παραγενέσθαι, ὅπως εἴ γε μετα- βουλεύσαιο περὶ αὐτῆς. τῆς πρὸς βασιλέα ἀρίξεως, ἄχς εὐτρεπισμένα τὰ δράματα (καί οο ἐξ αὐτῶν ἃ μάλιστα ὀνῆσαι δύναται τολεμαῖον καὶ τὸν αὐτοῦ Διόνυσον — οὐ δημοκρατικόν, ὡς οἶσθα — εἴτε θαῖδα εἴτε Μισούμενον εἴτε ὑρασυλέοντα ἔτε Ἐπιτρέποντας εἴτε Ῥπιζομένην εἴτε ἰκύνων <ιον, εἴθ' ὅτι> οὐν ἄλλο. τί δέ; ἐγὼ θρασεῖα καὶ τολμηρά τίς εἰμι τὰ Μενάνδρου διακρίνειν ἰδιώτις οὔσα; ἀλλὰ σοφὸν ἔχω σου τὸν ἔρωτα καὶ ταῦτ' εἰδέναι δόνασθαι. σὺ γάρ με ἐδίδαξας εὐφυᾶ γυναῖκα ταχέως παρ' ἐρώντων μανθάνειν· ἀλλ' εἰ κοινωνοῦσιν οἱ ἔρωτες σπεύδοντες, αἰδούμεθα <μὰ> τὴν Ἀρτεμιν ἀνάξιοι ὑμῶν εἶναι μὴ θᾶπτον μανθά- νουσαι. πάντως <δέο> δέομαι, Μένανδρε, κάκεῖνο παρα- σκευάσασθαι τὸ δρᾶμα ἐν ᾧ ἐμὲ γέγραφας, ἵνα κἂν μὴ παραγένωμαι σὺν σοί, διὰ σοῦ πλεύσω πρὸς Πτολε- μαῖον, καὶ μᾶλλον αἰσθηταὶ ὁ βασιλεὺς ὅσον ἰσχύει καὶ παρὰ σοὶ γεγραμμένους φέρειν ἑαυτοῦ τοὺς ἔρω- τας ἀφίεις ἐν ἄστει τοὺς ἀληθινούς. ἀλλ' οὐδὲ τοῦ- τους ἀφήσεις, εὖ ἴσθι· κυβερνᾶν ἢ πρῶρατεύειν, ἕως δεῦρο παραγίνῃ πρὸς ἡμᾶς Πειραιόθεν, μαθήσομαι, ἵνα σε ταῖς ἐμαῖς χερσὶν ἀκύμονα ναυστολήσω πλέουσα, εἰ τοῦτο ἄμεινον εἶναι φαίνοιτο. φανείῃ δέ, ὦ θεοὶ πάντες, ὁ κοινῇ λυσιτελήσει, καὶ μαντεύσαιο ἡ Φρυγία τὰ συμφέροντα κρεῖσσον τῆς θεοφορουμένης σου κόρης. ἔρρωσο.